

Giới thiệu Vạn Người Chỉ Yêu Em

Dương Thiên Hải sắc xảo trên từng đường nét có thể giết chết bao nhiêu trái tim thiếu nữ, là một ca sĩ nổi tiếng.

Cô chính là Bảo Trân cô chính là người vợ được nuôi từ bé của Dương Thiên Hải, nhưng ngay cả bạn thân nhất của cô, cô còn không thể nói được. Vì hấn không cho phép. Đối với người khác cô chỉ là người làm của hấn.

Vạn Người Chỉ Yêu Em là một truyện teen miêu tả tâm trạng của cô gái sống chung với thần tượng của mình. Nhưng hấn chỉ xe cô là một con rối trang trí, một món đồ chơi không hơn không kém!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Góc Tối Nhìn Anh

- Thiên Hải... Thiên Hải... AAAAAAA...

Tiếng la hét vang lên từ dưới khán đài, giờ đây quảng trường trung tâm thành phố A đã chật kín không lấy một chỗ để chui lọt. Hàng vạn khán giả như muốn phát điên, hò hét, vung vẩy chống cự lại phía bảo vệ hồng lao nhanh lên sân khấu.

Phía trên sân khấu lập lò một làn khói mờ ảo, bóng dáng cao ráo, thẳng tắp dần dần xuất hiện rõ nét, hấn xoay người đối diện khán giả và để lộ khuôn mặt tuấn nĩ lạnh lùng thu hút, sóng mũi cao ráo, làn da trắng tươi như sữa chưa kể đến đôi mắt sắc bén đánh vòng.

Dương Thiên Hải sắc xảo trên từng đường nét có thể giết chết bao nhiêu trái tim thiếu nữ, hấn nhẹ nhếch môi tạo nên hình ảnh thách thức đầy phong cách. Một lần nữa phía dưới lại vang lên từng lớp sóng âm điệu tai, khán giả nữ càng thêm điên cuồng náo loạn. Không để họ chờ lâu Dương Thiên Hải nhắc micro hòa vào cùng tiếng nhạc:

"Em là ai, là ai..."

Sao để tôi bao đêm mơ mộng...

Em là ai, là ai...

Khiến lòng tôi như đắm chìm vào hình bóng em..."

Hấn say sưa hát, nhắm mắt để quyện vào từng giai điệu của mình, dưới khán đài đã dấy đi cơn điên loạn, mọi người bắt đầu lắc lư theo giọng hát của hấn, có người còn tưởng tượng bài hát Thiên Hải đang hát chính là dành tặng cho mình, họ tho thả nìm cười mộng ảo.

Trong đám đông lắc lư ấy chỉ có một thân ảnh đứng yên, cô vỗ tay thật nhỏ nhưng môi đã cười đến không thu lại được, ánh mắt cô sáng toả hơn cả vì sao sáng nhất đêm nay. Người đứng trên đó đang ngân nga câu hát mà bao ngày cô điều được nghe, nghe đến không biết chán là gì.

- Liễu Bảo Trân, cậu không định về à?.

Tư Tổ từ sau lưng chạm vào vai Trân Trân đang đứng ngây ngốc nhìn thần tượng của mình, cô không thích đám đông và nhất là cái người tên Dương Thiên Hải đấy, trong mắt cô hấn chẳng khác nào con tắc kè thích làm màu. Hôm nay đến đây chỉ cũng tại Bảo Trân nài nỉ van xin hết lòng thôi, thấy cũng tội nên mới đi cùng, nhưng mà hiện tại quả thật rất ngạt thở, mùi cơ thể cứ như sương mù bao phủ lấy, còn cả những kẻ lợi dụng thời cơ để sàm sỡ nữa.

Liễu Bảo Trân đưa mắt nhìn Tư Tổ, ánh mắt cô lúc này đã hiện lên hai trái tim đỏ chói đập thình thịch:

- Một chút nữa thôi Tư Tổ.

- Mẹ! Tôi đi về trước đây.

Bảo Trân chán nản thở dài nắm lấy cổ tay Tư Tổ, cô không muốn ở lại một mình trong đám đông đâu, chút nữa Dương Thiên Hải biểu diễn xong sẽ vào trong cánh gà giao lưu cùng fan, hấn có dặn cô không được tiết lộ mối quan hệ giữa hai người cho công chúng biết. Nếu không mọi thứ hấn gây dựng đều đổ vỡ hết.

Chen qua đám đông, Bảo Trân lưu luyến nhìn ra sau nơi bóng dáng Thiên Hải đang nhỏ dần, giọng hát của hấn vẫn còn vang rất to nhờ những chiếc loa hùng vĩ nhưng mà... Cô hơi tiếc vì không được xem Dương Thiên Hải biểu diễn nhiều hơn.

Ngồi trên chiếc xe đạp cỏ cong của Tư Tổ mà cô buồn cười, thọc lét Tư Tổ:

- Này, cậu không định sắm một chiếc BMW hay Porsche à?

Tư Tổ lườm Bảo Trân:

- Vậy thì cậu mau tậu chiếc lamborghini về đây đi rồi hẵng nói.

Liều Bảo Trân thề chiếc lười nhỏ, cười đến híp mắt, cô cũng muốn tậu chiếc lamborghini đi chơi lắm chứ nhưng khổ nỗi Dương Thiên Hải không cho. Hẳn bảo xe đó để hấn làm việc trọng đại - Khoe xe với các người mẫu chân dài.

Không gian giữa hai người bắt đầu trầm lặng, xung quanh hơi sáng tỏ từng đoạn do ngọn đèn đường chiếu sáng, tiếng sên xe kêu lên từng tiếng khó chịu, xung quanh toàn là âm thanh côn trùng khiến hai cô gái sồn gai óc. Sau một lúc Tư Tổ cũng lên tiếng phá vỡ không gian im lặng giữa hai người:

- Cậu và hấn ở cùng nhà, mắc mớ gì cứ phải đi xem hấn biểu diễn. Ở nhà không nhìn đã sao?.

Bảo Trân buồn rũ rượi, cô đưa tay đón gió, những cơn gió lạnh chạm vào da thịt nhẵn mịn của cô, dù cơn gió đó rét lạnh thế nào cũng không thể so sánh với trái tim cô lúc này:

- Người ta là chủ, tôi là người làm. Ngắm cũng chỉ có thể cúi đầu nhìn lên, chẳng bao giờ được ngẩng đầu cả.

- Vậy thì âm mưu chiếm tiện nghi rồi bắt hấn cưới cậu.

Ôi! Không ngờ Tư Tổ lại có thể nghĩ ra điều đó đấy, định dùng cái chiêu muốn thuở bị người ta khiển trách à, cái đó chỉ dành cho hồ ly tinh thôi. Còn Liều Bảo Trân ư? Cô không cần đâu, vì hiện tại bây giờ cô đã là vợ của hấn rồi.

Thế đó, Trân Trân rất muốn thét vào mặt Tư Tổ cho cô tỉnh ra. Bảo Trân cô chính là người vợ được nuôi từ bé của Dương Thiên Hải đó, nhưng ngay cả bạn thân nhất của cô, cô còn không thể nói được. Vì hấn không cho phép.

Liều Bảo Trân cười buồn, cô khép mi ngửa mặt lên trời cao, rồi cơn gió lạnh lùa tạt vào mặt ngấu ngiến từng giọt nước mắt lăn vội của Trân. Làn da cô trở nên lành lạnh tươi mát, hôm nay cô mặc áo ngắn tay, chiếc váy ngắn ngủn, đã thế lại chẳng mặc kèm áo khoác hay gì cả. Bây giờ cô có lạnh thì cũng có ai biết đâu, có ai ôm lấy cô và sưởi ấm cho cô đâu.

- Tại sao cậu lại không thích Dương Thiên Hải? Tư Tổ cậu ghét hấn chỗ nào?.

Tư Tổ hừ hừ vài tiếng, dù Bảo Trân chỉ nhìn thấy từ đằng sau của Tổ nhưng cô biết bạn mình đương không vui, đúng hơn Tư Tổ cảm thấy bất bình và cáu bẳn:

- Hấn không đối tốt với cậu!.

Hả? Không đối tốt?.

Trân Trân phì cười, cô bụm miệng ngăn cho nụ cười của mình trở nên hài hước:

- Tôi có phải người yêu hấn đâu?.

Nước mắt trên má Trân đã rất mau bị gió cuốn đi mất, khóe mắt hoen mi đã dần trở về dáng vẻ bình yên, tươi vui rồi. Đã bao năm qua cô đã quen với việc giấu ghen đi nước mắt, rơi vài giọt lệ khi nỗi tủi thân không còn chỗ chứa nữa. Lệ rơi cuốn theo tâm tư, cô mau lẹ cũng rất dễ quên.

Liều Bảo Trân đưa tay nắm lấy eo Tư Tổ lắc mạnh.

Rầm

- Á...

Thế là hai đứa té sông soài dưới đường, tiếng la thất thanh vang lên chính là của Tư Tổ, cô không đỡ kịp trò chơi bản của cô bạn trời đánh phía sau lưng.

- Hahaha...

Còn Liều Bảo Trân thì ngồi cười như một con bệnh nhìn Tư Tổ ôm xe méo mào:

- Trời ơi! Cậu điên rồi hả?.

Trân cười đến trào ra nước mắt, liên tục gật đầu, cô không phải cố tình muốn ngã mà muốn làm gì đó ngu ngu cho vui để quên nhưng nào ngờ đó lại là cơ hội của cô. Cơ hội để cho cô khóc trong tiếng cười mà chẳng hề để ai hay biết được, Tư Tổ cũng chẳng nhận ra Liều Bảo Trân đang đau đến cỡ nào.

Dương Thiên Hải chắc biểu diễn xong rồi, hấn đang vui vẻ hết lòng chơi đùa cùng các fan, và có lẽ hấn chẳng hề nghĩ đến Liễu Bảo Trân. Cô đang ở đâu? Làm gì? Có đi xem biểu diễn của hấn không? Và đã về nhà an toàn chưa?.

Chắc chắn hấn chẳng hề bận tâm dù chỉ một chút, nếu có hấn đã không để cô vào góc tối, nơi chỉ có Bảo Trân nhìn thấy Thiên Hải, còn Thiên Hải mờ mịt đoán chừng nơi tối mịt đó có Bảo Trân chứ chẳng hề biết cô đứng vị trí nào và đang làm cái gì.

- Thôi về nhà! Tối rồi.

Tư Tổ không đùa nữa dựng thẳng chiếc xe đạp lên, một tay nắm cổ áo Liễu Bảo Trân vừa cười vừa khóc dưới đất lên. Đạp nhanh về phía biệt thự Dương, nơi chỉ dành cho những kẻ có tầng lớp thượng lưu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ai Lớn Hơn?

Đúng như Liễu Bảo Trân nghĩ ngợi, hấn về rất trễ thay vì cô đợi hấn về như mọi ngày thì không, hôm nay cô rất mệt, cô muốn ngủ vui và không muốn đợi chờ nữa.

Tư Tổ đưa Bảo Trân về nhà, cô liền lấy điện thoại gọi đi, chỉ sau vài tiếng tút đầu dây bên kia liền bắt máy, khuôn mặt Tổ đã không còn đáng vẻ lạnh lùng, ân cần nữa:

- Tôi đã đưa cô ấy về rồi.

Bên kia trả lời: - Tốt, đừng nói cho Trần Trần biết gì cả, cứ làm đúng vai diễn của cô đi.

Ở bên phía bên kia đầu dây, Dương Thiên Hải cúp máy, hấn ngồi tựa vào chiếc ghế xoay màu đen bọc da, khóe môi hấn nhếch nhẹ biểu lộ sự thích thú.

Reng Reng..

Tiếng chuông đồng hồ vang lên đánh thức giấc ngủ ngon lành của Liễu Bảo Trân, cô chợt quậy, đầu vẫn còn úp xuống gối, hươ tay đập phăng chiếc đồng hồ phiền phức, mái tóc dài của Trần thả dài rối tung lên. Sau một lúc tìm hoài không thấy cô dường như chịu hết nổi, ngóc đầu mặt nhăn nhó. Khóe mi đã ướt đầm lệ, thì ra cô chỉ mơ mà thôi.

- Sáng rồi ư?.

Tay cô vô thức sờ đến bên cạnh giường nhưng chẳng có chút hơi ấm nào, người bên cạnh vẫn chưa về, người có bạn với cuộc vui chưa tàn kia nữa mà.

Liễu Bảo Trân lúc bước xuống nhà đã gặp ngay Hoa Thiên Tuyết, cô đôi phần ngạc nhiên, rồi nhảy đồng lên như đứa con nít nhào vào lòng Tuyết:

- Mẹ! Mẹ về rồi sao không nói con ra đón?.

Thiên Tuyết nở nụ cười dịu dàng, khuôn mặt cô vẫn hiền lành, ôn nhu như ngày nào, dù đã qua độ tuổi bốn mươi nhưng làn da của Tuyết vẫn cứ căng mọng chẳng khác nào thiếu nữ ngoài hai mươi, cô vỗ nhẹ vào má Trần Trần, sủng nịnh bảo:

- Con còn ngủ sao mẹ lại phá giấc của con chứ? Mà Thiên Hải đâu, mẹ gọi mãi mà không được.

Trần Trần buông Thiên Tuyết ra, cô ngo quanh tìm kiếm lời biện minh cho hấn:

- Dương Thiên Hải góc ấy còn bận đi diễn, lúc này anh ấy phải tham gia vào bộ phim bom tấn sắp đến nên ít khi về nhà lắm!.

Hoa Thiên Tuyết nheo mắt, cô sống đến tận này năm rồi không lẽ một chút dối trá cũng không thể nhìn ra, nhìn Liễu Bảo Trân lúc này cô lại muốn khóc, Trần Trần thật giống Thiên Tuyết thời trẻ lúc nào cũng chịu đựng vì người đàn ông mình yêu.

Biết làm gì bây giờ, Thiên Tuyết cuối đầu thờ dài, những ngón tay thon dài của cô khẽ vuốt ve từng sợi tóc mượt mà buông dài bên vai Bảo Trân. Cô thật không muốn nhìn thấy Trần Trần phải buồn khổ đâu, cô không muốn lịch sử lặp lại, bất một bông hoa xinh đẹp đang trong thời kỳ nở rộ phải bị vùi dập, thống khổ, ôm những nỗi đau trong tim đến hết đời.

- Nếu như con thích một ai khác... Mẹ sẽ giúp con!.

- Dạ, không cần đâu ạ!.

Lòng Liễu Bảo Trân biết rằng Hoa Thiên Tuyết rất lo cho cô, dù không phải mẹ ruột nhưng cũng là người nuôi dưỡng, yêu thương, chăm sóc cô từ lúc nhỏ đến giờ. Với lại thật lòng Bảo Trân rất yêu Dương Thiên Hải dù hẳn có vô tâm đến cỡ nào đi nữa. Cô chịu được mà, tình yêu không có thù hằn, sống gió thì còn gì là đẹp.

Hoa Thiên Tuyết cũng không ở lại lâu, tầm một giờ sau Dương Hạ Vũ đã đến đón Thiên Tuyết đi mất, hai người họ đang bận bịu rất nhiều việc trong công ty, quanh năm suốt tháng luôn đi sang nước ngoài để dự hội nghị, tham gia dự án, ký hợp đồng... Không còn thời gian bên cạnh Trân và Hải như xưa nữa, Dương Tính giao lại công ty cho Dương Hạ Vũ, sau đó ông đến thành phố H thanh tĩnh, tuổi già vui vẻ bên những người giúp việc còn sống xưa, hằng ngày bên cạnh chăm lo cho mộ phần Hạ Lan.

Vũ và Tuyết rời đi cũng là lúc Dương Thiên Hải ngà ngà hơi rượu trở về, có lẽ hôm qua hẳn phải đi đâu đó cùng fan hay bạn diễn:

- Anh về rồi.

- Ừ.

- Anh tắm không?.

- Ừ.

Liễu Bảo Trân giúp hẳn cởi đồ, pha nước vừa vừa không lạnh cũng chẳng nóng, cô ngồi bên thành bồn nhìn hẳn ngâm mình, hẳn nhắm mắt mệt mỏi, Thiên Hải hình như đang chìm vào giấc mộng. Thấy thế Trân liền đưa tay giúp hẳn kỳ cọ ở lưng, môi cô mỉm cười rất tươi, không hiểu sao mọi thất vọng đau buồn hôm qua như làn khói tan vào không khí.

- Hôm nay anh có đi diễn nữa không?.

Dương Thiên Hải lắc đầu.

- Vậy hôm nay đi chơi nha?.

Thiên Hải vẫn tiếp tục lắc đầu.

Liễu Bảo Trân thu lại nụ cười, khoe mắt tất luôn cả niềm hy vọng mong manh, cô xịu mặt nhưng vẫn cứ nhẹ nhàng kỳ lưng cho hẳn. Bỗng ánh mắt cô lóe lên tia giả hoạt:

- Tôi đi chơi với Lý Chữ Thiên được không?.

Dương Thiên Hải bỗng nhiên mở to mắt, trong đôi ngươi kia dường như có ngàn tia máu đỏ, hẳn quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen lạnh lùng lờ mờ nhẹ, Bảo Trân im bật cuối đầu nhìn xuống chiếc khăn bông trên tay, chiếc răng thỏ đáng yêu đang ra sức cắn vào bờ môi mộng đỏ.

Hắn nhìn cô một lúc lâu, rồi hẳn thở dài bảo:

- Đi rồi về sớm.

Chỉ vậy thôi sao? Trong lòng Liễu Bảo Trân buồn vui vơi, chẳng lẽ hẳn phải ghen lồng ghen lộn lên chứ, hẳn cứ thần nhiên dặn một câu như không. Dương Thiên Hải lại tiếp tục nhắm mắt, cổ họng hẳn phát ra từng tiếng hừ hừ thoải mái theo nhịp tay Liễu Bảo Trân di chuyển, đôi tay Bảo Trân như có ma lực làm hẳn dễ mê cứ mỗi lúc cô ngưng động tác để vắt nước, hẳn lại mở to mắt nhìn cô.

Liễu Bảo Trân đang rất là hờn không thèm đoái hoài đến về huyệt hăng của hẳn, cô phải trả thù nữa mà.

Một lúc sau, Dương Thiên Hải yên vị trên chiếc giường ấm áp, hơi thở đều đều đưa hẳn vào cõi mộng. Liễu Bảo Trân đứng bên hiên cửa sổ ngóng ra ngoài, nơi những cơn gió tươi mát lượn quanh cô, gió thổi mạnh hất tung làn váy trắng ngủ mờ ảo, chiếc áo bằng lụa mượt mà dạt sát vào cơ thể thiếu nữ, để lộ ra những đường cong quyến rũ, ẩn hiện sau lớp áo trắng. Khiến người khác khó chịu muốn giật phăng cái áo dờ hơi đó ra để thoải mái chiêm ngưỡng sắc xuân tiềm tàng bên trong.

Phảng phất mùi hương của sữa tắm từ sau gáy tai, Thiên Tuyết không quay đầu lại, cô vẫn cứ đứng đó hướng mắt ra ngoài nhìn ngắm cảnh vật chẳng có gì đặc sắc.

- Em buồn vì tôi không ngăn cản em đi sao?.

Liễu Bảo Trân cười nhạt đánh trống lảng:

- Dương Thiên Hải, nếu tính theo năm tháng thì anh phải gọi tôi là chị chứ?.

- Chúng ta sinh cùng năm.

- Nhưng tôi vẫn là lọt lòng trước.

- Cùng năm, bằng tuổi, con trai mạnh mẽ, cao hơn cái đầu. Miễn bàn cãi.

Dương Thiên Hải ôm lấy Liễu Bảo Trân từ phía sau lưng, hân hở hờ mi mắt say đắm trong mùi hương dịu ngọt trên cơ thể cô. Bảo Trân như không còn sức lực, tựa vào lòng ngực hắn.

Cô cứ đứng như vậy và hắn cũng cứ im lặng như thế, thời gian trôi qua giữa hai người không có gì để nói hay hỏi nữa, Bảo Trân ôm tâm tư buồn khổ riêng, còn Thiên Hải thì âm mưu cái gì đó rất vui vẻ. Trò đùa của hắn không hề vui nhưng được cái rất nhây.

Lý Chử Thiên đến mang theo cả trà sữa trân châu thạch phô mai, món Liễu Bảo Trân thích nhất, lúc nào đi chơi cũng bắt cậu mua cho bằng được. Trân Trân nhìn thấy mắt đã sáng quắc lên, trong đầu cô chỉ còn cái món béo béo thơm thơm trong tay Chử Thiên, còn hình ảnh Thiên Hải tạm thời dẹp qua một bên đi.

- Ngon quá!.

Liễu Bảo Trân cầm nhanh ống hút, đưa miệng hút liền một hơi dài, cái vị lạnh nơi đầu lưỡi rồi béo ngọt đang dần lan tỏa trong miệng cô, vài viên trân châu giòn giòn nhưng mềm, cắn nhẹ liền vỡ chứ không giống dạng bình dân tựa cao su kia.

Dương Thiên Hải đứng ở phía cầu thang, hắn khoanh tay trước ngực đưa mắt sắc bén quan sát.

Lý Chử Thiên không được sắc sảo như Thiên Hải nhưng cậu may mắn thừa hưởng khuôn mặt tuấn lãng của cha, và nụ cười xinh đẹp hút hồn của mẹ, đáng Thiên cao không thua kém Hải mấy phần. Kề lạnh người nóng, hai người này mỗi lúc đi chung cứ như lửa với nước, vui thì đấu đá nhau bằng ánh mắt, buồn thì cứ nói sộc lẫn nhau, Bảo Trân ở giữa luôn phải nghe và ngăn cản đến đau đầu.

- Trân muốn đi đâu? Anh đưa em đi.

Liễu Bảo Trân đánh mắt, cô nheo mi cảnh cáo:

- Tôi là chị cậu đấy.

Chử Thiên cười hòa, cậu híp mắt giả vờ ngây ngô xoa đầu Bảo Trân:

- Lùn thế này ai cho làm chị.

Trân Trân tức muốn học máu, lùn hơn là cái tội à? Thế nào năm nay cô cũng đã hai mươi hai tuổi rồi cơ mà, cậu chỉ mới hai mươi một, tính theo vai về thì... Tất nhiên Liễu Bảo Trân nhỏ hơn, vì Lý Mẫn Hạo là em chứ không phải anh của Thiên.

- Im ngay.

Liễu Bảo Trân cạn lời với Lý Chử Thiên, nhưng vẫn cứ tiếp tục dây dưa cãi mãi về một vấn đề duy nhất là ai lớn ai nhỏ, bóng dáng hai người khuất dần sau cánh cửa cổng xanh cao. Dương Thiên Hải đưa tay vuốt lại mái tóc rối tung, hắn vuốt mặt rồi đưa tay vào túi quần, lăm lăm đi lên phòng, giờ hắn chỉ muốn ngủ thôi. Còn những việc khác đợi khi nào hắn dậy rồi tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nếu Em Không Thể Có Con?

Trời hôm nay trông tươi mát đấy, nhưng Liễu Bảo Trân lại vô cùng u ám, cả vầng mây xám xịt đang bao phủ trên đỉnh đầu cô, còn Lý Chử Thiên thì cứ luyên thuyên mãi, cậu không biết mỗi miệng hay khát nước thì phải:

- Trân Trân, em nghĩ như vậy có đúng không?.

Bảo Trân ngẩng đầu gật gật, dù này giờ chả nghe cái gì cả, Chử Thiên ngừng bước làm Trân cũng đứng yên theo, cô đang không hiểu gì nhìn khuôn mặt cậu hướng về phía trước. Cô theo hướng nhìn đó mà ngóng trông xem có chuyện gì, nhưng mọi thứ đều vô dụng, ngoài những con người xa lạ không quen biết xung quanh, thì chẳng còn gì để cậu chú ý đến vậy:

- Đang nhìn cái gì vậy?.

Chử Thiên chớp mắt đôi môi như không tin:

- Lý Mẫn Hạo... Chính là Lý Mẫn Hạo...

Bảo Trân không hiểu Lý Mẫn Hạo là ai cả, cô khó hiểu đắm nhẹ vào vai Chữ Thiên:

- Bác tên Lý Mẫn Hạo chứ Hạo gì chứ? Cả tên cha mình cũng không nhớ rõ nữa hả?.

- Không, Mẫn Hạo là cha của em đó...

Liều Bảo Trân buồn cười huyệt nhẹ cù chỏ vào hông cậu:

- À! Ông ta đã chết lâu rồi mà, đùa hoài!.

Nói rồi cô vô tâm dẫn đường đi trước, Lý Chữ Thiên đuổi theo không quên gọi về báo với cha, nếu lỡ có chuyện gì khó tránh được tổn thất. Liều Bảo Trân không phải không nhớ ra cái tên cha mình, mà có lẽ đã lâu rồi cô không nghĩ người cha ruột ấy từng tồn tại, những điều Dương Hạ Vũ kể cô nghe, cô đều khắc ghi hết.

Lý Mẫn Hạo là một người xấu xa, một ông bố tồi tệ, và là một người chồng vô nhân đạo không có tư cách để nhớ đến, với lại Hạ Vũ nói với cô là ông ta đã chết từ lâu rồi. Không cần bận tâm làm gì, nếu giờ Mẫn Hạo có đứng trước mặt Bảo Trân gọi cô bằng con đi chăng nữa, cô cũng chẳng thêm nhận. Ông ta với cô có chung một họ à mà cha với con ở đây?

Báo cáo lại với Mẫn Hạo xong Chữ Thiên lo lắng bám sát lấy Bảo Trân cho an toàn, cậu cứ đi theo bước chân của cô đến khi cô ngừng lại, cậu mới sực tỉnh nhìn quanh. Đây là gian hàng quần áo con nít mà?:

- Này, em đừng nói em muốn mặc mấy bộ này nha? Em to xác lắm rồi!.

Bảo Trân hậm hực, găm rừ với Chữ Thiên, tâm trạng vui vẻ của cô trong phút chốc đã bị cậu xé nát rồi. Cảm một chiếc áo nhỏ nhắn màu xanh ngọc bích, họa tiết khá đơn giản chỉ có duy nhất một hình con mèo màu trắng, chiếc đuôi được đeo chuông đỏ trông đáng yêu cực.

Bỗng nhiên cô áp chiếc áo vào má cười buồn, nước mắt long lanh trong vô thức rơi xuống con mèo trắng ấy:

- Nếu em muốn mặc, anh sẽ mua cho em đừng có khóc.

Chữ Thiên không biết dỗ ngọt con gái như thế nào đâu, hẳn chỉ biết ôm, hôn luôn cái máy tính thân thương ở nhà thôi, thấy cô khóc trong phút chốc không biết phải làm thế nào, đành giật cái áo đi nhanh đến quầy tính tiền.

Dở khóc với Chữ Thiên, Bảo Trân chân ngắn đuổi theo giật lại cái áo, nước mắt vẫn còn chưa lạnh đi, nhưng nơi khoe môi đã nâng cao đến nỗi muốn rách toạc:

- Làm cái gì vậy? Tôi làm sao mặc vừa mà đi mua.

Lý Chữ Thiên thấy bản thân hơi bị lố, cậu gãi sồn sột sau óc, cười huê:

- Em khóc làm chi? Anh tưởng em muốn một vé quay về tuổi thơ chứ!.

- Không ai rảnh hơi như anh đâu.

- Ha... Em chịu kêu bằng anh rồi nha.

Cậu nhảy đồng lên, vỗ tay như đứa con nít tự khen thưởng chính mình, Bảo Trân lườm Thiên, thờ dài, lớn xác thế này rồi mà đầu óc vẫn chưa chịu trưởng thành, cứ nhoi nhoi như vậy hèn gì hai mươi một tuổi chưa có mối tình vắt vai nào.

Xem ra Lý Chữ Thiên cũng đẹp trai lắm chứ bộ, lúc đi học không phải cậu luôn được nhận sự ngưỡng mộ từ các bạn nữ sao? Biết bao người bám lấy mà không ai được lọt vào mắt xanh cậu ngoại trừ cái máy vi tính mang tên "Marry" ở nhà.

Trên trán Bảo Trân nổi rất nhiều vạch đen, cô đang nghĩ đến một vấn đề vô cùng nhạy cảm, đó chính là Chữ Thiên thông minh, thiên tài từ mười ba tuổi đã đậu đại học, mười lăm tuổi nhận bằng tiến sĩ. Có khi nào cậu ta đã chế ra được một người tình ảo hoàn hảo đến từng mi-li-mét, cái đó còn tầm thường, có khi còn như thật, chạm được, ăn được... *Ăn được?*

Nghĩ đến thôi mà Bảo Trân đã nổi hết lông tơ lên, đánh mất không thiện cảm đến Chữ Thiên, còn cậu chẳng biết Trân đang nghĩ gì, cứ đưa tay lên cao bẹo má Trân.

Đi cả một buổi trời mà Liều Bảo Trân không hề nhận được cuộc gọi nào của Dương Thiên Hải, đúng là cô với Thiên là anh em, nhưng cũng là nam nữ mà.

Cô tự đánh vào má mình một cái cho tỉnh.

Không lẽ anh em lại đi yêu nhau?

Lúc về nhà trời đã vào chiều, thời tiết dịu mát, những áng mây xanh biển nhạt vẫn tiếp tục lững lờ, lười biếng trôi nhẹ. Căn nhà màu trắng tinh tẻ nằm giữa

những hàng cây xanh tươi um tùm, trông nó lạnh đậm với khung cảnh xinh đẹp, trơ trọi, cô độc uy nghiêm mà vượn người.

Liễu Bảo Trân chán chường, lúc nào cũng vậy, ngôi nhà to thế này mà chỉ có vài người ở, cô lúc nào cũng ru rú trong phòng, khóa chặt cửa tách biệt mình với mọi người xung quanh. Chợt nhớ đến Tư Tổ, đã lâu rồi không gặp, hôm qua lại mơ thấy cô ấy, mơ về cái thời hai đứa đùa nhau trên chiếc xe đạp đi xem Thiên Hải biểu diễn, chỉ khác là ngày trước cô không có tham hại đến làm người ở cho Thiên Hải đâu.

- Về rồi sao?.

Giọng nói trầm ổn vang lên trên chiếc ghế dài bọc da mềm mại trong phòng khác, hần ngồi tựa lưng vào ghế một nhòai, đôi mắt vẫn nhắm chặt vô tâm ấy. Liễu Bảo Trân đi đến bên cạnh hần, cô tìm vị trí thoải mái nhất rồi chui tọt vào.

Vị trí mà Trân tìm chính là trên đùi hần, cô chiếm chế ngồi như vậy đấy, lưng áp vào lồng ngực hần, tay tìm cái điều khiển tivi. Dương Thiên Hải choàng tay ôm lấy cô siết chặt trong lòng, trên người cô có mùi hương của tên Chử Thiên đáng chết kia, Hải mở to mắt quan sát từ trên đỉnh đầu cô xuống tận ngón chân, thấy chưa bị hư hại gì mới an tâm giữa đầu nghỉ tiếp. Bảo Trân bật ngay phóc kênh ca nhạc quốc tế, hình ảnh Dương Thiên Hải soái mị đứng trên sân khấu, giọng hát bay bổng kết hợp với cảnh sắc mờ mờ ảo ảo làm người ta bị cuốn vào, say đắm lắng nghe và thưởng thức:

- Em tìm được việc làm rồi, em được mời đi đóng phim đấy.

Thiên Hải mỉm môi thành đường dài, hơi thở hần hơi đứt quãng nhưng rất nhanh sau đó đã trở lại bình thường:

- Ừ.

Đôi tay hần vẫn tiếp tục ôm siết cô trong lòng.

Dương Thiên Hải cứ nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Liễu Bảo Trân thì mê mẩn ngắm Thiên Hải trong tivi hát, trong khi đó hần ở ngay sau lưng, da thịt chạm nhau vậy đấy mà không thêm sờ.

- Dương Thiên Hải nếu em sinh con không được, anh có đi tìm người phụ nữ khác không?.

Thiên Hải rất lười, thật sự làm biếng trả lời những câu hỏi con nít vô vị của Trân, hần im lặng không nói.

Bảo Trân chờ đợi, hy vọng câu trả lời của hần, nhưng mà hần đã không trả lời, vậy nó có nghĩa là có tìm hay không tìm đấy?.

Cô xoay người, hai chân quắp ngang hông hần, sóng mũi cô khẽ chạm vào chóp mũi cao ráo của hần, mùi hương nam tính làm cô nóng bừng cả người, đôi má ửng hồng khác thường, giọng cũng lạc đi vài nấc:

- Hải... Trả lời em đi.

Dương Thiên Hải đang mặc chiếc quần thun ngắn màu xám không khoác áo, hần bị cô khiêu khích, hơi thở hần nặng nhọc hơn, mở mắt nhìn xoáy vào đôi người cô:

- Không lấy thêm ai cả. Nhưng hiện tại em đang đùa với lửa đấy, em có muốn phỏng tay không?.

Bảo Trân hài lòng chu môi hôn khẽ lên trán hần, bật người đứng dậy nhảy chân sáo về phòng. Dương Thiên Hải chống cằm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn, đáng yêu chạy về phòng mà cong nhẹ khóe môi, hần không phải muốn lấy thêm ai khác nữa, thứ nhất là vì phiền phức, thứ hai là một mình Bảo Trân đã đủ đau đầu rồi, thứ ba hần trước giờ không thích nuôi quá nhiều sùng vật, chúng mà ranh tỵ lại cắn nhau, con chết con bị thương lại khiến hần tốn sức, tốn công chăm sóc nữa.

- Thiên Hải.

Tiếng la chói tai của Bảo Trân trên lầu vọng xuống làm Thiên Hải thoát khỏi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn lên hành lang. Hần ngược lên liền chạm vào ánh mắt ngượng ngùng của Trân Trân, hần điềm đạm hỏi:

- Việc gì?.

- Em tới...

- Chút anh mua.

Dương Thiên Hải xoa nhẹ hai bên thái dương, Liễu Bảo Trân đã bao nhiêu tuổi rồi mà cứ tới kì là bầm bầm, và hần có nhiệm vụ phải đi mua "bánh mì" về cho cô. Nếu người khác mua thì cô nhất quyết không mang mới đâu. Thiên Hải vừa nói vừa khó nhọc đứng dậy, Trân Trân trên lầu cười toe chạy thẳng vào phòng đóng sập cửa, cánh cửa to đóng mạnh phát lên âm thanh lớn đến chói tai:

- Liễu Bảo Trân.

Em không biết mình đang bị cái gì à? Mạnh bạo như thế lẽ có gì rồi sao?.

Chương 4: Tư Tổ Trở Về

Mùa đông vừa đi thì hay ra xuân đến, những cành đào hoa mai nở rộ khắp mọi miền đất nước, chim én bay về làm tổ, gió xuân hơi se lạnh càng làm không khí thêm tươi vui hơn. Hôm nay lại là ba mươi, đêm giao thừa rộn ràng tiếng cười, một chốc nữa thôi khi kim đồng hồ chỉ điểm số mười hai, khi những tiếng đếm ngược dần đến không. Pháo hoa sẽ phát sáng trên bầu trời, những vì sao tinh tú cũng phải e lệ.

Buổi biểu diễn ca nhạc hôm nay của Dương Thiên Hải kết thúc khá sớm, hắn còn phải dự một buổi dạ tiệc đón năm mới, nhưng lại chẳng muốn dẫn Liễu Bảo Trân theo. Vì sao? Vì Trân sẽ làm hắn bề mặt trước mọi người bởi cái dáng vẻ quê mùa đó, chưa nói đến những ánh mắt khác thường nơi đám đàn ông khát tình ấy.

Vừa đúng lúc Trân Trân chạy vào báo:

- Thiên Hải ơi là Thiên Hải. Tối nay có bắn pháo bông đó, anh dẫn em theo với?.

Thiên Hải chỉnh lại cổ áo, soi mình trong gương, tạo kiểu và vuốt thẳng mái tóc, hắn chậm rãi trả lời:

- Không thể dẫn em theo được, nhưng tối nay anh sẽ về ngủ.

Bảo Trân vẫn cứ bám lấy:

- Không được, năm nào cũng ở nhà, em chán chết rồi.

Hải dứt khoát:

- Không là không.

Sau đó hắn dứt khoát bỏ đi không thèm đoái hoài đến cô, Liễu Bảo Trân buồn tui, cô im bất không nói cũng chẳng cười, tâm tình không tốt nên đợi khi tiếng xe hắn từ từ lắng động vào màn đêm, cô ngã lên giường nhắm mắt.

Chắc có lẽ hắn chỉ đi dự tiệc thôi, trước giờ Dương Thiên Hải có đôi phần lạnh nhạt với cô thật, không thường xuyên cùng cô ra ngoài, nói đúng hơn là cực kỳ hiếm và bắt buộc đi làm mới chịu đưa cô đi. Nhưng hắn chưa bao giờ dính vào những vụ scandal như cặp kè với người mẫu, diễn viên,... nào đó. Thôi thì đó là con đường hắn chọn, sự nghiệp của hắn khó khăn đi lên không thể một ngày hai đầu vì cô đánh đổ, coi pháo bông trên tivi cũng đẹp mà!.

Dù là dạn lòng thế thôi, Liễu Bảo Trân rất ghen tỵ với những đôi bạn trẻ yêu nhau kia, họ nắm tay nhau và phút giây tạm biệt năm cũ đón năm mới, họ trao nhau những nụ hôn ngọt ngào. Trân Trân đặt tay nơi tim, Thiên Hải chưa từng nói hắn yêu cô, nếu không nhờ người ta biết quan hệ của hắn và cô từ nhỏ, chắc có lẽ giờ đây cô chỉ là một người vô hình đứng sau lưng hắn.

Hữu danh vô thực.

- Chán quá đi! Chán chết mất thôi!.

Cô nằm trên giường không ngừng quần quai, đập tay xuống nệm, ném gối, cắn mềm nói chung là có cái gì xung quanh thấy chướng mắt, cô liền phá hủy. Bỗng âm thanh vang vọng càng ngày càng đến gần:

- Liễu Bảo Trân.

Đó chính là giọng nói của Lý Chử Thiên, sớm không đến muộn không đến, tại sao lại đến đúng lúc Trân Trân cần được xả nỗi giận chứ. Cô vận tay phát lên những tiếng răng rắc, mở cửa phòng nắm cổ áo cậu lồi vào:

- Chử Thiên, hắn bỏ tôi đi chơi một mình rồi.

Tưởng rằng cô sẽ đánh cậu nhưng nào ngờ...

Liễu Bảo Trân như con rắn nước uốn lượn trong lòng Lý Chử Thiên, đôi mắt cô long lanh ánh lên từng viên ngọc nhỏ lặng lẽ rơi dài.

Lý Chử Thiên đau lòng đưa tay lau sạch nước mắt cho cô, cậu ôm lấy cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi:

- Đừng khóc nữa, anh đưa em đi coi bắn pháo hoa được không? Chúng ta đến dự tiệc của Tư Tổ luôn.

- Tư Tổ?.

- Ủ, Tư Tổ, hôm nay chị ấy tổ chức tiệc tại dinh thự riêng, mới về nước hôm qua. Không phải hai người chơi thân lắm sao?.

Bảo Trân cắn môi, đôi mắt cô đượm buồn, đôi mi nặng trĩu và thờ dài thườn thượt, trái tim cô như nặng thêm ngàn cân, có ai đó gắn quả tạ ngàn tấn vào tim cô thế? Trân Trân không thờ nổi, nhớ đến Tư Tổ, người bạn mà cô tin tưởng nhất, người bạn thân duy nhất của cô. Và... Cũng là người đẩy cô vào ngõ cụt.

Cả người Trân lạnh toát, nước mắt cứ tuôn làm Chử Thiên quỳnh quáng võ vào lưng cô, cậu không biết đã có chuyện gì, tại sao khi nhắc đến Tư Tổ cô lại khóc như thế?.

- Dương Thiên Hải cũng có dự tiệc.

Lời cậu vừa dứt cũng đồng thời im bật, cậu mở to mắt khó hiểu nhìn cô, còn Trân tức giận trừng cậu. Không phải là cậu vừa nói Thiên Hải đến dự tiệc ở nhà Tư Tổ? Không thể được.

Mặc nhanh bộ váy ngắn cùng chiếc áo thun hở vai để sẵn trên ghế, cô kéo tay cậu phóng nhanh ra xe, vì mệt quá nên hai mắt trợn ngược lên, thờ đốc một lúc mới nói được:

- Chạy đến đó nhanh lên.

Lý Chử Thiên lái chiếc porsche với vận tốc tối đa, còn Bảo Trân cắn lấy ngón tay cái, cô không quan tâm khuôn mặt đang đau rát thế nào bởi gió, không bận lòng khi tóc bị cuốn ra sau đến rối tung. Cái bóng ma Tư Tổ ấy cô muốn gỡ bỏ ngay ngày hôm nay, dứt khoát khiến cô ta biến mất mãi mãi.

Năm năm trước.

Liều Bảo Trân và Tư Tổ học cùng trường cấp ba và cũng là bạn thân từ năm lớp tám, Tư Tổ khi ấy rất xinh đẹp, nổi tiếng là hoa khôi của trường, chàng trai nào gặp cũng gục đổ dưới chân. Nhưng chỉ có Dương Thiên Hải thì không tỏ ra thuận phục, đến năm lớp mười một Tư Tổ mới biết mối quan hệ của Bảo Trân với Hải.

Tư Tổ buồn bã kể sự tình rằng cô rất thích Thiên Hải nhưng không ngờ lại...

Còn hẳn cũng nói với Bảo Trân rằng, từ lâu hẳn đã luôn thích Tư Tổ nhưng chưa có cơ hội nói, khi ấy Liều Bảo Trân khá tức giận nên tác hợp cho hai người họ đến với nhau, một mình định đi du học. Nào ngờ cái ngày cô đi ra sân bay lại bị một đám người bắt cóc và kẻ chủ mưu lại là Tư Tổ, cô ta bảo nếu để Trân sống, cũng có ngày Trân quay về bên Thiên Hải bởi hai người họ từ nhỏ đã được sắp đặt sẵn rồi.

- Từ trước đến giờ tôi luôn xem cô là bạn, cái gì tôi cũng nhường cô hết, đến cả người chồng tương lai, người mà tôi thương cũng nhường lại cho cô. Tôi chưa đủ tốt với cô sao? Hay tôi quá tốt với cô nên cô được nước làm tới.

Liều Bảo Trân quần áo rách tả tơi lui dần về sau cho đến khi tấm lưng trần đau rát đụng đến vách tường lạnh lẽo khô cứng, nước mắt cô tuôn như mưa. Âm ỉm, oán hận, buồn cười thay khi người bạn tâm giao trở mặt chỉ vì một tên con trai, cô tức đến tâm can đau thắt, khuôn mặt cô vì khóc mà đỏ ửng lên, các đốt tay tê cứng đến độ máu không lưu thông nổi.

- Nhường cho tôi? Dương Thiên Hải vốn dĩ là của tôi, anh ấy chưa từng yêu cô, chẳng qua hai người lớn lên cùng nhau. Mẹ anh ấy thương cô như vậy, cũng có ngày cô mượn bà ấy ra không chế Hải bắt lấy cô thôi.

Tư Tổ khoanh tay trước ngực, cô ta hát cảm về phía Liều Bảo Trân yếu ớt sắp ngất đi, dáng vẻ hống hách, chanh chua, độc ác đó làm trái tim Trân trở nên biến dị, lạnh lẽo. Bảo Trân nắm lấy lòng bàn tay thật chặt, móng tay đâm sâu đến phát đau, cô bảo:

- Nếu như các người muốn toàn mạng thì nên tránh xa tôi ra.

Thế nhưng bọn họ lại ngửa cổ cười khinh miệt cô, chúng vẫn giữ nụ cười dâm tà ấy tiến đến gần Bảo Trân, càng gần hơn nữa cho đến khi họ đụng đến vai cô thì.

Bốp Cháp Bốp Bốp Bốp Chát

Những đòn tay mạnh mẽ vurun lên, mỗi cú đánh đều nhắm vào chỗ hiểm độc mà ra chiêu. Đến khi Tư Tổ định thần lại thì tất cả bọn tay sai đã đổ rạp dưới đất ngất đi, cô không biết bọn chúng còn sống không, có người co giật, có kẻ máu bê bết.

Kính hãi thật sự làm Tư Tổ thoát chạy ra ngoài, chơi với nhau bao năm qua mà Tư Tổ không hề biết Liều Bảo Trân lợi hại đến như vậy.

Ngày hôm đó Liều Bảo Trân quyết định không đi nữa, cô dùng tiền và sự uy hiếp tống cổ Tư Tổ ra nước ngoài. Dương Thiên Hải cả một thời gian dài đau buồn, sa sút đến tiêu tụy. Hẳn vì người con gái đó, liệu có đáng không? Trân Trân không kể cho hẳn nghe về việc Tư Tổ sai người cưỡng bức cô, Trân âm thầm, lặng lẽ bên cạnh hẳn giúp hẳn hồi phục như trước.

Nhớ đến đây cô lại bật cười, lần đầu tiên cùng hẳn ân ái chính là năm lớp mười, một lần duy nhất đó và đến tận bây giờ. Dương Thiên Hải vẫn chưa hề làm chuyện ấy với cô, hẳn không muốn hay đúng hơn hẳn đang đợi Tư Tổ trở về.

Nếu là đời thì hẳn sắp hoàn thành được tâm nguyện rồi. Tư Tổ xinh đẹp, hòa nhã, ngây thơ thuần khiết của hẳn trở về rồi đây, bông hoa đại kia có lẽ bây giờ đã hóa thành đóa mẫu đơn giữa bạt ngàn loài hoa mà hắt cằm kiêu ngạo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nụ Hôn Đêm Giao Thừa

Khóc cùng gió, nhưng gió đã cuốn phăng đi hết những giọt lệ óng ánh kia.

Cười thống khổ, cười điên loạn nhưng đều bị tiếng gió rít gào lấn át mất.

Lý Chử Thiên vô cùng lo cho Liễu Bảo Trân, cô cứ khóc rồi cười như vậy quả thật rất đáng sợ, chưa kể tới từ trước giờ Trân Trân đã không được đẹp, ôi hiện giờ còn thể thảm hơn.

- Tới rồi.

Cô lau hai bên má đã ướt nhoe nước mắt, không cần mở cửa leo qua và cầm đầu chạy thẳng vào dinh thự của Tư Tổ. Mọi người có mặt rất đông đủ, vui vẻ khiêu vũ, rồi cả một hồ bơi lớn đầy màu sắc sắc sỡ, nếu bình thường có lẽ Trân Trân đã nhào đến hưởng thụ các thú lạc, cơ mà hiện giờ tình hình rất cấp bách.

Bùm Bùm Bùm

Tiếng pháo hoa bắn lên không trung phát ra từng tiếng như súng pháo nổ, Liễu Bảo Trân còn đang tìm kiếm Dương Thiên Hải cũng phải quay đầu nhìn lại. Pháo hoa thật sự rất đẹp, những tia sáng lấp lánh như những vì sao tinh tú trên bầu trời tối mịt, màu sắc rực rỡ, những hình ảnh công phu tinh tế phát sáng khiến người chiêm ngưỡng phải òa lên khen ngợi.

Dưới những tiếng sáng đẹp như mơ đó Trân đã rơi lệ, nước mắt cô dường như là bất tận.

Cô khóc, cô quay đầu đi. Bởi vì cô đau quá! Cô chớp nhẹ mi tiếp, choàng tay ôm lấy cơ thể mảnh mai cô độc, làm lùi đi giữa đám người đang mê mẩn nhìn bầu trời đêm. Nhìn vào rất dễ dàng phát hiện ra cô, vì trong tất cả con người ở đây chỉ có cô mới quay đầu đi ngược về phía sau, nơi những gì họ bỏ lại vào thời khắc này.

- Liễu Bảo Trân.

Giọng thét lớn từ phía sau làm lưng Trân cứng đờ lại, bước chân cô cũng dừng, cả khuôn mặt xanh xao cũng đang ngẩng lên cao. Người gọi cô là Dương Thiên Hải, hẳn nhìn thấy cô sao?.

Trong một phút đau lòng quá sức, cô cầm đầu chạy vụt ra ngoài đường, những con mắt tò mò, sầm soi vì tiếng hét của Thiên Hải dội thẳng vào cô. Liễu Bảo Trân chạy thật nhanh, cô vừa chạy vừa lau đi nước mắt, từ đằng sau những tiếng gọi hốt hoảng vang lên, có Lý Chử Thiên và cả Dương Thiên Hải nữa, nhưng..

Rầm Két

Một tiếng động lớn vang lên, cô thấy mình nhẹ bẫng, bên tai vẫn còn vang lên âm thanh xé gió, cả tiếng thét dài của ai đó, cô thấy cả người nhói lên rất đau sau đó thì hoàn toàn tê dại, tứ chi đều không còn cảm giác nữa, nhưng cô lơ mơ thấy được hình ảnh của Dương Thiên Hải.

Dưới những tia sáng lấp lánh của pháo hoa, một đôi nam nữ sánh đôi trên tòa tháp nhỏ, họ trao nhau nụ hôn ngọt ngào say đắm, rồi họ choàng tay ôm lấy nhau rất lãng mạn tình tứ, chút gì đó nhỏ giọt ướt lại nhon nhót dính vào hình ảnh đó. Mọi thứ như nhòa đi rồi biến mất hoàn toàn, hình ảnh mỹ miều kia đau đến trái tim mạnh mẽ như cô dần tan nát, rồi nhẹ nhàng hóa thành hư không.

Tại sao trời lại tối như thế này?

Liễu Bảo Trân mất đi toàn bộ ý thức.

Hai năm sau.

Lại một mùa xuân nữa đến, nghiệt ngã hơn nữa là hôm nay chính xác đêm ba mươi bi hài đó, Dương Thiên Hải năm nay đã hai mươi lăm tuổi rồi. Hẳn vẫn nổi tiếng như ngày nào, hát hò, đóng phim rồi cả mối tình đẹp tựa ngôn tình với Tư Tổ. Lý Chử Thiên tiếp quản công ty nhà họ Lý, cậu chỉ mới làm giám đốc thôi, ngoài hack não với máy tính ra thì mọi thứ ngu tât, mỗi ngày đi làm về cậu đều ghé qua nhà Thiên Hải để thăm Bảo Trân.

Bảo Trân hôn mê đã hai năm rồi, Thiên Hải ít khi về nhà và cũng không lắm lúc ngó ngang đến cô, hẳn cứ về rồi đi. Tuy nhiên Lý Chử Thiên lại khác, cậu tích cực chăm sóc cô, mỗi ngày đều là những loài hoa khác nhau, hôm nay cậu mang đến một đóa hồng trắng, loài hoa mà Trân Trân thích nhất.

- Chị ấy vẫn chưa tỉnh sao?.

Tiếng nói ngọt ngào lí nhí ngoài cửa, bước chân vào là một thiếu nữ tầm hai mươi, cô e dè bước tới, cứ chỉ đứng rất là nhả nhận đài cát nhưng khó giấu được sự tình nghịch vốn có. Chử Thiên thờ dài, khổ nào:

- Không cần ngày nào cũng đến vậy đâu, hai năm rồi. Tất cả đều là quá khứ, em không cần dấn vệt như vậy.

Cô gái ấy bước đến gần hơn ngồi lên giường cạnh Liễu Bảo Trân, tay nắm lấy bàn tay khô gầy thiếu đi sức sống. Đôi mắt cô gái trở nên âm đạm:

- Nếu ngày ấy không phải em đụng chị ấy, có lẽ...

- Trần Thiên My, đến khi nào em mới thôi nói như vậy. Lỗi không phải do em.

Trần Thiên My mắt đầm lệ, cô lắc đầu rồi lại gật, nhìn Bảo Trân càng ngày càng tiêu tụy trên giường, lòng My lại thêm phần chua xót, dù có nói gì đi nữa, ngày hôm ấy chính cô đã đâm phải Trân mà. Còn khiến Bảo Trân hôn mê tận hai năm.

Nói đến đây ai cũng biết tiếng tiểu thư Trần Thiên My, cô chính là người mẫu của tạp chí thời trang quốc tế WB, hai năm trước cô trở về thành phố A vốn dĩ là định thăm Liễu Bảo Trân, từ nhỏ họ đã biết nhau qua một lần đi du lịch Paris cùng gia đình, còn nhỏ chỉ cần thích là kết bạn thôi. Ai ngờ người bạn như My lại hại Trân ra nông nỗi này.

Hai người đứng đó nhìn Bảo Trân rất lâu, cuối cùng đồng hồ cũng điểm đến mười tám giờ, họ đã yên lặng như thế gần hai tiếng rồi:

- Tiểu My, em đói không muốn ăn cái gì?.

Thiên My còn được gọi là Tiểu My, cái tên gọi thân mật của đàn anh dành cho cô. My lắc đầu nguầy nguậy nhưng bụng đã réo lên rất to, cô nhe răng trắng cười xấu hổ, một lúc chần chừ cũng gật đầu đồng ý.

Tiểu My vừa mới đứng dậy, vốn buông tay Trân ra nhưng không được, chợt đôi tay Trân nắm chặt lấy, các đốt tay cứng ngắt cụp xuống, móng tay được cắt gọn gàng nên không thể cấu sâu vào da thịt non mịn của My, My vui mừng đến hét toáng lên:

- Chị... chị ấy tỉnh rồi!.

Lý Chử Thiên đang cầm những cành cây được cắt tỉa gọn gàng quăng qua một bên, cậu chạy đến bên cạnh Bảo Trân, mỗi cô đang mấp máy nói gì đó rất nhỏ, vô cùng nhỏ, Chử Thiên vội áp tai vào nghe:

- Nước... nướ...c...

- Có nước.

Cậu mừng rỡ đến tay chân run bật lên, trái tim cậu nhảy loạn xạ hết cả, rót nhanh ly nước đỡ lấy lưng Bảo Trân ngồi dậy, đút nước cho cô uống.

- Để em gọi cho hai bác.

Trần Thiên My cũng vui không kém, cô rút nhanh chiếc điện thoại báo tin cho Hoa Thiên Tuyết và Dương Hạ Vũ, ngày hôm qua hai người họ có về nước thăm nhưng Trân Trân vẫn cứ hôn mê, họ vừa mới nhận được cuộc gọi quan trọng và rồi đi sáng mai.

Cuộc gọi kết thúc, My háo hức vội báo:

- Sớm nhất là sáng mai hai bác sẽ về, còn trễ thì có lẽ là ngày kia.

- Vậy được rồi, quan trọng là Bảo Trân tỉnh rồi, anh đi nói với mẹ, em ở đây chăm sóc Trân giúp anh.

Thiên My gật đầu nhận lấy Bảo Trân còn mơ màng vào lòng, giúp cô uống nước.

Một giờ sau.

Lưu Hạnh Trang, Lý Mẫn Hào, Trần Thiên My, Lý Chử Thiên và cả Dương Thiên Hải đều đứng quanh cô, bọn họ vừa được nghe chuẩn đoán từ bác sĩ. Hiện tại Liễu Bảo Trân mới tỉnh lại, do hai năm không hoạt động não bộ, tay chân nên nhất thời chưa thích ứng kịp. Bộ não hay những cơ quan trên người đều hoàn toàn bình phục.

- Con tỉnh rồi, Trân Trân à còn nhớ bác gái hay không?.

Lưu Hạnh Trang vuốt mái tóc đen óng mượt mà thả dài qua chằm lưng của cô, Hạnh Trang mừng đến rơi nước mắt, dù Trân không phải con ruột của cô nhưng ít ra cũng từ bé được cô cùng Thiên Tuyết cưng như trứng húng như hoa mà.

Liễu Bảo Trân lãnh đạm nhìn Hạnh Trang, rồi lạnh lùng trao cho tất cả những người có mặt trong phòng một cái nhìn lạnh thấu tận xương tủy, cô đảo mắt ra cửa gắt đầu:

- Bác hai trai, bác hai gái, Tiểu My, Chử Thiên và cả Thiên Hải cũng ở đây đông đủ rồi.

Cứ ngỡ cô sẽ có di chấn tồn động mất trí nhớ hay khó phát âm, không ngờ cô đã hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng có cái gì đó khác lạ. Về hoạt bát, yêu đời, hồn nhiên dường như đã biến mất hoàn toàn, mà thay vào là một con người bất cần đời, lãnh đạm với mọi người, mọi thứ xung quanh.

Thiên Hải vừa chạm vào vai Trân liền bị cô hất ra:

- Đừng có chạm vào tôi.

Cô không quay đầu nhìn lại, giọng nói nhẹ nhàng trầm ổn nhưng sắc bén, cô chớp mắt phản chiếu qua gương. Bên trong tấm gương đó không có gì ngoài khuôn mặt đờ đẫn thiếu sức sống và một đôi mắt to tròn xinh đẹp nhưng vô hồn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bốn Cái Tát

Liễu Bảo Trân tỉnh lại và hồi phục rất nhanh, cô hiện tại đang dưỡng bệnh tại nhà, Hoa Thiên Tuyết với Dương Hạ Vũ có ghé qua thăm vài lần, nhưng cái cốt chính là họ muốn gặp được Dương Thiên Hải. Mà hắn lại thường xuyên vắng nhà, có tìm có gọi cũng chẳng gặp được, hai năm nay dường như hắn cứ muốn tránh mặt.

Ngày hôm nay Dương Thiên Hải trở về nhà ngoài dự đoán của Bảo Trân, cô đang rất vui về ngôi tết tóc chính mình, chỉ mới hai năm thôi mà tóc đã dài thế này rồi. Mở cửa bước vào, hắn ngồi cạnh Trân trên giường tiện tay ôm lấy cô vào lòng.

Mặt của Liễu Bảo Trân cau có lộ ra ngoài, vào được rồi có cần đụng chạm vậy không, cô đang tết tóc bị hắn phá hư cả rồi, cô đẩy hắn ra:

- Tránh xa một chút, cái mùi nước hoa đó làm tôi nghẹt mũi.

Cô đưa tay lên mũi, động tác như kiểu hít thở không thông, thật ra thì Trân cảm thấy chán ghét Dương Thiên Hải, cả cái mùi nước hoa nồng nặc của Tư Tổ, có lẽ cô ta không tắm lâu ngày nên mới phung phí như thế.

Dương Thiên Hải ngửi lấy cổ tay áo, đúng là cái mùi này nó nồng thật, do Tư Tổ cố tình để lại để làm Bảo Trân ghen đây mà, hắn cời áo, quăng ra xa, từ tốn bước lại gần ôm cô vào lòng lần nữa.

Không ai có thể lì và dai như Thiên Hải, hắn không chịu bỏ cuộc, Bảo Trân cũng không thêm đôi co, cô lấy từ dưới gối lên một tờ giấy, gỡ tay hắn rồi đặt vào. Hắn nhìn thấy hai chữ "Ly hôn" rất to và hoành tráng, khỏe môi hắn nhếch lên tựa ý cười như không:

- Anh sẽ không ký vào tờ giấy này.

Bảo Trân nhún vai:

- Tùy anh, tôi chỉ đang thực hiện nguyện vọng của Tư Tổ và cho anh tự do thôi.

Thiên Hải xếp tờ giấy thành ba nấc, sau đó từ tốn vò nát quăng vào thùng rác gần đó, hắn nắm lấy hai vai cô, xoay cô đối diện với hắn:

- Liễu Bảo Trân anh không thể mất em.

- Haha... Buồn cười, tôi hôn mê hai năm, anh có một lần nào chăm sóc đúng vai trò không? Không thể mất tôi, anh có tư cách sở hữu tôi à?.

Liễu Bảo Trân cay nghiệt, đôi mắt to cô mở trừng giận dữ, đôi môi xinh xắn bị cô cắn đến bật máu. Thiên Hải lắc đầu, ngao ngán thờ dài, hắn không nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén vô tình của cô, mà nhìn vào đôi môi đang rướm rỉ máu. Hắn đưa tay tách môi cô ra khỏi những chiếc răng cắn phẫn:

- Trân, không phải như em nghĩ đâu. Tư Tổ bao năm qua sống rất khó khăn, anh chỉ muốn bù đắp cho cô ấy một chút gì đó thôi. Em là vợ của anh, chúng ta còn cả đời mà.

Khó khăn? Bù đắp? Cười khinh cho cái dáng vẻ giả nhân giả nghĩa kia, bao năm qua Trân Trân cô không phải luôn sống rất khó khăn sao? Cô cực khổ để giành lấy tình yêu của Thiên Hải từ Tư Tổ, cô vì hắn không than không trách, cái gì cũng nghĩ cho hắn trước cả.

Cứ ngỡ hần là người sáng suốt, thì ra hần còn mù mờ hơn cả người ngoài cuộc. Thiên Hải ơi là Thiên Hải, hần đang đề cao chính mình hay sao? Có người vợ nào để chồng mình hằng ngày đi "bù đắp" cho người phụ nữ khác, rồi khi hần về liền bảo còn cả đời để yêu thương, chăm sóc vợ.

Đây chẳng phải cho Bảo Trân mọc sừng công khai?.

Viễn môi nâng cao, cô bật cười khinh khinh:

- Cả đời cùng nhau ư? Anh nghĩ tôi sẽ cả đời chia sẻ chồng mình cho người khác?.

Hải lắc đầu, nhìn sâu vào đáy mắt đang tỏa ra ngọn lửa nóng rực đầy phẫn nộ, hần khẳng định:

- Cho anh thời gian, khi nào sắp xếp ổn thỏa mọi thứ. Giữa anh và Tư Tổ sẽ chẳng còn gì nữa.

- Hai năm qua vẫn chưa xếp xong? Hay đợi xếp thành đũa bé rồi mới xong?.

Dương Thiên Hải không biết phải nói sao cho Bảo Trân hiểu, hần thật ra còn yêu Tư Tổ nhưng trước giờ hần luôn phân biệt rõ ràng giữa người cũ và vợ. Dù Tư Tổ có quay trở về đi chăng nữa cô và hần cũng chỉ có thể là bạn, một tình bạn thân thiết mà thôi. Thời gian qua Tư Tổ đã chịu rất nhiều áp lực từ phía gia đình và xã hội, chẳng qua vào cái ngày rời đi là vì cô bị bệnh mới ra nước ngoài điều trị, ngâm đắng nuốt cay bỏ lại Thiên Hải, trái tim Tư Tổ như tan nát.

Nhưng hiện tại Tư Tổ đã khỏe mạnh, cô quay về muốn được chuộc lỗi, muốn được bên cạnh Thiên Hải như xưa, nhưng hần và Bảo Trân đã làm giấy kết hôn, trên danh nghĩa vợ chồng.

Thiên Hải cũng không rõ lòng mình, hần yêu Tư Tổ, còn Bảo Trân là vợ hần, từ bé cả hai đã lớn lên cùng nhau, bao nhiêu ngọt bùi cay đắng chỉ có đối phương hiểu và chia sẻ, nhưng hần biết hần không yêu Trân bằng tình yêu nam nữ. Thế mà tại sao hần lại không thể buông tay.

Trong lúc hần chần chừ, cúi đầu trầm tư gì đó, Trân Trân có ủy khuất cũng không thể biểu hiện ra ngoài, trái tim cô đã đóng băng rồi, tất cả cảm xúc dành cho hần ngoài chán ghét ra thì chẳng thể yêu thương nổi nữa.

Cạch

Cánh cửa phòng mở tung, Thiên Hải và Bảo Trân đồng loạt nhìn ra liền thấy bóng dáng đàng đàng sát khí của Hoa Thiên Tuyết đi vào. Sau lưng là Dương Hạ Vũ, hần vẫn còn rất trẻ dù độ tuổi xấp xỉ năm mươi, nhìn như vậy cứ đoán chừng ba mươi đó chứ, chấp tay sau lưng, bao năm trôi qua mà khuôn mặt ấy vẫn lạnh tanh như tiền mỗi lần đối diện với Hải, Trân, nhưng không phải hần không cười. Chỉ là ít khi hoặc ở riêng với Thiên Tuyết hần mới như đứa con nít cười không ngớt thôi.

Chát

Dương Thiên Hải chưa kịp đứng dậy đã ăn ngay cái tát như trời giáng của Hoa Thiên Tuyết.

Hoa Thiên Tuyết trước giờ cưng chiều Thiên Hải, cô chưa một lần mắng hần huống chi là đánh, nhưng ngày hôm nay cô không thể nào nhắm mắt cho qua nữa. Liễu Bảo Trân hôn mê hai năm, trong suốt thời gian đó hần phải chăm lo cho vợ mình nhưng không, hần bận rồi, bận phải trêu hoa ghẹo nguyệt, đi ăn vụng bên ngoài. Không những vậy còn bắt Trân Trân chấp nhận. Thiên Tuyết là người từng trải, nỗi đau của Trân cô hiểu hơn ai khác, tại sao đứa con này lại giống cha nó như thế?.

- Hải, con đã là chồng mà có thể đối xử với vợ mình như vậy, còn có phải là đấng nam nhi hay không?.

Câu nói của Thiên Tuyết hơi bị nhột, Dương Hạ Vũ tăng hắng, chạm nhẹ vào tay Thiên Tuyết, hình như cô đang nói hần thì phải? Hoa Thiên Tuyết đang tiết chế rất kinh khủng, cô bị chạm vào ngứa ngáy nên đã mắng con thì thừa cơ hội nói cha luôn:

- Cả anh nữa đấy, ho cái gì? Khều cái gì? Đứng qua một bên cho tôi dạy con.

Dương Hạ Vũ chấp hành ngay và luôn, im phăng phất ngồi xuống tràng kỷ nhắm mắt chữa nhục.

- Mẹ con sai rồi.

Chát

Thêm một bạt tay như trời giáng xuống bên má Thiên Hải.

Chát

Lại một bạt tay tiếp tục giáng xuống.

Chát

Cái tát chưa chát lại vang lên, Liễu Bảo Trân đưa mắt nhìn nãy giờ cũng phải đứng dậy vỗ ngực Thiên Tuyết, đúng là Tuyết tát Hải thì Trân rất khoái chí nhưng từ bé đến giờ hần đâu phải chịu cái mắng hay tát nào. Bốn bạt tay in hằn trên hai má Thiên Hải đỏ ửng lên, Trân thấy cũng tội lỗi, lòng mầu tử nổi

dậy ôm lấy Thiên Tuyết:

- Đừng đánh Thiên Hải nữa mẹ, con không sao đâu. Mẹ nói vợ chồng cãi vã làm hòa mới hiểu nhau hơn mà, tụi con tự đóng cửa phòng một chút nữa sẽ ổn thôi.

Lời của Bảo Trân mập mờ làm Thiên Tuyết đang tức giận cũng phải nguôi ngoai cười rộ lên, Thiên Tuyết bẹo lấy đôi má nhọt nhọt của Bảo Trân, trông thấy nụ cười ngây thơ, hiền lành của Trân làm Tuyết thở hắt ra một hơi rầu rĩ:

- Được rồi, con ráng mà giữ gìn sức khỏe, hôm khác cha mẹ lại đến.

Nói xong Hoa Thiên Tuyết liếc xéo Dương Thiên Hải đang cúi đầu không dám nói ra tiếng nào, cô bỏ đi ngoài thật nhanh, Dương Hạ Vũ nhìn quý tử lần đầu bị mẹ đánh mà lắc đầu bỏ đi.

Bóng dáng Hoa Thiên Tuyết khuất dần cũng là lúc đôi môi Bảo Trân trở lại như lúc này, lâu ngày không cười nên thớ thịt hơi bị đơ cứng nhưng may mà Tuyết không nhìn ra được vẻ gượng gạo ấy. Bảo Trân đóng cửa đi đến bên cạnh Dương Thiên Hải cúi thấp đầu, cô không nhìn được vẻ mặt của hắn, nhưng có thể đoán được hơn nửa phần. Dương Thiên Hải đã sốc cỡ nào khi được mẹ yêu "lặng" cho bốn cái tát đau rất ấy.

Năm đầu tay hai bên má đỏ ửng hiện lên rõ ràng, Bảo Trân không còn thương nhưng không phải bội bạc đến nỗi thấy kẻ bị hành hung mà không cứu giúp. Cô đi tìm chai thuốc tan máu bầm trong tủ, thoa một chút lên má hắn. Thiên Hải nắm lấy cổ tay cô, giọng nói hắn vẫn trầm thấp êm tai:

- Mẹ anh trút giận dùm em rồi, vậy thì hãy cho anh thời gian đi.

O! Vẫn chưa chịu bỏ ý định ư? Mẹ đánh chứ có phải tôi đâu mà được trút giận dùm. Xàm ngôn!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Anh Ta Là Lãng Vĩ Dạ

Liễu Bảo Trân rút tay lại, lấy thêm một chút thuốc thoa lên má Dương Thiên Hải, cô thờ dãi trả lời:

- Ủ, tôi cho anh thêm một thời gian. Nhưng hãy nhớ lời tôi, thời gian còn lại không đủ dư để bỏ thí nữa.

Thiên Hải nhìn sâu vào đôi mắt cô, đôi ngươi đen láy không tí cảm xúc, hắn nhìn cô nhưng cứ ngỡ đang nhìn thấy chính mình qua chiếc gương phẳng lạng vạy. Hắn gật đầu ôm lấy cô, cuối đầu định hôn lên bờ môi ấy, nhưng cô đã kịp né tránh, đứng dậy rời khỏi phòng.

Vòng tay Thiên Hải trống vắng, đôi tay vẫn còn giữ nguyên trạng thái trên không trung, mặt ngậy ra một lúc mới buồn bã đưa tay trở về.

Lý Chử Thiên hôm nay không thể mang Bảo Trân đi chơi được bởi vì cậu bạn đưa Tiểu My đến sân bay, thời gian đối với Trân lúc này là quá dư thừa, cô dạo bước khắp thành phố rồi vô tình dừng trước một tấm quảng cáo phim lớn.

- Tư Tổ? Cô vẫn như ngày nào.

Liễu Bảo Trân đưa tay cấu nát khuôn mặt nữ chính trong tờ quảng cáo phim: "Thiên Thần Hạ Trần", nếu như không có ngày hôm đó, thì người đang trong tờ quảng cáo này chính là Liễu Bảo Trân cô đây. Cô đánh mắt về phía bên cạnh, Tư Tổ trong hình. Nơi đó một chàng trai cao to, đôi mắt sâu hút lạnh lùng, sóng mũi hần cao, khuôn mặt vuông vức góc cạnh như được tạc từ chính những đôi tay điêu luyện nhất. Thân hình thẳng tắp, hần chỉ mặc đơn độc chiếc quần đen theo thời, đôi ngực trần vùng cao đầy chắc khỏe, cơ bụng sáu múi để lộ ra ngoài khiến thiếu nữ không thể kiềm lòng nổi.

- Dương Thiên Hải và Tư Tổ, một cặp trời sinh. Hai người xem ra cũng xứng đôi đấy.

Khóe môi Bảo Trân nhếch nhẹ, cô đảo mắt khinh khinh nâng bước rồi đi, trong lòng cô lúc này như ngàn mũi dao đâm xuyên qua rất đau nhưng tâm thức còn sót lại của cô không cho phép cô gục ngã, không cho phép Trân Trân phải vì hắn một lần nữa khóc. Nhớ lần trước cô khóc vì nỗi đau xé tim và kết cục đã đến như thế nào? Cô vẫn còn chưa thể quên đâu.

Thế nhưng sự chế giễu, miệt thị cặp đôi trời sinh đó chưa được bao lâu thì đôi tay Bảo Trân như bị tê cứng, mồ hôi lạnh rịn trên trán, đôi chân bủn rủn không nhắc lên chạy nổi, cô cứng đờng chổng tại chỗ, mắt mở to đầy kinh hãi nhìn về phía trước.

- Chào em, Liễu Bảo Trân!

Miệng cô hé mở và không cách nào ngậm lại được, ánh mắt cô hiện lên những hình ảnh kinh khủng khắc sâu vào linh hồn cô không thể nào buông ra được. Bảo Trân muốn khóc, thật sự rất muốn gào thét rồi bỏ chạy thật nhanh. Nhưng không thể...

Người phía trước tiến lại gần Trần hơn nữa, anh ta đưa tay vuốt ve đôi má xanh xao, nhợt nhạt của cô, nụ cười đẹp trên môi anh như rót rượu khiến người nhìn say đắm chìm vào, dưới cái nắng sớm nụ cười ấy như phát ra quãng hào quang chói lói, tựa mặt trời phản quang phải ảm áp cỡ sao nó lại lạnh lẽo đến vậy.

Gáy tai của Bảo Trân đã dựng đứng, cô lạnh phát run co người lại, bước chân cố gắng lùi lại, miệng mấp máy:

- Sa...ooo... có... t...hề...???...

Liều Bảo Trân càng lùi thì người trước mặt càng tiến, đôi tay vẫn chưa rời khỏi bờ má lạnh lẽo của cô, hân cười híp mắt:

- Sao lại không thể? Vợ à, em đã không ngoan khi trốn khỏi tôi.

Bảo Trân lắc đầu nguầy nguậy, cả người cô run như cầy sấy, rõ ràng đây chỉ là mơ thôi, cô đã chạy thoát rồi mà, anh ta không thể nào đi theo cô được. Chưa tin vào nhãn ảnh trước mặt, cô bật cười trào phúng:

- Ngủ mà cũng mơ thấy anh, tôi bị bóng ma của anh ám ảnh quá rồi!.

Người trước mặt nghiêng đầu, những ngón tay thon dài tự tiện vuốt ve vành tai cô, rồi dần lướt xuống chiếc cổ trắng ngần của Trần, cô nuốt nước bọt một cách khó khăn, trong lòng lại dấy lên nỗi hoài nghi. Sao cảm giác lại thật tế đến như vậy? Ngón tay anh mỗi lúc chơi đùa nơi đâu, ở đây cứ như có dòng điện chạy loạn, khiến cả người cô rân rê vừa buồn vừa mê. Anh cúi đầu, áp sát đôi môi đến vành tai cô mút nhẹ, chiếc lưỡi tinh nghịch dưới trăm con mắt treu ghẹo vành tai đỏ ửng của cô, nhịp thở Bảo Trân gấp gáp. Nỗi cô hơi buồn nhột bởi hơi thở ấm nóng của anh phả vào, anh tà mị:

- Nếu đây là mơ, vậy em không thể cảm nhận được rồi. Và nếu đây là mơ, tôi có thể ăn em tại đây. Vì tất cả chỉ là ảo ảnh do em tạo nên thôi.

Liều Bảo Trân đương nhắm hờ mắt thờ đốc, nghe lời anh nói, cô liền mở to mắt, không biết dồn được sức nơi đâu, rất nhanh phản ứng đẩy anh ra xa, ngón tay trở của cô giờ lên chỉ thẳng vào mặt anh:

- Tôi sẽ không trở về cùng anh đâu Lãng Vĩ Dạ.

Cái vẻ ngang bướng này làm Lãng Vĩ Dạ thích thú, cười to, anh nắm lấy ngón tay cô đưa vào miệng khẽ mút, giọng nói của anh đầy sùng nịnh khiến cô liệt hết tất cả dây thần kinh:

- Vợ à, em không về thì anh sẽ ở đây cùng em... Đến hết kiếp này.

Lúc cô tỉnh táo trở lại đã thấy bản thân bị anh ôm chặt yên vị trong lòng, chiếc xe limo đen bóng dừng lại trước mặt hai người. Trần Trần vùng vẫy:

- Buông ra, tôi không đi theo anh.

- Quyền quyết định không nằm ở em.

Anh không cho cô thoát chạy, siết chặt cô vào lòng, do Vĩ Dạ cao to hơn Trần Trần rất nhiều, nên cô không thể nào dư sức chống cự được, huống chi... Anh ta là Lãng Vĩ Dạ... Con trai độc nhất của Diêm Vương.

Trong lúc hai người giằng co giữa thanh thiên bạch nhật không người nào dám xen vào thì từ xa hai bóng dáng thân quen đang tiến lại, mỗi lúc một gần:

- Anh Lãng.

Người vừa mới lên tiếng không ai khác ngoài kẻ khiến Bảo Trân đêm ngày ăn cũng không ngon, cứ nhớ đến là muốn cầm dao giết chết. Tư Tổ.

Cô ta trông đẹp hơn khi xưa rất nhiều, thân hình đầy đặn, khuôn mặt vốn đã tinh tế có sức hút, nay nhờ son phấn đã trở nên quyến rũ, e lệ hơn vạn lần. Tư Tổ mỉm cười từ tốn đứng bên cạnh Dương Thiên Hải cúi đầu chào Lãng Vĩ Dạ.

Dương Thiên Hải nhìn Bảo Trân, hân hạnh quai hàm, cay nghiêng nhìn chăm chăm vào cô, còn Trần thì cuối đầu, tay xoa nhẹ hai bên thái dương, bây giờ cô chỉ mong Lãng Vĩ Dạ lôi cô cô xuống địa ngục nhanh và ngay đi, ở đây thật sự khó xử quá! Nhưng khi ánh mắt Liều Bảo Trân cố cúi xuống che giấu vẻ bối rối, cô lại nhìn thấy đôi tay của Thiên Hải và Tư Tổ siết chặt vào nhau, cái siết chặt đó lại làm trái tim Trần như bị nhét vào giữa hai bàn tay đó và ra sức bị bóp nát. Nghẹt thở quá!.

- Chào Thiên Thần Tư Tổ, con gió xuân nào đã mang cô và cả Thiên Thần Sa Ngã tới đây thế này?.

Thiên Thần Sa Ngã là vai diễn nổi bật của Dương Thiên Hải, không ngờ rằng vai đó để lại ấn tượng quá sâu sắc khiến ai cũng gọi hân là như thế, bộ phim được công chiếu gần một năm trước rồi. Bảo Trân không có vinh hạnh để thưởng thức cặp tình nhân này diễn sâu, mà cô cũng không cần xem làm gì, ngựa mất chết đi được.

Dương Thiên Hải bỗng nhiên lên tiếng, giọng hân không cao không thấp, chẳng gấp gáp hay cố nhấn mạnh, âm thanh đó vẫn êm tai trầm ổn đến khó đoán được tâm tư hân:

- Chỉ là trùng hợp thôi. Nhưng tôi vẫn còn thắc mắc tại sao giữa ban ngày ban mặt thế này Lãng thiếu gia lại đi ôm vợ người khác.

Ồi! Cuối cùng thì hấn cũng lên tiếng chỉ điểm thẳng vào cô rồi, mà còn sử dụng cái nghiêng răng tức giận đó nữa. Lăng Vĩ Dạ hừ lạnh, anh lại mỉm cười, một nụ cười như không về vời ngang buống:

- Đây là vợ của Thiên Thần Sa Ngã sao? Tôi lại không biết đây, chỉ là vô tình bắt gặp một người thú vị như vậy, bỏ qua thì thật sự uổng quá! Với lại anh đã có đóa mẫu đơn bên cạnh rồi, cần chi nhành hoa đại nhỏ bé này nữa nhỉ?.

Trong đầu Liễu Bảo Trân thầm rửa Lăng Vĩ Dạ, dù có rửa thật nhưng vẫn cứ vênh cái lỗ tai lên nghe những lời đối đáp giữa hai người mà vui vẻ. Từ Tổ giờ đây trở thành vô hình rồi, điều đó làm Trân Trân thỏa mãn. Thế nhưng...

Hoa đại cái đầu anh... Chết tiệt! Người ta là mẫu đơn cơ đấy! Tôi ít ra cũng hoa hồng trắng tinh khôi, giữa biển ngàn tuyết trắng tựa tinh linh xinh đẹp chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Em Muốn Anh

Cái khối băng di động Dương Thiên Hải sau một lúc vắn đáp với Lăng Vĩ Dạ liền đuối lý, nói đi nói lại Thiên Hải vẫn là kẻ không đáng làm chồng. Ý nữa lại là ông ăn chả bà ăn nem. Trong khi đó ông ăn chả một cách ngon lành thì bà lại đau khổ quằn quại, cố gắng nuốt trôi miếng nem chua lè này.

- Liễu Bảo Trân, em có về nhà ngay không?.

Dương Thiên Hải không nói lại thì thôi đi, còn giận cá chém thớt bay sang qua Bảo Trân, cô cau có, nhắm mắt kiên định trút ra một từ ngắn nhưng nặng nhọc biết bao:

- Không.

- Em...

Thiên Hải buông tay Từ Tổ ra, hấn nắm lấy cổ tay Trân kéo về phía hấn, nhưng Lăng Vĩ Dạ còn sờ sờ đó đâu thể nào để người khác nói lấy là lấy. Huống hồ Liễu Bảo Trân thuộc quyền sở hữu của Vĩ Dạ vô thời hạn.

- Không đùa nữa, Dương thiếu gia, tôi xin thông báo một điều cực kỳ quan trọng... Liễu Bảo Trân kể từ bây giờ sẽ là người của tôi.

Câu tuyên thệ của Lăng Vĩ Dạ khiến cả ba hít thở không thông, Bảo Trân vì bất ngờ nên đã nín thở luôn, cô không thể điều tiết được hơi thở nên hai con mắt đang dần lờ ra ngoài vì thiếu oxy. Không thể tin được, cô định chống trả nhưng Vĩ Dạ đã lạnh lẽo cúi thấp thỏ thẻ vào tai cô:

- Nếu muốn tiếp tục ở trần gian thì nên ngoan ngoãn nghe theo.

Bảo Trân liền im lặng, yếu xìu ngã vào lòng hấn, nước mắt lưng chừng không thể tuôn.

Đúng là ép người quá đáng mà!.

Rốt cuộc Bảo Trân không thể chịu nổi nữa, cô hơi lườm nhát lên tiếng:

- Dương Thiên Hải, anh không phải đang có việc sao? Tôi cho anh thời gian, nhưng tôi đã nói rồi. Thời gian không còn lại nhiều nữa đâu.

Sau đó Trân Trân lùi thui cùng Vĩ Dạ bước lên xe. Dương Thiên Hải cứ ngây đờ ra đó nhìn Trân đi theo người khác, hấn nắm chặt đấm tay, quai hàm cay nghiệt mà cắn chặt lấy nhau, hấn tức đến độ những đường gân xanh nổi khắp cổ như con rắn xanh lục nước uồn lượn bên trong.

Từ Tổ dậm chân, khuôn mặt trở nên thâm độc hơn, cô không phục, Từ Tổ hết nhìn bóng xe màu đen nhẵn của Lăng Vĩ Dạ khuất dần, đảo mắt quan sát biểu hiện trên khuôn mặt Thiên Hải. Dương Thiên Hải vốn dĩ rất yêu Từ Tổ mà, tại sao bây giờ hấn lại nóng giận đến như vậy? Hay có lẽ hấn khó chịu vì người khác đụng vào đồ riêng?. Từ Tổ hờn dỗi, giọng nói không giấu được nỗi buồn:

- Có phải anh đã yêu Trân Trân?.

Dương Thiên Hải đang để hồn mình bay theo chiếc xe Bảo Trân mới leo lên, một thoáng nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ sau lưng, lúc này hấn mới sực tỉnh và nhớ lại sự tồn tại của Từ Tổ. Xoay người nhìn về hướng Từ Tổ, hấn thở dài, lắc đầu, đưa tay đỡ lấy thân hình mong manh yếu đuối:

- Không, nhưng Trân là vợ của anh.

Tư Tổ cúi hỏ, trái tim đau nhói:

- Vậy còn em? Em đang mang con của anh, đến bao giờ em mới được đến bên anh, khi nào con của chúng ta mới có danh có phận.

Nước mắt Tư Tổ hoen mi, sóng mũi cô đỏ đỏ, nhìn về yếu đuối đó Thiên Hải không thể nào kiềm lòng nổi, hấn giang tay ôm lấy cô vào lòng, trái tim hấn rồi tung cả lên. Hấn không muốn Tư Tổ chịu thiệt thòi, cũng không thể nào để cô đi bởi hấn yêu cô, nhưng còn Bảo Trân?. Không thể buông tay được.

- Anh sẽ sắp xếp.

Tư Tổ áp má vào hõm vai Thiên Hải, đôi mắt cô trở nên sắc bén hơn, nụ cười nơi khóe môi trở nên hiểm độc, trong đầu cô ta đang tính toán cái gì, chỉ có Thiên Hải mới không chịu nhìn ra.

Liễu Bảo Trân bị Lăng Vĩ Dạ ôm siết trong tay đến nghẹt thở, cô đẩy tay anh ra cố gắng nhích ra khỏi cặp đùi nóng hổi kia. Xe không có máy lạnh hay sao mà nóng nực thế này?.

Lăng Vĩ Dạ biết suốt cô sẽ trèo xuống nên đã chuyển tư thế ngồi ngang, sẵn tiện đổi tư thế Bảo Trân gọn ghẽ trong lòng, tư thế của cô lúc này là nằm sấp lên người anh trông thật mờ ám. Nếu ai đó vô tình nhìn thấy thì chắc chắn họ sẽ đánh đồng là cô hám sắc rồi:

- Tại sao anh lại ở đây? Lăng thiếu gia? Rốt cuộc là sao chứ?.

Vĩ Dạ nghiêng má để lộ ra nửa khuôn mặt quyến rũ, tuấn mĩ hoàn hảo đến từng đường nét góc cạnh, anh đeo hai khuyên tai kim cương tinh khiết, ánh sáng ấy khẽ va chạm vào ánh sáng làm chói mắt cô, cả khuôn mặt Bảo Trân cô né đi tia sáng đó mà chui rụt xuống hõm cổ anh.

Nhìn biểu hiện ngây ngốc như mèo con đòi cưng nựng, anh nhằm tưởng cô đang sợ sệt muốn yêu thương nên đã đưa tay vuốt theo dọc theo sống lưng cô xuống đôi mông căng tràn, nhẹ nhàng xoa bóp. Anh từ tốn trả lời:

- Em đã quên tôi là ai rồi sao? Với lại thân xác này thích hợp về ngoài cũng khá giống nên tôi mới mượn tạm thôi.

Liễu Bảo Trân đỏ mặt, cô nắm lấy cánh tay đang loạn xạ xoa nắn người cô, anh gỡ tay cô ra, lì lợm nhưng nhẹ nhàng lần mò vào bên trong vạt áo sơ mi mỏng, đôi tay lâu ngày mới được đụng đến Trân Trân, anh thích thú mân mê từng tấc da tấc thịt đi qua. Bảo Trân nhón nhột nơi anh đi qua, cũng dần mê, hơi thở có chút ngắt quãng, ánh mắt dần đục đi bởi dục vọng bị khiêu gợi. Âm thanh rên rỉ nho nhỏ phát ra từ cổ họng Trân lẫn át mất lý trí muốn lên tiếng.

Khóe môi Lăng Vĩ Dạ nâng cao, anh hài lòng với biểu hiện này của cô, lúc nào cô được anh vuốt ve cũng ngoan ngoãn vâng lời tựa con mèo nhỏ nịnh chủ vậy. Thế nhưng, được một lúc Bảo Trân mở to mắt, lẩn khỏi người anh té xuống sàn xe. Vì limo nên diện tích hơi bị rộng, Trân lại nhỏ con nên không sợ đập đầu vô đâu cả. Những hình ảnh kia hiện về làm cô gọn tóc gáy, thú vui của Vĩ Dạ rất khác người, cả cách ân ái cũng đặc biệt không giống người ta, anh thích giao cấu trên nỗi đau, tổn thương thể xác, đau đớn nhiều càng khiến anh háng say.

- Không được.

- Tại sao? Em không thích tôi yêu thương em sao?.

- Anh là loài ký sinh, buông tôi ra đi.

Bàn tay ma quái của anh nắm lấy bờ vai gầy của Bảo Trân bị cô hất tung ra, cô hoảng sợ lùi về nhưng lại bị đụng vào chiếc bàn nhỏ bằng thủy tinh. Trân thấy không ổn nên cố kiểm soát vị gi xung quanh để đập vào đầu cho Lăng Vĩ Dạ ngất hay không, nhưng trời đã không chịu nghe lời thỉnh cầu của cô. Vĩ Dạ ngồi dậy, anh chỉnh lại cổ tay áo sơ mi không ngay ngắn, mái tóc dài chấm mắt rồi tung trông cầu thả nhưng gọi tình, trông bướng bỉnh quậy phá nhưng lại có sức hút kỳ lạ. Máu quang anh đảo đến đôi gò bồng trắng tuyết ẩn hiện dưới chiếc áo trắng kia, núm áo cô bị bung ra làm cảnh xuân càng thêm huyền bí.

Anh liếm láp khóe môi, bật cười to, chỉ một cái kéo nhẹ Trân lại tiếp tục ngồi vào trong lòng Dạ, anh để cô ngồi giữa hai chân, lưng cô áp vào lồng ngực bồng lữa của anh. Nhẹ nhàng Lăng Vĩ Dạ hé môi ngậm lấy vành tai đang đỏ ửng của cô mà treu ghẹo, chiếc lưỡi dính hương ngọc ngậm di chuyển qua lại nơi cổ và gáy tai cô. Bảo Trân nóng bừng, cả thân thể cô thoải mái ươn ngực, đầu cô ngã ra sau, trút lên những hơi thở nặng nhọc đứt quãng, âm thanh rên rỉ không còn e thẹn nữa, càng lúc cô càng rên lớn. Liễu Bảo Trân không thể khống chế nổi thân thể mình lúc này, cô cứ thuận theo và muốn nhiều hơn nữa. Lăng Vĩ Dạ dần buông thả nơi nhạy cảm của cô ra, giọng nói khàn đục:

- Hãy nói em muốn tôi đi.

Liễu Bảo Trân cắn môi không cho bản thân mị mị tuân theo, anh nhếch môi cười khẽ, nếu đã muốn chống đối, anh liền muốn thử xem sức chịu đựng của cô tới đâu. Đôi tay anh gạt phăng chiếc áo sơ mi trắng, từng chiếc cúc áo bị đứt rớt xuống sàn xe phát ra những âm thanh nho nhỏ, chiếc bụng phẳng phiu của cô đang nóng rần vì dòng điện đã trở nên lạnh buốt, anh chưa dừng ở đó. Một tay thoát nốt chiếc áo lót xanh ngọc bích của Trân, lúc này cô chẳng khác nào lửa thể phân nửa trước mặt anh. Liễu Bảo Trân lấy lại được tâm thức, vội vàng đưa tay che ngực.

Lăng Vĩ Dạ buồn cười kéo tay cô xuống, anh đưa tay xoa nắn nhẹ nhàng, treu đùa, mân mê, chán chê với việc tạo hình, anh cúi đầu mút nhẹ vào đầu nhụy hoa hồng thắm. Bảo Trân run khẽ, cả thân thể căng cứng chờ đợi đôi môi anh một lần nữa đáp xuống:

- Nói đi..

Anh vẫn không buông tha cho cô, Lăng Vĩ Dạ đợi cô lên tiếng, anh cứ trêu chọc như thế đấy, vòn chuột trước khi ăn sạch sẽ nó, không ngừng dụ dỗ những nơi nhạy cảm quen thuộc trên người cô. Bởi linh hồn và thể xác này chẳng khác nhau là bao, tuy nhiên xác phàm có đôi phần mất cảm hơn linh hồn nhiều, việc khiêu gợi dục vọng thật sự là quá dễ dàng.

Cứ bị anh trêu như thế sao cô có thể chịu nổi. Liễu Bảo Trân trong cơn mù mịt, mê mẩn dần ý thức về việc nguy hiểm đang sắp xảy ra, cô khó chịu bởi cái cách anh cứ ngừng rồi lại tới tập tẩn công. Trân Trân nắm lấy mái tóc anh kéo về phía mình mà thôn thức:

- E...mmm... muối...n... a...hhhh...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hôm Nay Chỉ Cho Em Nhiều Đổ Thôi!

Âm thanh rên rỉ của cô vừa phát ra, Trân liền muốn cắn đứt lưỡi mình cho rồi, nhưng sức hút của Lăng Vĩ Dạ càng lúc càng cao, cô không thể cưỡng lại được sự mời gọi nơi đầu môi.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, một tay thì lưng cô áp sát lên mặt bàn kiếng, tay còn lại nhanh chóng giải thoát cậu bé hiếu chiến. Đôi má Liễu Bảo Trân áp sát xuống mặt bàn trơn bóng, cái nhiệt độ lạnh lạnh nơi đó thấm nhuần vào da cô. Lăng Vĩ Dạ mỉm cười nhìn cái vẻ thuần phục quyến rũ nơi cô mà cau mày. Anh chính là không thích vẻ thả dâm dễ dàng như vậy.

- Mới tí đó đã hứng tình đến vậy rồi sao?.

Đôi tay ma quái di chuyển bên dưới cô bé hồng nhuận của cô, khẽ dao động một ngón tay đưa sâu vào bên trong. Liễu Bảo Trân tê dại rên lên từng tiếng đứt ngang, cô đứng đưa theo nhịp tay của anh. Và rồi...

- Á...

Đôi mắt đục ngầu vì dục hóa của cô trong phút chốc trở nên mờ ảo được bao phủ một lớp sương mờ, Bảo Trân đau nhói, cô cắn môi đến bật máu để chịu đựng cái đau xé thịt nơi vai. Một dòng máu đỏ như lụa uyển chuyển lăn dài trên vai Bảo Trân, từng giọt hoa huyết điểm lệ đáp xuống sàn xe sang trọng bóng bẩy. Dấu răng của anh in hằn kỳ dị, sâu hoắm loang lổ máu tươi.

Chưa dừng ở đó anh còn liếm sạch máu quanh môi, nhấp nháp chúng như một ly rượu vang thượng hạng, Vĩ Dạ đưa lưỡi lướt dọc sống lưng cô, sau đó ngấm ngĩa khuôn mặt bị bao phủ bởi lớp nước mắt mặn đắng, cô chịu đựng khiến cả thân người run lên dưới đôi tay siết chặt. Lăng Vĩ Dạ dùng hết sức bóp mạnh vào hai bầu ngực sữa của Bảo Trân, cô đau đớn nhường người về phía trước cố thoát ra khỏi bàn tay tùy tiện kia. Và sự di chuyển tránh né của cô làm anh hết sức hài lòng, nắm lấy mái tóc dài của Trân Trân, Vĩ Dạ giật mạnh về sau khiến da đầu cô đau điếng như mảnh da té ngã thì sẽ không còn là của cô nữa.

- Chúng ta bắt đầu thôi.

Hai chân cô quỳ, đôi tay chống xuống, tóc bị kéo về sau nên đầu cô cũng tiện đà ngã về sau, cả người nhừ nhối không thể thoát ra khỏi:

- Đa...uu...

Lăng Vĩ Dạ nhếch môi, dùng một lực vừa đủ thúc vào bên trong Liễu Bảo Trân, bên trong cô chật hẹp bó chặt lấy anh, cái thớ thịt bên trong vì bị cọ sát bất ngờ mà không ngừng co thắt bao quanh vật xâm nhập. Vĩ Dạ rên lên một hơi dài, cảm giác này quả thật rất sung sướng, Bảo Trân cũng chẳng khác anh là bao, cô phát ra một tiếng rên dài rồi bắt đầu ngắt quãng theo từng nhịp đẩy, tung hứng của anh. Lăng Vĩ Dạ dồn dập tiến công không để cho cô có cơ hội dừng lại tiếng rên rỉ.

Anh dùng những đầu móng tay cấu lấy bờ mông tròn trĩnh của Trân, lực mạnh đâm sâu vào trong khiến da thịt cô bắt đầu rỉ máu. Nhưng sự đau đớn đó không làm mất đi dục hóa giữa hai người mà còn tăng thêm kích thích cường độ cao. Lăng Vĩ Dạ dùng một vật nhỏ tẩm hai ngón tay, đầu nó tròn và mềm, anh đẩy nhẹ vào cửa sau của Trân, nhẹ rồi mạnh cho đến khi nó yên vị bên trong đó.

- Xi...n a...nhhh... á ... um...um...

Lời cô không kịp phát ra đã bị anh nuốt ngược vào trong, dưới thân anh càng thêm mạnh mẽ bao nhiêu cô càng gục ngã, quỵ lỵ bấy nhiêu, một thoáng trong Bảo Trân đã không còn lý trí tồn động nữa, cô nhắm hờ mắt, môi hé mở phát ra từng tiếng rên khát tình.

Lăng Vĩ Dạ cắn lên vai, lên lưng, vành tai cô đến máu tuôn đầm đìa, cô đau đến khóc thét, nhưng cô không thể dừng. Đau đớn và sung sướng hòa vào làm một khiến Bảo Trân điên dại, như một cô gái cuồng dâm bé nhỏ đứng đưa theo Lăng Vĩ Dạ.

- Ừm..

Anh gồng mình, thúc mạnh và ôm chặt cô vào lòng.

Kích tình qua đi anh để cô trong lòng một nhòai ngủ thiếp đi, bản thân Vĩ Dạ đã thỏa mãn mỉm cười tủm tỉm, mùi hương nam tính tỏa ra mạnh mẽ làm Bảo Trân ngủ say rồi mà vẫn tìm đến tham luyến vùi đầu nũng nịu.

Lăng Vĩ Dạ vuốt ve mái tóc đen tuyền như làn suối mây của cô mà phút chốc hứng thú, thâm tiếc.

Hôm nay tôi chỉ cho em nhiều đồ thôi!

Lăng Vĩ Dạ nhắm hờ mi tiếp, ổn định dần hơi thở, ôm nhẹ cô trong lòng xoa dịu bên vai cô, nơi vết thương đã khô máu tấy đỏ lên. Cảm thấy thương Liễu Bảo Trân phải chịu đau, nhưng lại quá đỗi thích thú, nhìn cô bị tổn thương nặng nề về thân thể hay tâm chí, và khi nép vào lòng anh sợ hãi, Vĩ Dạ như thấy bản thân cần phải bảo vệ, chăm sóc cô. Tuy nhiên sự đùm bọc đó lại xuất phát từ những tổn hại do anh gây ra cả.

Lúc Bảo Trân tỉnh dậy đã thấy bản thân yên vị trên giường ở nhà Dương Thiên Hải, vai trái cô đau nhức, bụng dưới râm ran hơi thốn lên, cả cửa sau nữa, nó như bị nông ra và nhét một thứ gì đó vào. Cô xoa nhẹ thái dương cố nhớ lại chuyện gì mới xảy ra, nhưng trong ký ức của cô hoàn toàn trống rỗng, cô không thể nhớ bất cứ thứ gì, dù trong tâm thức đang gào thét lên một cách mãnh liệt.

Liễu Bảo Trân đã bỏ đi phần ký ức quan trọng nào đó rồi.

- Khoan đã.

Cô định đứng dậy bước đi thì hình ảnh sắc nét như con lù ủa về, tua nhanh đến từng thời điểm, hình ảnh rõ ràng. Hình như cô nhớ ra được rồi.

- Lăng Vĩ Dạ? Anh ta đâu rồi?.

Liễu Bảo Trân sợ hãi, thốn thức hỏi chính mình, cô không ngừng lục tung phòng để tìm anh, mở tủ, ngó gầm giường, rón rén mở cửa nhà tắm,... Nhưng bóng dáng của Lăng Vĩ Dạ vẫn biệt vô âm tín.

Tại sao anh có thể mang cô vào nhà được thế này? Dấu chấm hỏi to đùng đặt trên đỉnh đầu Trần Trần, cô hoang mang quá! Trong lòng lại dấy lên nỗi kinh sợ, kính cẩn và phục tùng, cô cầu chặt mười ngón tay vào gấu áo, mắt lia tới rồi lại đánh vòng xung quanh.

Người cô một nhòai, chân còn hơi run vì hoạt động quá sức, Bảo Trân ngồi bệt xuống đất, thở dài chán nản. Đã cố gắng chạy thoát nhưng vẫn không thể, Lăng Vĩ Dạ vì sao không chịu tha cho cô? Bảo Trân không hề yêu Vĩ Dạ, nhưng bên anh cô không thể chống cự lại được sức hút đó, sức hút về tình dục, về những đường vuốt ve nóng bỏng khiến cô quy lụy.

- Em về rồi sao? Đi chơi vui chứ?.

Dương Thiên Hải từ khi nào đã đứng ngay khung cửa, hấn tựa lưng vào khung, tay khoanh trước ngực, vẫn một vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc nói chuyện với cô, nhưng lần này ánh mắt sắc bén khiến cô rùng mình run rẩy, như một nhát dao cửa nát tim cô. Hắn đang nhìn cô một cách khinh bỉ.

- Ừ, rất vui. Còn anh thì sao? Vui không? Chắc là có rồi, ngày nào cũng anh anh em em, tay nắm tay như hình với bóng mà.

Giọng Bảo Trân lộ rõ vẻ ghen ghét, đố kỵ, nhưng nhiều hơn là chế giễu, hẳn có quyền ngoại tình với người khác, sao cô lại không thể?.

- Có lẽ hắn đã khiến em thỏa mãn.

Khóe môi Thiên Hải nhếch lên một đường viền nhỏ rồi rất nhanh trở về ban đầu, giọng nói bốn cột vang quanh tai cô. Liễu Bảo Trân sờ hai má mình, không lẽ má cô vẫn còn đỏ vì ý nghĩ về thân xác Lăng Vĩ Dạ.

Nhưng không..

- Lăng Vĩ Dạ để lại dấu hiệu chiếm hữu của riêng luôn đấy.

Nói rồi Dương Thiên Hải dứt tay vào túi quần, chậm rãi bước vào nhà tắm, một lúc sau tiếng nước róc rách từ bên trong vang vọng ra.

Liễu Bảo Trân vẫn còn ngây người ra chưa thông nổi những lời của Thiên Hải, cũng nhờ tiếng nước mới khiến cô sực tỉnh, lấy lại được phản ứng bình thường. Cô đứng phắt dậy chạy đến chiếc bàn trang điểm.

Hình ảnh phản chiếu bên trong chiếc gương khiến Trần Trần cứng người, cô không thể tin được người mình từ khi nào đã bị người ta cạo gió hay quánh cho bầm dập thế này. Trần Trần muốn khóc nhưng lại mấp cười đến nội thương.

- Lăng Vĩ Dạ ới là Lăng Vĩ Dạ. Anh đúng là...

Từ chiếc cổ trắng ngần thon dài xuống tận đôi gò bồng hồng nhuận ngượng ngùng nấp trong vạt áo mỏng manh, nhờ màu da của cô đã đánh bật những nụ hôn mãnh liệt của anh, từng đốm đỏ, xanh, tím không đồng đều. Lăng Vĩ Dạ cư nhiên để lại nó, chứng tỏ Bảo Trân là của anh.

Mắt đẹp của Trân khẽ đưa đến bên vai, một vết thương sưng tấy đỏ ửng, hiện rõ từng dấu răng sâu hoắm, máu đã khô tanh từ lúc nào rồi.

- Bất ngờ thật! Chỉ có nhiều đây thôi.

Bảo Trân thờ dài nhẹ nhõm, lòng như trút được gánh nặng kinh hoàng về nỗi sợ giao cấu tình dục của Lăng Vĩ Dạ. Nó đúng là ác mộng, một cơn ác mộng khiến con người vừa đau vừa mù mịt không thể dứt khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thang Máy Cuộn

Tết vừa qua, Liễu Bảo Trân chẳng có gì lạ lắm, ngôi nhà này từng lâu đã lạnh lẽo thiếu vắng sự sum vầy rồi.

Ngày mai chính là Valentine, ngày của những cặp đôi yêu nhau mà người ta vẫn thường nói "Ngày lễ tình nhân". Không khí trông có vẻ rộn rạo hẳn lên, đường xá tấp nập những người bán dạo và kẻ ham giá rẻ, gấu bông lớn nhỏ được trưng ngoài phố với những con giá cao hơn ngày thường vài chục, có khi lại vài trăm.

Vài chàng trai, cô gái vắt chiếc giỏ mây trên tay, họ đứng bên đường cạnh thùng hoa hồng cùng các loài hoa khác, môi tươi cười chào khách, miệng leo leo mời không ngớt. Bảo Trân xuống phố tính đi dạo một vòng ai ngờ vô tình trở thành một trong số những nạn nhân bị lôi kéo vào mua. Một cậu bé tầm mười, mười một tuổi kéo lấy cổ tay cô vào bên đường:

- Chị hoa này đẹp lắm! Gấu bông cũng dễ thương nữa, chị đòi người yêu mua đi chị. Giá rẻ mà lại có quà về khoe với bạn bè nè.

Liễu Bảo Trân chạnh lòng, cô mỉm cười gượng gạo, khoác tay ra khỏi cái nắm chắc khỏe của cậu bé. Chồng Trần đang hạnh phúc bên tình nhân bé nhỏ, còn đâu tâm trạng mua những thứ này cho cô:

- À... Chị chỉ đi có một mình thôi.

Cậu bé có vẻ bất ngờ, đầu hơi nghiêng nhìn ra phía sau lưng Bảo Trân, cô cũng tò mò khó hiểu quay người lại, cả thân thể cô đứng hình trong chốc lát, rồi phì cười:

- Chứ Thiên, không phải cậu bảo đi cùng Tiểu My sao?.

Lý Chử Thiên gãi gãi sau ót, cậu thè lưỡi cười:

- Tiểu My có đại gia chăm sóc rồi, anh phải về dẫn em đi chơi Valentine chứ.

- Xùy...

Liễu Bảo Trân giả vờ bĩu môi, làm vẻ không cần Chử Thiên, nhưng lòng cô vui sướng biết bao nhiêu, ít ra thì Valentine không phải ngồi ở nhà như con chó canh cửa, cũng chẳng cần gato khi người ta đi chơi được mà mình lại không có ai đi cùng.

Lý Chử Thiên biết tổng cô đang vui thế nào, cậu đi lên trước mặt cô, hỏi:

- Thích con gấu nào nè?.

Trân Trân lại bĩu môi:

- Lý thiếu gia hà tiện đến vậy sao? Không dắt tôi vào shop mua gấu đất tiền được à?.

Lời nói và hành động hoàn toàn khác nhau, tuy miệng chê trách nhưng viên môi đã nâng lên cao, ước chừng sắp đụng cả gáy tai. Lời vừa dứt cũng là lúc Bảo Trân giật ngay con gấu nâu nhạt Teddy cao một mét năm, mặc chiếc áo sơ mi sọc caro đen đỏ bắt mắt, cùng chiếc mũ tai bèo cùng màu áo.

Chử Thiên rút ra bốn tờ năm trăm đưa cho cậu bé, không cần thối lại tiền. Cậu bé cảm tiền cảm ơn rồi rút.

Bảo Trân ôm con gấu mà chẳng thấy cô đâu ngoài hai bàn chân cùng đôi dép lười màu xanh nhạt, cô giận dỗi tới nỗi què mùa. Thế mà Chử Thiên lại cho đó là cái chất riêng, dễ thương, không có người thứ hai như cô.

- Đưa đây, một chút nữa té đập mặt thì chẳng có ai cho tiền đi phẫu thuật lại mặt đâu. Mà cũng không thể phẫu thuật nữa, cái mặt này xấu quá rồi, bác sĩ

cũng đánh bó tay thôi.

Cậu ngang nhiên cướp lấy con gấu trong tay Liễu Bảo Trân, Chử Thiên trong đội tuyển bóng rổ nên chiều cao không thể dưới một mét tám, còn cô quanh năm nằm lì nên chưa qua nổi một mét sáu lăm.

- Ài... Nếu có té mặt cũng đề vào con gấu làm sao mà hư hại được. Nói chuyện chẳng có tí logic nào.

Lý Chử Thiên sùng nịnh xoa đầu Bảo Trân, cậu vốn rất thông minh nhưng lúc bên cô lại trở nên vô cùng ngốc nghếch, ngu ngơ đến buồn cười.

Đi được một đoạn đến trung tâm thành phố A, khu mua sắm lớn nhất ở cái thành phố này là Diamond do Simon Trần sở hữu, cô vừa bước vào cánh cửa kính tự động, một tá người đông đúc chen lấn xô bật cô về sau. Không ngờ có Chử Thiên thì cô đã đập đầu xuống đất hoặc cánh cửa rồi.

- Cái đám người này làm gì hôm nay chen đông thế?.

Liễu Bảo Trân nhón gót chân cũng không thể thấy được gì, Lý Chử Thiên thấy vậy liền coi tình hình bên trong giúp cô. Cậu vừa thấy được quan cảnh bên trong, mặt đã bắt đầu biến sắc nắm lấy cổ tay Bảo Trân kéo ra ngoài:

- Thôi chúng ta đi, đằng trước kẹt đông lắm, quán bên kia cũng có kem ngon lắm!.

Rõ ràng Bảo Trân thấy vẻ mặt Chử Thiên thay đổi, mắt cậu không còn nhìn vào cô như nãy giờ nữa, nó cứ hồi hả làm sao ấy. Trong lòng cô đã biết được có biến bên trong, một là có án mạng, hai là Dương Thiên Hải đang cùng Tư Tổ làm gì đó trong đó, vì xét theo góc độ vừa tức giận, vừa khó xử. Liễu Bảo Trân búng tay, xoay chiều bàn tay, nắm ngược lại cổ tay Chử Thiên chen vào trong. Tại sao phải bỏ đi? Cậu sợ cô đau lòng à? Cô chính là muốn chứng minh Dương Thiên Hải chả là cái thá gì cả.

- Á...

Rầm

Liễu Bảo Trân chưa kịp chen lấn hàng lên trên thì đã nghe một tiếng la thất thanh điếc cả tai, cô bị hai tai lại, cả thân thể được bao trùm bởi Lý Chử Thiên, cậu gồng mình cố gắng không để cả hai bị ngã. Đám người xung quanh lúc này đang tản ra một cách nhanh chóng, họ đập lên nhau để chạy, có người còn thừa thời cơ lấy vài món hàng trên kệ trưng bày trong lúc hỗn loạn.

- Cứu! Cứu người!...

Giọng quát lớn đó không ai khác ngoài Dương Thiên Hải, hắn cố nắm lấy vài người, nhưng họ đều chỉ lo cho bản thân chạy thực mạng. Sau một lúc tất cả vắng vẻ hẳn đi, chỉ còn vài người bị thương nằm dưới đất, và người thân của họ. Các nhân viên của trung tâm bao quanh lại phía Dương Thiên Hải, Liễu Bảo Trân hé mắt, đôi chân không tự chủ bước lại gần, Chử Thiên lo lắng đi sau.

- Gọi xe cứu thương nhanh lên.

Bảo Trân bước lại gần chỉ thấy Tư Tổ nằm đó, hai chân cô ta gãy lìa nhưng vẫn còn vương lại bởi mảnh da, chúng lủng lẳng, bấy nhầy không còn phân biệt được đâu là thịt đâu là máu tươi. Thang máy cuộn đã được dừng lại và một mảnh thùng lớn trên bậc thang còn vương lại màu máu đỏ rất chói mắt.

Lý Chử Thiên vừa nhìn thấy đã bắt đầu có dấu hiệu nôn mửa, mặt cậu xanh hơn cả tàu lá chuối, một lúc đã không chịu nổi nữa. Chử Thiên đã tặng cho Diamond một bãi nôn bốc mùi vô cùng to lớn. Đây cũng là tạo thêm công ăn việc làm cho người ta đấy nhé!.

Còn về phía cô vẫn cứ đứng yên như vậy nhìn Tư Tổ ngất lịm trên tay Dương Thiên Hải, hắn hốt hoảng lay người Tư Tổ, Trần Trần nhìn thấy hắn khóc. Lần đầu tiên cô được chiêm ngưỡng tảng băng có thể tan rã thành nước cơ đấy. Trong lòng cô lúc này hoàn toàn vô cảm, lãnh đạm như việc thường tình.

Xe cứu thương đến, Dương Thiên Hải cùng rất nhiều người vội vã đưa Tư Tổ đi, Liễu Bảo Trân nhích người nhường đường cho họ. Trong một thoáng Thiên Hải lướt qua Bảo Trân, cô thấy hắn liếc mắt về phía cô, ánh mắt đó đau đớn đến cỡ nào hình như cô có thể cảm nhận được. Hắn đang sợ, sợ mất đi Tư Tổ?.

- Chúng ta đi thôi.

Lý Chử Thiên nôn xong liền lấy lại tinh thần, cậu che mắt, cố lờ đi vũng máu tanh nồng kia. Liễu Bảo Trân gạt đầu định rời đi, nhưng khi cô ngược lên nhìn cái thang máy cuộn ấy. Rõ ràng Simon Trần vừa mới cho sửa chữa, thay mới vào tuần trước sao lại có thể xảy ra rủi ro như vậy?.

Bỗng cô lạnh hết sống lưng, dòng điện chạy loạn dọc lưng cô, ánh mắt Bảo Trân dừng lại phía trên đầu kia của thang máy cuộn.

- Sao anh ta lại ở đây?.

- Ai?.

Liễu Bảo Trân lắc đầu, ánh mắt vẫn cứng đờ, mở to kinh hãi nhìn bóng lưng của Lăng Vĩ Dạ rời đi, khi nãy anh đã nhìn cô, trong cái nhìn đó hoàn toàn chỉ có hàn khí bức người, không còn ấm áp hay nụ cười ôn nhu, hòa nhã như mỗi khi. Anh lơ đi cô, hai người cứ như chưa hề quen biết.

Vĩ Dạ vốn là Thái tử địa ngục mà, từ khi nào anh lại trở thành Thần chết thế?.

Nếu thật sự là thần chết, sao lúc này Vì Dạ không giết chết Tư Tổ?. Liễu Bảo Trân không hiểu, thật sự không thể hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Ngươi Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thay Đổi

Cảnh sắc đêm đen âm u, quỷ dị, từng làn khói mờ ảo lộn lờ, Liễu Bảo Trân đưa tay sờ vào chúng, lập tức làn khói tan ra. Con đường mòn đi vào quỹ môn quan khắc rõ trong tâm trí cô dần hiện ra trước mặt qua lớp sương dày như lớp gòn trắng muốt, mềm mại.

Một cái cây già chết khô bên cạnh hòn đá màu xám bạc mọc đầy rêu khắc lên những từ ngữ đảo lộn không thể hình dung ra được nghĩa của nó, cô bước đến cây khô. Nơi chiếc cành khô sần nhon hoặc vươn ra đang treo lủng lẳng một cây đèn dầu.

Liễu Bảo Trân đưa tay gỡ cây đèn dầu cô cạy đổ xuống, cô nhìn quanh như chẳng có gì xa lạ nữa, Trân ngồi chồm xuống đất đối diện mòm đá ẩm ướt kia. Cô vịn nắp đèn dầu ra, lấy một viên đá nhỏ cạo lớp rêu trên tảng đá cho vào bình.

- Không thể mua nổi một cây đèn pin hay sao vậy trời? Âm phủ cũng tiết kiệm nữa sao?.

Nói rồi cô đóng nắp đèn dầu, dùng hòn đá nhỏ lúc này một cách điều luyện, nhuần nhuyễn để mài lửa.

Chẳng lâu sau tiêm đèn đã phục lửa cháy sáng, Liễu Bảo Trân nâng đèn qua mắt, ánh lửa vàng rực như ma thuật xua đi khí lạnh thấu xương xung quanh cô, cả làn khói dày đặc kia cũng dần tan mất. Con đường dài sâu hút hiện ra trước mắt một cách rõ rệt. Bảo Trân đứng yên tại chỗ thờ dài, ngẩng đầu lên cao, cô dùng hết tất cả can đảm từ tốn đi sâu vào bóng đêm. Nơi những bàn tay cùng tiếng rên rỉ đau đớn quần lấy tâm trí của cô.

Reng Reng Reng

Tiếng chuông đồng hồ vang lên kéo Bảo Trân ra khỏi giấc mộng đó, cô bật người tỉnh dậy, hai tay vuốt mặt, trán cô khi nào đã lâm tắm mồ hôi lạnh, lòng bàn tay cũng ẩm ướt, đôi bàn chân thì còn lạnh hơn cả nước đá. Liễu Bảo Trân lấy tay đập vào trán, chớp mi mắt một cách nặng nhọc, cô xốc chân bước khỏi giường. Nhưng chợt nhớ đến điều gì đó:

- Dương Thiên Hải vẫn chưa về? Chắc hẳn đang ở bên cạnh Tư Tổ.

Liễu Bảo Trân nhếch môi cười khinh, Tư Tổ bản tính không tốt đây chỉ là trời trả báo thôi, đâu có liên quan tới ai. Không biết ma lực nào đã khiến Bảo Trân bật tivi lên, hình ảnh bên trong màn ảnh mỏng sắc nét, phóng viên nữ tươi cười hay lo lắng? Trân Trân không thể đoán được, nữ phóng viên này thật không biết cách diễn xuất mà. Cô đứng khoanh tay trước màn hình nghe những lời cô gái trẻ bên trong nói:

- Hiện tại tôi đang đứng trước cửa phòng bệnh của nữ diễn viên Tư Tổ - Thiên Thần Quốc Dân, sự việc gây chấn động mạnh vào lúc mười giờ hai mươi sáng ngày mười ba tháng hai tại khu mua sắm trung tâm Diamond. Nữ diễn viên không may bị lọt thõm xuống một bậc thang máy cuộn, sự việc quá bất ngờ nhưng may thay không gây chết người. Hiện tại nữ diễn viên đã qua giai đoạn nguy hiểm và được nối lại chân, nhưng vẫn còn hôn mê...

Trân Trân chán chường tắt tivi, rốt cuộc cô ta vẫn không chết, con hồ ly tinh chín đuôi chỉ mới cụt một đuôi thôi sao?.

Nụ cười chế giễu trên môi Bảo Trân trong phút chốc cứng đờ, hạ không kịp nên trông vô cùng khó coi, lúc cô xoay người quảng điều khiển lên giường thì bất gặp hình ảnh Dương Thiên Hải một mình bước vào, hẳn cho hai tay vào túi quần, đầu tóc rối tung, mắt thâm quầng, quần áo sộc sộc, máu đỏ kinh diễm đã khô tanh bám chặt lấy chiếc áo màu xanh ngọc của hắn. Chỉ qua một ngày thôi mà trong Thiên Hải già hẳn ra, nếu không phải cô từ nhỏ sống cùng hắn, có lẽ giờ cô sẽ sốc đến bật ngửa. Thiên Hải nhìn cô một thoáng, hắn cúi đầu, thờ ra một hơi thật dài:

- Em vui đến như vậy sao?.

Trân khoanh tay trước ngực, đứng mỗi chân nên cô giả vờ tạo dáng dựa vào tủ đầu máy, cả người toát ra vẻ lãnh đạm:

- Chứ anh nghĩ tôi sẽ ra sao? Mất ăn mất ngủ, khóc thương cho cô ta?.

Dương Thiên Hải nhìn thấy giọng điệu của Liễu Bảo Trân, cô gái ngày hôm nay không giống người mà hắn từng biết vào hai năm trước và trong quá khứ xa xôi cùng hắn lớn lên nữa. Cô từ khi nào đã không còn hiền dịu, thánh thiện bên cạnh hắn. Bây giờ Trân Trân cứ như con người khác, cô hay bộc trực, dễ nổi nóng, một người không biết tiết chế lời nói, cử chỉ, hành động, suy nghĩ. Hắn không nghĩ ra được nguyên nhân gì đã khiến cô thay đổi:

- Trân Trân em thay đổi nhiều quá! Đây không phải là em

Liễu Bảo Trân trào phúng cười, trao cho hắn ánh mắt mệt mỏi:

- Tôi vốn là con người thích nổi loạn. Tôi đã cố gắng kiềm chế sở thích của mình, nhưng có ai đó đã vạch nó ra rồi.

Cô đưa bàn tay lên, cúi đầu, cô ngắm nhìn hàng móng tay nhọn hoắt, hai mươi lăm năm. Liễu Bảo Trân không biết thế nào là son móng tay. Thở nhẹ lên những đầu móng tay, chất giọng khinh khinh, hồi tiếc vang lên:

- Thời gian của tôi đã bị anh lạm dụng, lãng phí quá nhiều. Dương Thiên Hải à, tôi năm nay hai mươi lăm tuổi rồi, anh có biết tôi thích cái gì không? Anh có quan tâm tôi cần cái gì, và đang suy tư gì không? Anh chẳng biết cái đêch gì cả.

Dương Thiên Hải im lặng, hẳn không muốn lên tiếng lúc này, hẳn muốn nghe cô nói, nói hết tất cả những gì bao năm qua cô cố giấu trong lòng. Thế nhưng Bảo Trân lại lắc đầu, cô hòng cô ghen đáng, nước mắt lưng chừng bao phủ đôi mắt cô, hình bóng trước mắt trở nên mờ ảo sau màn sương. Vuốt mi, Trân thả lỏng đôi tay, ngực cô đau nhói, cô cảm nhận được bàn tay ai đó bóp mạnh trái tim cô, đau quá! Liễu Bảo Trân không thể thờ nổi, cô quay lưng lại với hắn, buồn cười chính mình, mỗi nhột nhột nâng lên:

- Nếu đã không yêu tôi, thì hãy để tôi rời đi. Đừng phí hoài thời gian của cả hai, trong mối hôn nhân này, chỉ có mình tôi đau khổ. Anh được tự do rồi, tôi từ bỏ, buông hết tất cả, tôi mệt lắm rồi.

Lời cô vừa dứt cũng là lúc những tiếng nấc nghẹn ngào nhẹ vang lên, dòng nước mắt mặn đắng lăn trên má cô, nó cứ tuôn như mưa, xối xả trút hết nỗi đau mà Trân phải chịu đựng.

Một người đã buông tay thì người kia sao có thể níu kéo được, nhưng... Giữa hai người từ đầu đến cuối chỉ có một mình Liễu Bảo Trân hoang tưởng, mơ mộng về tình yêu, còn Dương Thiên Hải, hẳn chưa từng nắm lấy tay cô, cùng cô bước chung một con đường. Cô bỏ vào nhà tắm, tiếng nước vọng ra cắt ngang sự yên tĩnh của căn phòng, cũng như lần át đi tiếng khóc nức nở của cô. Trái tim cô bị cửa nát, ngày trước hẳn vô tình, nhẫn tâm dẫm lên, bay giờ hẳn lại muốn xé nát trái tim cô sao? Từ Tổ? Từ Tổ? Từ Tổ?...

Cái tên đó như bóng ma, nỗi ám ảnh của Trân Trân, cô lúc nào cũng ước Từ Tổ chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô, thì có lẽ Trân sẽ không đau đớn như thế này. Dương Thiên Hải ngồi tựa vào cánh cửa phòng tắm, thả lỏng cả cơ thể, mi mắt nặng trĩu nhắm hờ, miệng hắn cố gắng lí nhí, cố gắng đấu tranh với sự mệt mỏi, buồn ngủ muốn thiếp đi lúc này:

- Cho anh thêm thời gian Trân Trân... Hãy cho anh thêm...mmmm...

Hắn nghiêng đầu ngủ say, đến giới hạn cuối cùng rồi, hẳn không thể chống cự lại được nữa.

Dương Thiên Hải không muốn mất Liễu Bảo Trân, đó là sự thật. Nhưng hẳn yêu Từ Tổ cũng rất thật, giữa hai người phụ nữ hẳn chẳng muốn mất đi ai cả. Tuy nhiên trong lòng hắn đã có quyết định, người hắn chọn chỉ có một và người đó là Liễu Bảo Trân, còn Từ Tổ? Thiên Hải cần thời gian sắp xếp cho cô ấy một nơi tốt đẹp nhất, đền bù cho cô ấy tình yêu sâu đậm bao năm qua. Nhưng vì sao Từ Tổ lại có con với hắn? Đó cũng chính là lý do ngày hôm qua hắn sắp xếp mọi chuyện, khiến Từ Tổ mất đi đứa con, nhưng không ngờ mọi việc xảy ra chẳng theo kế hoạch của hắn. Đứa con đã mất, và đôi chân cô ấy không thể hồi phục một ngày hai ngày được.

Thiên Hải đã hiểu, sự ích kỷ đó chắc chắn sẽ khiến hắn mất đi hết tất cả. Nên chỉ cần một thời gian nữa thôi, khi Từ Tổ bình phục, hẳn sẽ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa cả.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Người Em Yêu Là Ai?

Một tuần trôi qua trong sự bình lặng, không có điểm tiến cũng chẳng vạch được đường lui.

Nhắm chặt mi mắt, đôi tay Dương Thiên Hải hơi buông lỏng micro, hẳn ngồi trên chiếc ghế đầu, xung quanh sân khấu là làn khói mờ mờ ảo ảo, hắn cúi đầu, hai chân nhịp theo tiếng nhạc dạo nhẹ nhàng, bay bổng, sâu lắng. Tiếng nhạc dịu dàng như làn suối tưới mát trái tim người nghe và một thoáng nó trở nên khác lạ, nhịp bắt đầu loạn xạ và nhanh chóng dứt khoát, Thiên Hải ngẩng đầu, cầm chặt chiếc micro đưa gần bờ môi bặm hờ, khe hé môi một cách quyến rũ nhất. Hàng vạn khán giả phía dưới khán đài la hét ầm ĩ, họ cuồng nhiệt đến nỗi chen lấn, xô đẩy kịch liệt vệ sĩ bên dưới, lòng muốn bay thẳng lên sân khấu, giành giật Thiên Hải.

Hắn cảm nhận giai điệu thật sâu, đặt tất cả tâm tư của mình vào đó, và không gian ồn ào bên dưới dần trở nên im lặng, trong mắt hắn bên dưới chỉ như một màn hình máy chiếu khổng lồ không có âm thanh:

"Người em yêu là ai?"

Có phải chẳng không là anh?...

Người em yêu là ai?

Hãy nói đi em.. Tình yêu của anh trước giờ chỉ hướng về em..

Nhưng tại sao em lại không hiểu?..."

Dương Thiên Hải nắm chặt chiếc micro để mức gân xanh lồi lõm khắp cánh tay, mâu quang hấn trở nên âm trầm, và ánh mắt ấy âm ỉ như buồn chiều tàn cô độc, chiếc bóng quanh quẩn in hằn trên con đường quen thuộc. Có chút gì đó ai oán không can tâm, và cả sự tức giận như muốn thét lên được gửi gắm qua từng câu chữ hằn trao đi.

Liều Bảo Trân ngồi trên giường cùng đồng hành lý đã thu xếp đầu đó cả rồi, cô bắt chéo chân nhìn hình ảnh quen thuộc của hấn bị thu nhỏ. Trái tim cô nhói lên, nhưng khóe môi Trần lại nhếch lên tạo thành cụ cười nhạt, một đường vẽ bốn cột, chua chất cùng hàng nước mắt vô thức lăn khề trên má.

- Anh đang hát về tôi? Chắc là không đâu, người anh yêu vốn dĩ không phải tôi mà. Buồn cười!.

Cô tắt tivi không muốn xem hết buổi Liveshow đó, hờ hợt, Bảo Trân cầm lấy quai chiếc vali kéo nó đi. Nơi đây, không còn dành cho cô nữa, nay mai thôi Tư Tổ sẽ thành cô chủ mới.

Đôi tay Liều Bảo Trân chưa kịp chạm vào nắm đấm cửa, cánh cửa phòng đã bật tung ra một cách mạnh bạo. Cô từ tốn, chậm chạp ngẩng đầu, và hình ảnh trước mắt làm cô một hồi lau đi hai hàng lệ trên má, cô vờ vệt tạo cho đôi môi mỏng xinh đẹp một nụ cười hoạt bát:

- Định đến công ty anh mà tạm biệt nhưng có mặt ở đây rồi thì đỡ mất công của tôi. Tạm biệt anh!.

Liều Bảo Trân đặt vào tay Thiên Hải tờ giấy ly hôn cùng chữ ký nguyệt ngọc quen thuộc, hấn nhìn chăm vào tờ giấy thật lâu rồi mới đưa tay đón lấy. Vì Dương Thiên Hải che chắn mất lối ra nên Liều Bảo Trân phải lách người đi, thế nhưng đã bị hành động bất ngờ của hấn mà đứng khựng lại.

Xoẹt

Dương Thiên Hải đưa tờ giấy ly hôn lên cao, hai bàn tay mạnh bạo xé nát tờ giấy vô tội tình, rồi hấn vung tay làm giấy rơi rớt khắp sàn. Liều Bảo Trân thờ dãi ngao ngán, đã không yêu còn làm khó nhau như vậy, chi chứ? Cô còn quá ngu ngơ hay đúng hơn là không muốn hiểu, vỗ vào ngực hấn:

- Đừng lo, ly hôn nhưng tôi không đòi chia tài sản của anh đâu.

Bàn tay mềm mại của cô vỗ vào ngực hấn, cảm nhận rõ sự nóng bức và bờ ngực vạm vỡ đang căng ra một cách khó thở. Trần Trần rút tay lại, tránh khỏi những tia điện chạy rề khắp người.

- Được rồi, tôi sẽ gửi anh bằng khác vào hôm nào đẹp trời chút.

Như một câu châm biếm, chế giễu, Trần bĩu môi định lách qua người hấn đi khỏi nào ngờ...

Dương Thiên Hải như một con hổ đói nhào đến Liều Bảo Trân, đôi tay hấn siết chặt bả vai cô, ngăn cản sự chống cự nơi Trần, hấn đẩy cô về phía giường. Rất nhanh sau đó hấn đã nằm trên người Bảo Trân, những hành động đến bất ngờ làm đầu óc cô choáng váng, không thể giữ thăng bằng mà té xuống. Hấn hậm hực, cúi gắt một cách bất bình thường.

Liều Bảo Trân cũng bức dọc mà cựa quậy quyết liệt dưới thân hấn, cô không còn là Bảo Trân hai năm về trước nữa, nên biết hiện tại Trần Trần lòng muốn từ bỏ, chẳng chút hy vọng níu kéo nữa.

Hấn ngồi dậy, nhanh chóng lật úp người Trần lại, ánh mắt cô quật cường, kiên quyết chống cự sự đụng chạm thân mật của hấn. Dương Thiên Hải luôn tay vào vật ảo sau Bảo Trân, hương vị cô hấn chỉ mới nếm một lần duy nhất vào năm cả hai học lớp mười, và qua bao năm hấn vẫn chưa hề đụng đến cô. Bối lễ hấn còn chờ đợi điều gì đó, nhưng ngày hôm nay lúc hấn gặp Lăng Vĩ Dạ trước đài truyền hình. Những lời nói khiếm nhã của anh, nó giống như lưỡi hái tử thần xé toạc linh hồn hấn.

Liều Bảo Trân la khàn cả cổ, tay vờ ra sau đánh vào người hấn. Bàn tay Dương Thiên Hải dứt khoát lật bỏ chiếc váy ngắn màu đen của Trần, cô không can tâm, thét lớn:

- Đồ óc heo Thiên Hải, buông tôi ra!.

Rắc

- Á...

Liều Bảo Trân thét lên một tiếng thật to, mồ hôi lạnh rịn trên trán cô ướt đẫm, hai mắt cô thống khổ mở to nhìn về phía đôi tay đang ra sức cấu chặt vào giường. Đau! Rất đau, cô cắn môi, nín bật hơi thở. Nước mắt Trần Trần lại rơi, cô hoang mang, đau quá! Đau tê tái cả tâm hồn, trái tim cô đã nát vụn nay còn tột tệ hơn, nó đã thành tro bụi thổi bay vào con gió vô tình kia. Đầu cô đang ngẩng cao bỗng ngã úp xuống gối, nước mắt cô vẫn rơi, những giọt nước óng ánh thấm vào ga gối trộn lẫn mồ hôi nhờn không ngừng lăn vòng. Không gian trước mắt Bảo Trân bỗng quay cuồng, quay cuồng và quay cuồng... cho đến khi cô mất dần ý thức rơi vào màn đêm, nhưng cô vẫn biết. Dương Thiên Hải nhắm tâm bẻ gãy chân phải của Trần.

Dương Thiên Hải một tay nắm lấy bả vai cô lúc chống cự nhưng hiện tại đã buông lơi, một tay bóp chặt bờ eo thanh mảnh như tờ giấy, chỉ một cái lơ tay bé xuống, Liễu Bảo Trân sẽ bị gãy làm hai mất. Chân trái hắn chống dưới đất, chân phải vẫn còn giữ nguyên tư thế. Hắn đã đập mạnh khuỷu chân Bảo Trân, và hắn biết chắc chắn chân phải của Bảo Trân đã vỡ sụn gối rồi. Thế mà hắn vẫn cứ đứng đưng đứng đó, đôi mắt lóe lên tia độc ác nhìn xoáy vào sau óc của cô.

- Đây là do em chọn lựa.

Hắn nói và hắn ngửa cổ cười. Dương Thiên Hải trở nên hung tàn, hắn không còn là hắn nữa, giết chết đứa con mang giọt máu của hắn trong bụng Tư Tố, đây cô ta vào nguy hiểm. Giờ đây, chỉ vì sợ Bảo Trân bỏ đi theo Vĩ Dạ mà hắn nở ra tay hiểm độc.

Buông cô ra, Trân Trân đã ngất lịm.

Dương Thiên Hải vẫn không tha cho cô, hắn làm nốt việc còn lại. Đúng vậy, hắn chính là đang cưỡng bức cô, cưỡng bức người vợ muốn ly hôn, rồi bỏ hắn.

Liễu Bảo Trân đã ngất rồi thì sao còn cảm giác, nơi đó chật hẹp khô khốc, hắn không nể tình, không hề nghĩ đến hậu quả. Một lực tiến công vào u cổ của Bảo Trân, hắn ra sức đẩy, hết sức rên rỉ. Và khi đạt đến khoái cảm, hắn gồng mình nằm lên lưng cô, siết chặt thân thể mềm nhũn của Trân Trân trong tay. Hắn rầm lên một tiếng rõ to, hít mạnh và trút bỏ tất thảy tinh hoa vào người cô.

Thở dốc, hắn nằm ngửa cạnh cô, đôi môi hắn vẽ lên đường cong nấn nịu, hắn thích cảm giác này. Cảm giác Trân Trân ngoan ngoãn nằm phục trong lòng hắn như ngày nào, không phải con mèo hư hiện tại, chỉ biết ra sức cào cấu vào người hắn, hung dữ mỗi khi hắn đến gần.

Lúc này hắn mới để ý đến chân Bảo Trân, chân phải đã sưng tấy đáng sợ, Thiên Hải lật người cô lại, nằm ngay ngắn trên giường và đưa tay lau đi những giọt trong vô thức vẫn rơi. Dương Thiên Hải gọi cho bác sĩ Chương, một người bạn thân của hắn đến. Chỉ có bác sĩ Chương mới hiểu và che giấu việc hắn đang làm.

Hắn ngồi xuống cạnh cô, hai thân thể áo quần chưa chỉnh tề, hắn đưa tay vuốt tóc cô. Trên môi hắn khẽ nâng cao thành đường cong bán nguyệt đầy vô cảm, hắn vô tư lự như đây là điều hiển nhiên, đáng phải làm.

- Khi nào em tỉnh dậy, tôi sẽ cho em biết vị trí của người vợ như em cần phải làm gì, và không được làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Võ Diệu Nhi

Lăng Vĩ Dạ ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế bọc da màu đen bóng loáng, anh âm trầm ngồi nghịch chiếc nhẫn ngọc đeo ở ngón tay giữa, viên ngọc màu đen lấp lánh, huyền ảo dần chuyển màu sang đỏ, sau đó lại mềm mướt, lưu ly chuyển thành từng tia khói màu trắng trong viên ngọc trong suốt. Qua khe cửa ni anh thấy một bóng dáng nhỏ nhắn, đáng yêu pha chút tinh nghịch nhảy chân sáo chạy đến choàng tay ôm cổ anh, giọng nũng nịu:

- Anh Dạ ơi! Diệu Nhi muốn đi chơi.

Diệu Nhi nhìn thoáng hay kỹ cũng chỉ tầm mười ba hay mười bốn tuổi thôi, thân hình bé tí con, lại mũm mĩm như đứa con nít, mặt mày ngây thơ, tươi tắn, khéo điều búng ra cả sữa. Cổ tay nho nhỏ đeo chiếc vòng thạch chuyển màu lưu ly, nó tựa như chiếc nhẫn trên tay Vĩ Dạ. Đôi chân trắng ngần phóng từng bước dài, mà khi mỗi bước chân di chuyển lại phát ra tiếng leng keng êm tai. Chiếc chuông bằng vàng óng ánh dưới chân Diệu Nhi đung đưa, cô thích thú nghịch, lắc lắc chân và cúi đầu nhìn. Lăng Vĩ Dạ đưa tay đón cô, yêu chiều trách mắng:

- Đi đứng đàng hoàng chứ Diệu Nhi, lơ ngơ rồi sao?.

Diệu Nhi thè lưỡi, hai mắt cong vút híp chặt, môi tùm tùm phát ra tiếng cười lạnh lốt, cô nhấc người, ngồi trọn trong lòng anh:

- Có anh Dạ đỡ Nhi rồi mà, Nhi không sợ ngã đâu.

Lăng Vĩ Dạ sùng nịnh đưa tay gõ nhẹ lên trán Diệu Nhi, không đôi co với cô bé bướng bỉnh nữa, anh để cô trong lòng, mặc cô đung đưa chân, còn nhún nhảy trên đùi anh nữa. Nhi không chịu ở Lăng già nữa, chán chết đi đường, bao năm qua luôn được đi chơi khắp nơi, có bao giờ bị nhốt yên một chỗ đâu. Sau một lúc cô đuối sức, anh vẫn cứ ngồi chống cằm nhìn cô, cô chịu thua tựa vào ngực Vĩ Dạ, bắt ngờ giang hai tay ra...

- AAAA...

Cái giang tay mạnh vô tình trúng vào khuỷu cổ tay áo của anh, vì chiếc khuy nút được thiết kế tinh tế bằng bạc lấp lánh, các cạnh vuông vức không phải quá bén nhọn, cũng chẳng đến nỗi làm tổn thương ai. Chỉ là da của Diệu Nhi vốn rất mỏng, mềm nên dễ bị tổn thương. Mu bàn tay Diệu Nhi bị trầy một

đường nhỏ, nhưng máu đã bắt đầu tuôn ra. Lăng Vĩ Dạ giật thót người, nhanh chóng cởi áo quàng sang một bên, lấy từ túi quần một chiếc khăn lụa trắng mềm mỏng còn hơn làn da của Nhi. Anh kỹ càng quấn chặt lấy mu bàn tay của Diệu Nhi, hết sức thương xót xuyết xoa đặt vào ngực. Diệu Nhi mắt lưng chừng những giọt lệ, đôi mày thanh tú khẽ chau:

- Em xin lỗi! Tay anh có sao không?.

Lăng Vĩ Dạ mỉm cười ngọt ngào, anh lắc đầu hôn lên bờ môi mọng đỏ đang bặm chặt lại của cô, giọng pha chút bông đùa:

- Chỉ là một vết sướt nhẹ thôi mà.

Trên mu bàn tay Vĩ Dạ xuất hiện một vết trầy rướm máu, nó không quá sâu. Anh không hiểu vì sao thân thể này lại chảy máu được? Vốn cái xác này đâu phải của anh, chắc có lẽ hiện tại anh đang trị vì bên trong thân xác này, nên nó với anh mới hợp nhất lại.

Diệu Nhi lau mắt, gạt đầu, không nghịch ngợm nữa ngồi ngay ngắn trong lòng anh.

Lúc Hậu Vương hạ sinh Vĩ Dạ, bà đau buồn khi biết con trai mình chẳng thể sống nổi quá một trăm năm. Vì lý do rất đơn giản, Hậu Vương và Diêm Vương vốn dĩ là hai chị em cùng mẹ khác cha, con người loạn luân sinh con ra dị tật, thì thần cũng như vậy mà thôi. Thấy thể Diêm Vương mới dùng đến phép cấm của trời đất, dùng một ngàn linh hồn thuần khiết kết thành hai bảo ngọc, chiếc nhẫn và vòng tay. Tất nhiên phải cần một vật chủ, mà vật chủ lại phải là ba giọt máu của Thiên Đế và nước mắt Dương Mẫu Nương Nương, năm đó Diêm Vương đã phải xuống nước, quỳ khấn trước cửa Nam Thiên Môn gần hai mươi ngày.

Máu và nước mắt tạo thành một nữ tử được đặt tên là Diệu Nhi, sinh mệnh của Diệu Nhi và Lăng Vĩ Dạ được kết lại qua hai bảo ngọc đó, chỉ cần Diệu Nhi bị thương, anh đương nhiên cũng sẽ bị thương. Chẳng may cô mảy mạng, theo đó anh cũng biến mất, vì thân vốn không có linh hồn.

- Diệu Nhi không muốn đi chơi nữa, muốn đi ngủ.

Thấy Diệu Nhi bé nhỏ lại ngu ngơ thế thôi, thật ra tuổi cô cũng gần một ngàn tuổi rồi. Tính theo thần tiên, cô thua anh hai mươi ngày, tính theo lịch người, cô nhỏ hơn anh tận hai mươi tuổi.

- Đi ngủ? Hay muốn cái khác.

Lăng Vĩ Dạ cười rộ lên, anh nhìn cô đầy ma mị, còn Diệu Nhi thì cười huề, tiếp tục sờ mó bờ ngực dày vạm vỡ của anh. Chưa dừng lại đó, Nhi nhảy khỏi ghế, điều luyện thoát luôn chiếc quần tây của anh. Trên người anh chẳng còn gì cả, bờ ngực rộng, đôi chân dài, bờ vai rắn rỏi, cậu bé ngẩng đầu hiếu chiến. Diệu Nhi quỳ hai chân dưới sàn, đôi tay búp măng xòe ra nắm lấy cậu bé to lớn trong tay, đùa nghịch một chút. Mãn mê chán chê, cô cúi gấn cho vào miệng, ngậm chặt lấy cậu bé của Vĩ Dạ, nhẹ nhàng thưởng thức hương vị quen thuộc đầy nam tính. Anh ngửa cổ ra sau, miệng không ngừng phát ra từng tiếng rên rỉ sung sướng, anh đưa tay để lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nhấp lên xuống không để cô bị nghẹt thở hay khó chịu.

Diệu Nhi ngẩng đầu nhìn anh cười tươi toe, cô tốc váy ngồi lên đùi anh, Vĩ Dạ nhắc bổng eo cô lên cao, Nhi phối hợp nắm lấy cậu bé cho vào bên trong đang rất ẩm ướt, thêm thường đến khó chịu. Dạ từ từ hạ cô xuống, đến khi cậu bé đã bình yên nằm gọn bên trong u cốc của Diệu Nhi. Cả hai cũng rên lên một tiếng rõ lớn.

- Em muốn lắm rồi! Anh Dạ ơi, em muốn.

Cô dùng đưa hai chân buông thõng, cựa quậy trên đùi anh. Vĩ Dạ bị khiêu gọi đến nổi mụ mị, bên tai như được rót vào thìa mật ong thơm ngon. Anh nhẹ nhàng nâng eo cô lên, rồi lại hạ xuống, nhấp lên xuống một cách đều đặn. Diệu Nhi khàn giọng gọi tên anh, cô ôm lấy cổ anh không ngừng thờ dốc. Lăng Vĩ Dạ cảm nhận được sự chật hẹp, bó sát mềm mại bên trong, khoái cảm càng tăng cao khi tên anh ngân nga trong đôi môi kia. Đôi tay anh nhanh hơn nữa, Vĩ Dạ như đem Diệu Nhi hòa nhập làm một với anh, thét lên tên cô, anh gồng người, nắm chặt bờ eo nhỏ. Siết chặt tay hơn cùng nhịp đẩy dồn dập hơn, anh ngừng lại, thúc mạnh và rộng to. Tất cả những gì của anh đều được chuyển nhượng sang cho Diệu Nhi.

Hơi thở đứt quãng chưa ổn định lại, hương hoan ái vẫn còn thoang thoảng bên trong căn phòng, cô ôm anh như đứa trẻ nhỏ tựa vào vai người lớn ngủ say. Lăng Vĩ Dạ thích giao cấu mạnh bạo, thỏa mãn được thú tính bên trong anh, nhưng đối với Diệu Nhi, anh chỉ muốn làm tình theo đúng nghĩa. Một rã người, anh ôm cô di chuyển về chiếc giường nhỏ dùng để nghỉ ngơi, đặt cô xuống giường, yêu chiều vén những sợi tóc mai rũ rượi hai bên, cô nhỏ như đứa con nít, người khác nhìn rồi có khi lại nghi ngờ anh thích luyện đồng.

Cốc Cốc Cốc

- Giám đốc Lăng, lịch hẹn với chủ tịch Hạ đã đến giờ rồi ạ!.

Tiếng nói dịu dàng bên ngoài cánh cửa kính kia làm anh bừng tỉnh, từ tốn mặc lại quần áo lúc nãy, như khi nhìn tới chiếc áo, anh tức giận quăng nó ra xa, lớn giọng:

- Tìm một chiếc áo sơ mi khác cho tôi.

- Vâng.

Bên ngoài ngừng một chút mới trả lời, tiếng gót nhọn nện xuống sàn nhà nghe thánh thót dần nhỏ đi và tắt lịm. Lăng Vĩ Dạ ngồi xuống bên cạnh Diệu Nhi ngủ mê mị, xoa nhẹ đôi tay chảy máu của cô.

- Tôi phải làm sao với em đây?.

Lăng Vĩ Dạ cau mày, đôi mắt đượm buồn rũ xuống, anh chưa bao giờ yêu Diệu Nhi cả, người trong lòng anh có lẽ chính là Liễu Bảo Trân, người xuất hiện vào hai năm trước, đúng hơn là hai ngày trước lại làm anh có cảm giác muốn chiếm hữu cho riêng mình. Thế nhưng, Diệu Nhi yêu anh, cô phải bên anh cả đời, bởi vì sinh mạng cả hai là một, nên anh không thể để cô rời đi được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tình Yêu?

Liễu Bảo Trân tỉnh dậy, cô khẽ cử động thân thể thì chân phải truyền đến một cơn đau buốt, cô đuối sức nằm phục xuống giường, mắt âm thầm nhìn lên trần nhà. Không gian vốn tĩnh lặng lại càng yên ắng hơn nữa, hơi thở của cô càng lúc càng yếu. Mệt!

Cảm xúc của cô chỉ có ngoài một chữ "vô" - vô tâm, vô ái. Phải làm sao đây? Có yêu mới có hận, mà trái tim đã chết, tình yêu cũng lụi tàn theo, thì liệu hận có còn hay không?.

Cuối tháng hai, cái không khí lạnh lạnh vẫn còn quanh quẩn khắp đường phố, xuân vừa qua, dư âm vẫn còn, nhiều nhà đóng chặt then cửa, chủ nhân cùng đoàn thể gia đình rời khỏi nơi thành thị náo nhiệt. Họ tìm đến vùng quê thanh tịnh, không khí trong lành tươi mát, không có những bon chen, thị phi, tranh giành, tính toán hay mưu mô.

Dương Thiên Hải dạo bước trên con đường vắng, hần nhìn xung quanh, vẫn là hàng cây xanh, bóng râm che phủ cả con đường, từng dãy nhà quen thuộc cách nhau bởi cái vách tường và mảnh vườn nhà. Hần ngửa đầu nhìn trời cao, mây trắng trời xanh. Quanh hần chẳng có gì thay đổi cả, thế nhưng vì sao người bên cạnh hần lại đổi thay mất rồi. Thiên Hải nhếch môi, nụ cười của hần rất đẹp, đẹp đến lạ thường.

- Chương Thế Dâng, từ nhỏ đến lớn cậu luôn là người che giấu tất cả tội lỗi của tôi. Tôi có thể tin cậu?.

Người con trai đi bên cạnh hần, anh bỏ tay vào túi quần, chiếc áo sơ mi trắng mở hờ hai nút trên để lộ vùng da rám nắng chắc khỏe, Thế Dâng mỉm cười nhẹ, dẫn bước nhanh hơn, bỏ lại Thiên Hải phía sau lưng:

- Cậu làm tôi đau lòng đấy.

Dương Thiên Hải dừng bước, hần đứng yên nhìn bóng lưng Chương Thế Dâng ngao ngễ, ngóng nghênh không chậm không nhanh, dáng dấp thẳng tắp in hần dưới nền đường xám xịt, bước đi.

- Coi như tôi chưa nói gì đi.

Thiên Hải nở nụ cười châm chọc, hần nâng bước, từng bước chân một lúc lại nhanh hơn. Thật ra Hải không muốn đuổi theo Dâng, chỉ là hần sợ nhớ ra một chuyện.

Liễu Bảo Trân vốn đã chết rồi, linh hồn cô chính là thuộc về địa ngục, nơi giam giữ những linh hồn có tội, và phải cam chịu hình phạt. Thế nhưng cô lại trốn khỏi đó, trở về trần gian sống tiếp. Lăng Vĩ Dạ cũng chẳng ngăn cản Bảo Trân, anh dùng vài nét mực vẽ vời. Con số hai mươi ba bỗng chốc tăng thêm. Anh cho cô một cuộc đời thật dài phía trước, vì cô đã trả lại lượt luân hồi nên khiến tâm tính Dương Thiên Hải, hần thay đổi. Một vài nét mực, hần trở nên ô uế, mực nát và kinh tởm.

- Anh Dạ.

Diệu Nhi từ sau lưng choàng tay ôm lấy ngang hông Vĩ Dạ, cô vui nết vào tấm lưng rộng lớn, hít lấy một hơi dài rồi cười tủm tỉm hạnh phúc. Lăng Vĩ Dạ cất sỏ sinh tử vào ngăn tủ, anh xoay người, ôm lấy Diệu Nhi đi đến cạnh giường, anh cười nham, cô đỏ mặt. Hai người lại muốn hoạt động đây mà.

Quay lại với Bảo Trân, đã gần một giờ đồng hồ trôi qua, thế mà cô vẫn cứ nằm đó thẫn thờ nhìn lên trần nhà, nhìn đến mắt hờn.

Cạch

Tiếng cửa mở, Trân Trân vẫn đơ người ra không chút phản ứng.

Dương Thiên Hải bước đến gần hơn, nhìn thấy Bảo Trân như mất đi linh hồn nằm đó, hần nhếch môi mỉm cười. Trên tay hần hương thơm thoang thoang của cháo thịt vòn quanh căn phòng, hần đặt mâm xuống tủ đầu giường, ngồi cạnh bên cô:

- Ăn chút để lấy lại sức đi em.

Lúc này Bảo Trân mới đưa mắt nhìn về phía hắn, cô bặm môi, thở hắt một hơi mạnh, đôi mắt cô lãnh đạm nhìn thẳng đến tởm cháo thịt, lòng cô chua xót, đau đớn đến tận xương, sống mũi cay cay, màn sương mỏng bao phủ cả đôi mắt xinh đẹp của cô. Nhưng Bảo Trân đã không để bản thân yếu đuối, không cho phép nước mắt rơi vào, cô nhắm chặt mi tiếp để cho dòng lệ nóng hổi chan chứa nỗi thất vọng đó trôi ngược vào tim. Tâm thức cô gào thét, nó bảo cô hãy cắn lưỡi chết quách đi, mặc dù tư tưởng chiến tranh quyết liệt, nhưng cô không thể chết. Cô không muốn trở về nơi đó quá sớm, đối mặt với Vĩ Dạ điên loạn đầy dục vọng ấy, thì thà cho cô vào chảo dầu còn hơn.

Dương Thiên Hải đỡ Liễu Bảo Trân ngồi tựa vào chiếc gối lút lưng nơi đầu giường, cô khó khăn ngồi dậy, cả người không chút sức sống, mắt mở to cũng chỉ muốn nhìn hắn nhìn tâm như thế nào, và muốn cho hắn biết. Chết! Cô đã không còn sợ nữa rồi.

Mùi cháo thơm nồng xộc vào mũi Bảo Trân, nếu là trước kia cô đã cảm động rơi nước mắt. Thật buồn cười vì trên đời này, chữ "nếu" vĩnh viễn cũng chỉ là một nỗi hối tiếc.

- Há miệng ra nào.

Hắn mút một muỗng vừa, đưa lên môi thổi nhẹ, rồi dịu dàng bảo cô như dụ một đứa trẻ. Liễu Bảo Trân nhìn xuống chiếc muỗng có cháo trắng, có thịt nhuyễn ngon lành, cô nuốt nước bọt khó khăn há miệng nuốt trọn muỗng cháo ngọt lành, nhưng chua chất tận tâm can. Dương Thiên Hải nhìn chăm chăm vào đôi môi cô, quan sát thật kỹ xem cô có thật sự nuốt nó chưa.

Hải lòng với chén cháo được hắn bồi đã sạch bóng, Dương Thiên Hải đỡ Trân Trân nằm xuống giường, hắn đắp mềm ngang người cô, đối diện với đôi mắt lưu chuyển nhưng vô cảm của cô, Thiên Hải có chút chột dạ nhưng cũng rất nhanh che giấu đi. Đợi khi hắn rời khỏi phòng, cánh cửa kia đóng lại.

Liễu Bảo Trân ngồi bật dậy, muốn đưa tay vào miệng, moi hết những thứ mình mới nuốt xong ra, thế nhưng đôi tay cô lại dừng, nó chạm môi cô rồi buông lơi, cô gục đầu, mắt đẹp nhìn chăm vào đôi tay đang cấu chặt lấy tấm mềm dày. Có gì đó lạnh lạnh lẩn trên má cô, có gì đó vô tình rơi xuống tay cô. Nó trong suốt.

Thứ vừa mới rơi xuống rất nhẹ, nhưng lại chứa cả một nỗi đau lớn, lớn đến nỗi cô không thể bật khóc thành tiếng. Trân Trân nhắm mắt, rồi mở mắt, cô chóng mặt quá! Tác dụng của thuốc đến rồi, cô cười nhạt trong lòng.

- Tình yêu? Trên đời vốn dĩ chẳng hề có gì gọi là tình yêu.

Cô thét lên, cô khóc, cô cười, cô điên loạn ngã xuống giường, tiếng cười lãnh lút trong phòng nghe sao náo nức, chua chát. Tiếng cười dần nhỏ đi và im bật, có lẽ người trong phòng đã rơi vào giấc mộng đẹp rồi. À, không phải là mộng đẹp, mà là những cơn ác mộng, những bóng ma giết chết Trân từ từ, mà nó lại xuất phát từ trái tim, từ tình yêu vụn vỡ như hạt cát trong cơn gió lạnh.

Trân Trân tiếp đi rồi nhưng bên tai cô vẫn vang vọng giọng nói của Chương Thế Dân và Dương Thiên Hải lúc cô mê man khi trước:

- Tôi cần một loại thuốc, không cần thuốc quá gấp gấp nếu không cha mẹ sẽ nghi ngờ, loại thuốc ấy phải có tác dụng từ từ, mỗi ngày một chút và đến thời gian nào đó. Liễu Bảo Trân phải ngoan ngoãn thuận theo tôi.

Thế Dân trả lời:

- Cậu muốn tẩy não cô ấy hay muốn Trân trở nên ngu ngốc.

- Cả hai.

- Được.

Cô không biết thứ Thiên Hải bỏ vào cháo là gì, nhưng Trân biết. Thế Dân, anh ta là kẻ bệnh hoạn, thuốc anh ta toàn là những thứ tự chế tạo, thuốc trị ư? Có lẽ chục năm nữa sẽ có nếu như ai đó đủ thông minh để vượt qua Chương Thế Dân.

Liễu Bảo Trân cũng chẳng màng quan tâm nữa, vốn dĩ cô đã chết rồi, chết thêm lần nữa có sao đâu? Thế nhưng cô lại đau lòng, hết lần này đến lần khác Dương Thiên Hải đều muốn cô chết tâm, Trân yêu hắn, từng rất yêu hắn cơ mà.

Trân ngủ rồi, Thiên Hải mới mở cửa bước vào, giọng cười khi nãy của cô hắn đã nghe rõ, cả giọng thét ai oán đó nữa. Nhưng hắn vẫn nắm chặt bàn tay, quyết định biến Bảo Trân trở thành cô bé ngây thơ, luôn bên hắn ngoan ngoãn, nghe theo sự sắp đặt của hắn. Dương Thiên Hải nghiêng răng, hắn quay người rời khỏi phòng.

Việc cần làm hiện tại là giúp Tư Tổ tìm được nơi nào đó tốt nhất. Đã mấy ngày rồi, hắn vẫn chưa đến thăm Tư Tổ, không biết cô có làm chuyện gì đại dột hay không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mộng

Có ai gọi Liễu Bảo Trân, có ai đó chạm vào cô rất nhẹ, tựa như cái phớt tay của gió, mát lạnh, thoải mái nhưng lại khiến tâm cô lưu luyến. Cô nâng tay nắm lấy...

Khoảng không vắng lặng, đôi mắt cô vẫn ngập tràn trong bóng tối huyền ảo. Trần Trần rút tay lại đặt lên ngực. Cô đã không còn thờ nữa, trái tim ngừng lại rồi.

Trong lòng Bảo Trân vui mừng khôn tả nhưng vội chùng xuống vì nhớ ra, dù có là trần gian hay địa ngục cô cũng chẳng thể nào thoát khỏi những bàn tay dơ bẩn đó. Liễu Bảo Trân bắt mình phải mở mắt nhưng mí mắt cứ đóng chặt, cô càng cố gắng cô càng đau, cứ như chúng bị dán dính vào nhau. Đưa tay lên mắt, cô cố gắng mở nó ra, rồi đôi tay cô uồn ướt, đau nhói nơi mắt, cô gồng lên, thân xác lạnh toát này kiên định đến nỗi không phát ra một âm thanh rên rỉ nào. Tại sao chết rồi mà vẫn còn đau? Cô hoang mang vì cô nghe được tiếng bước chân của ai đó đang tiến lại gần. Liễu Bảo Trân dùng hết sức xé toạc mí mắt mình ra, một mùi thơm nồng nặc xông vào mũi cô, chúng chảy dài trên má cô thay vì những giọt nước mắt đau đớn chịu đựng. Cuối cùng hình ảnh mờ ảo cũng hiện ra sau màn sương đỏ, đó là một nụ cười phát ra ánh sáng, đôi mắt cô đã đau rát lại còn bị tia sáng đó làm chói mắt, nhanh chóng nhắm tịt lại.

- Ai đó?.

Cô lùi lại, lưng chạm vào thành giường, tay đưa ra trước phòng thủ, mắt cô bị tổn thương nghiêm trọng nên không thể mở ra được nữa, cô sợ hãi, trái tim đã ngừng đập nhưng cảm giác vẫn rất sống động.

Không ai trả lời cô cả, thế nhưng tiếng bước chân vẫn cứ tiến lại gần Bảo Trân, cô lắng nghe trong lòng bồn chồn muốn nhảy khỏi giường, không cần xác định phương hướng mà chỉ việc chạy thôi. Cái ý định đó chuẩn bị thực hiện thì cô tay cô đã bị nắm chặt, hơi thở của người đó vờn quanh nơi gây tai cô, lòng tơ cô dựng lên cả:

- Cô đã trở về rồi sao? Tôi chờ cô lâu lắm rồi đấy!.

- Anh là ai? Buông tôi ra.

Liễu Bảo Trân giật tay lại, hươ loạn xạ nhưng đều vô ích, cứ như rằng cái kẻ đang bên cạnh giữ lấy cô là gió vậy, cô không thể chạm được vào hắn nhưng có thể cảm nhận cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng lúc này.

- Hahahaha... Buông cô ra? Đùa tôi à? Khó lắm mới chờ được cô về thì sao có thể thả ra được.

Chát

Cô nắm lấy bàn tay của mình, lòng ngạc nhiên lẫn bất ngờ, cô mới tán được hắn? Cô chạm vào được rồi sao? Lòng cô khó hiểu hân hoan đến lạ thường, cô ngửa cổ cười rồi đưa tay định tán hắn thêm vài cái nhưng đã bị hắn giữ chặt, kiềm hãm nằm ngửa xuống giường. Bảo Trân vùng vẫy, la hét, đôi tay dùng hết sức để thoát khỏi.

Rắc

Tiếng bẻ gãy vật gì đó... À không, đó chính là tiếng khớp xương lệch khỏi nơi mà nó vốn thuộc về. Trần Trần không còn cảm thấy đau nữa, vai phải cô tê liệt, mắt nơi mắt vẫn cứ tuôn, môi cô vẽ vờn nụ cười mãn nguyện. Âm thanh vừa phát ra đã khiến người giữ chặt cô cứng đờ, hắn thả lỏng tay cô ra không còn kiềm chặt nữa, cô nghe thấy tiếng hắn thở dài. Rồi cô cảm nhận được cái vuốt tóc yêu chiều của hắn trên đỉnh đầu cô, cô không nhìn thấy gì nữa, bỗng nhiên Trần buồn ngủ, cô mệt nhừ, cả thân thể dần không còn cứng nhắc phòng bị nữa, cô thả người trôi cùng cơn buồn ngủ. Bên môi vẫn nở nụ cười tươi rói, khẽ thì thầm:

- Tôi yêu cảm giác đau đớn này, tôi ghét tất cả các người...

Liễu Bảo Trân thiếp đi, người bên cạnh khó nhọc ôm lấy cô vào lòng, ánh mắt hắn mở to nhìn người đối diện:

- Chương Thế Dâng, cậu cho Trần Trần uống thứ thuốc gì thế? Sao cô ấy lại ra nông nỗi này?.

Người đối diện bước lại gần xem xét vai trái của Bảo Trân, anh điềm đạm trả lời như chẳng có việc gì:

- Chỉ là trật thôi mà, chỉnh lại chút là được.

Sau đó anh cầm cánh tay cô kéo nhẹ rồi mạnh.

Rộp

Thế Dâng đứng dậy phất tay, cho Bảo Trân uống tí thuốc giảm đau bảo đảm cô ấy sẽ trở lại bình thường thôi, anh trở lại vị trí của mình bên khung cửa sổ phòng, đôi tay chấp sau lưng. Im lặng!.

Dương Thiên Hải lau đi những giọt nước mắt trên mi Liễu Bảo Trân, nếu lúc này hắn không nắm lấy tay cô chắc có lẽ cô đã cào nát mặt, tệ hơn là móc cả đôi mắt mình ra mà không hề hay biết. Hắn không ngờ những viên thuốc Thế Dâng đưa cho hắn lại mạnh đến như thế.

- Cậu nói không có tác dụng phụ khác mà?.

Chương Thế Dăng gật đầu, xoay người đối mặt với Thiên Hải, anh nhìn xoáy vào đôi mắt của hắn:

- Chẳng phải cậu muốn đạt được mục đích sao? Liều thuốc ấy khiến cô ấy gặp ảo giác thôi, cột tay chân lại là ổn, qua vài lần nữa. Liễu Bảo Trân trong lòng cậu sẽ ngoan hiền như con mèo nhỏ nghe lời cậu, bất cứ việc gì cậu muốn, Trân Trân không dám cãi lại đâu.

Dương Thiên Hải nhú mày nghi hoặc:

- Cậu có chắc qua vài lần sẽ ổn? Sau này không còn tác dụng phụ như thế?.

- Cậu vẫn không tin tôi sao? Dương Thiên Hải cậu làm tôi đau buồn hơi bị nhiều rồi đấy!.

Hắn ngừng hỏi những nghi vấn trong đầu lại, Chương Thế Dăng chắc chắn đang biết bản thân đang làm gì mà.

Còn anh thì đang đứng bên cửa sổ, đôi tay cho vào túi quần, mái tóc màu bạch kim chói sáng trong những tia nắng, khuôn mặt sắc sảo tinh tế như được khắc họa một cách tỉ mỉ dần trở nên âm trầm. Ánh mắt anh cứ nhìn chăm vào Thiên Hải, ngắm nhìn hắn đương ôm lấy người con gái mà hắn yêu đến điên, nhưng hắn lại không chịu thừa nhận bản thân đã cuồng loạn, mất kiểm soát. Thế Dăng cười nhạt, khỏe môi anh nâng nhẹ, vẽ lên đường cong tuyệt hảo không cảm xúc, anh quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, cất giấu tâm tư vào đáy lòng, anh thả trôi cái tình cảm vốn dĩ không nên có trong tim.

- Tôi sắp phải đi xa.

- Lại đi du lịch sao? - Thiên Hải vuốt tóc Bảo Trân, thản nhiên hỏi:

- Không, tôi đi thăm địa ngục - Thế Dăng trả lời:

Dương Thiên Hải ngẩng đầu nhìn Chương Thế Dăng, hắn không biết phải nói điều gì nữa, anh trước giờ là con người nghiêm túc chưa biết đùa là như thế nào. Câu nói này làm cho Thiên Hải vừa nghi hoặc vừa buồn lòng.

Chợt Thế Dăng quay mặt quan sát khuôn mặt biến sắc không rõ ràng của Thiên Hải, hắn đang có tâm tư, để ý lời anh nói sao? Chợt anh cười giòn tan, ôm lấy mặt mà cười nghiêng ngả:

- Tôi chỉ đùa thôi mà, mặt có cần căng như buồn vệ sinh vậy không?.

- Anh chưa bao giờ biết đùa.

- Con người ai cũng sẽ khác, trưởng thành sớm thì trẻ hóa cũng nhanh thôi.

Chương Thế Dăng khoanh tay trước ngực, anh nhắm mắt, tặc lưỡi, lắc đầu giễu cợt Dương Thiên Hải, và sau đó không gian trong phòng của ba người lại im lặng, cái vẻ bình yên như thường lệ nhưng chỉ có những người trong cuộc mới hiểu, lòng họ gợn lên những con sóng thần cao vọt vọt và vô cùng mãnh liệt. Chỉ có vẻ bề ngoài là bình lặng thôi.

Hoa Thiên Tuyết trở về đúng như trong dự kiến của Dương Thiên Hải, do Liễu Bảo Trân cứ hôn mê mấy ngày liền nên Tuyết không hỏi nguyên do được. Thế nhưng Thiên Tuyết khá tin vào lời nói của Thế Dăng, anh chưa bao giờ biết nói dối, theo nhưng Thiên Tuyết nhận định là như thế.

Lời của Dương Thiên Hải và Chương Thế Dăng cùng một bài, Liễu Bảo Trân trượt chân té khỏi cầu thang, đầu đập xuống sàn, chân phải bị gãy. Không biết vì sao số của Bảo Trân càng lớn càng xui, mọi tai họa cứ như chực chờ đổ ập xuống cô.

Thiên Tuyết và Hạ Vũ bận quá nhiều việc, họ bận việc công ty bận luôn cả chuyện hâm nóng tình cảm. Đã hai mươi bảy năm bên nhau, họ vẫn mặn nồng yêu thương làm người khác phải lấy làm ghen tỵ, ao ước.

Lúc rời đi Hạ Vũ có nói nhỏ vào tai Dương Thiên Hải, cùng là đàn ông lại là cha con, không lẽ Thiên Hải làm gì, tính gì mà Hạ Vũ không biết:

- Làm gì cũng nên nghĩ đến hậu quả sau này.

Dương Thiên Hải thoáng giật mình, nhưng rất nhanh hắn đã thay vào đó là nụ cười gượng ép đầy giả tạo, gật đầu, ngoan ngoãn như đứa con trai bé bỏng của Hạ Vũ ngày nào:

- Đã rõ thưa cha.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bắt Đầu

Liễu Bảo Trân nửa tỉnh nửa mê tỉnh giấc, đầu cô choáng váng, đầu nhói, nặng nề như mang phải cục tạ ngàn cân trên đầu vậy, Trân vật vã cố gắng ngồi dậy, nhưng cô không thể. Lực bắt tòng tâm, cổ họng cô khô khốc muốn uống chút nước cũng chẳng thể nào cất nổi tiếng gọi người vào.

- Bảo Trân ngoan, uống tý nước nào.

Giọng nói của Dương Thiên Hải vang bên tai cô, Trân mở mắt nhọc nhằn ngược nhìn Thiên Hải, khóe mắt cô rất, cay, rồi ươn ướt, cô khó chịu khóc nức như một đứa trẻ nhớ mẹ. Đưa tay Bảo Trân đón lấy để ly nước, thuận theo Thiên Hải dứt nước, cô uống từng ngụm nhỏ, cho đến khi đủ để lấy lại sự sống. Bảo Trân đẩy ly nước ra, cô muốn ngã lưng ra sau. Hắn đỡ cô nằm xuống, mắt nhìn lên tấm lịch trên đầu giường. Liễu Bảo Trân đã hôn mê gần ba tháng rồi cơ đấy. Và rồi hắn chăm chăm ngắm nghía cô từ đầu tới chân, hắn rất vừa lòng với Bảo Trân hiện tại, cô như đứa trẻ con, không cái cự, ngoan ngoan mặc dù mít ướt một chút.

Liễu Bảo Trân thè chiếc lưỡi dính hương liếm láp quanh bờ môi nhột nhật của mình, cô khó hiểu nhìn hắn rồi ngẩng đầu ngóng ra phía cửa, cô nghiêng đầu, ngây ngô hỏi:

- Cô gái xinh đẹp kia là ai vậy?.

Dương Thiên Hải nhìn theo đôi tay Bảo Trân khẽ cười:

- Cô ấy tên Tư Tố, bạn thân của em và là đồng nghiệp của anh.

Bảo Trân lại chỉ vào ngực mình:

- Tôi là ai?.

Hắn không vội trả lời mà ngồi xuống cạnh cô, vuốt mái tóc ngắn ngang của Trân lại, từng ngón tay thon dài của hắn di chuyển nhẹ nhàng quang mặt cô. Bảo Trân nhột nên nắm tay hắn lại, cười khúc khích. Thiên Hải yêu chiều xoay tay, bàn tay nhỏ nhắn mịn màng của cô nằm gọn trong lòng bàn tay hắn:

- Em là vợ của tôi, Liễu Bảo Trân!. Còn tôi là chồng em, tôi là Dương Thiên Hải.

Trân hơi ngáy ra, cô gật đầu rồi lại lắc, ngốc nghếch hỏi lại:

- Vợ là gì? Chồng là gì? Có ăn được không?.

Dương Thiên Hải chột phi cười vì Bảo Trân chẳng khác nào một trang giấy trắng, chẳng có tí bụi bẩn nào dính vào, và hắn là người sẽ viết lên từng nét chữ vào trang giấy trắng đó. Hắn muốn cô ra sao thì cô tất sẽ như thế.

- Tất nhiên là ăn được rồi.

Nghe hắn nói vậy, Liễu Bảo Trân rất vui vẻ nhào người về phía trước, nhanh chóng ngồi ngáy ngấn trong lòng hắn, đầu cô khẽ dụi vào lồng ngực Thiên Hải. Tựa như con mèo đòi chủ vuốt ve, Trân đưa tay vẫy lấy Tư Tố đang đứng ngoài cửa, ánh mắt của Tư Tố trở nên hung ác, tàn độc và có tia chết chóc thoáng lóe lên. Đối diện với sự giận dữ của người đẹp trước mặt, Liễu Bảo Trân chỉ nhe hàm răng tỏ trắng tinh cười tươi rói, Tư Tố chột khựng lại, đỉnh đầu cô ta như bốc khói. Trong đôi mắt sáng lấp lánh bởi màn nước của Bảo Trân, rõ ràng chứa sự oán hận.

Liễu Bảo Trân chưa quên đi tất cả, không như Chương Thế Dân nói, không đúng với Dương Thiên Hải nhận định.

Trong đầu Tư Tố hiện lên ý nghĩ như thế, cô đi nhanh đến, đôi chân của cô vừa mới khỏi còn đang trĩu nặng nên được vài bước Tư Tố đã ngừng lại, khập khiễng chậm rãi bước lại gần.

Liễu Bảo Trân vân đạm khinh phong với những gì đang diễn ra trước mặt, cô mỉm cười chìa tay với Tư Tố:

- Người chị em, dù đã quên mất cô rồi nhưng tôi chắc là chúng ta thật sự rất "thân".

Trân nắm mạnh chữ "thân", thế nhưng Thiên Hải không nhận ra được lời nói của cô có ý nghĩa gì, vì hắn bận, bận hài lòng với kết quả hiện tại. Ôm cô trong lòng, hắn yêu chiều vuốt ve mái tóc cô, chiếc cổ thon dài, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao đang dần lấy lại sức sống.

Ngược lại với dáng vẻ không quan tâm để ý của Thiên Hải, Tư Tố thu gọn tất cả nhất cử nhất động của Trân vào tầm mắt, rõ ràng Trân đang đóng kịch, một vở kịch lãng quên và kẻ ngu ngốc Dương Thiên Hải không hề nhận ra. Tư Tố cau bần:

- Đừng vờ vịt nữa, cô giả tạo vừa thôi, vốn chẳng có quên hay thật sự có uống thuốc đó đi nữa. Cô cũng đang đóng kịch, tôi nhìn thấy được tất cả rồi.

Liễu Bảo Trân đóng băng nụ cười, đôi mắt cô sắc lạnh nhìn xoáy vào đôi đồng tử của Tư Tố khiến cô ta lạnh sống lưng, lòng hơi chùng bước, nỗi sợ hãi dâng lên một cách kỳ lạ. Lúc này Dương Thiên Hải cũng đã ngẩng đầu nhìn Tư Tố, khuôn mặt hắn điềm đạm không cảm xúc nhưng Tư Tố biết hắn đang tức giận vì lời nói ngu ngốc của cô. Cô hơi lấp bắp, tuy nhiên vẫn giữ yên lập trường của bản thân.

- Thuốc? Tôi uống thuốc gì? Vờ vịt, giả tạo, đóng kịch?.

Về mặt kinh ngạc của Bảo Trân ngẩng lên đối diện với Thiên Hải, cô muốn biết Tư Tổ đang nói điều gì, hay đúng hơn. Liễu Bảo Trân bắt đầu trở thành một diễn viên chuyên nghiệp, cô cần đóng nốt bộ phim mà đáng ra vai nữ chính trong đó thuộc về cô, hai năm trước và hai năm sau cũng chẳng cách xa nhau bao nhiêu. Phim trên phim trường hay phim ngoài thực tế, cũng chỉ là một kịch bản dựng sẵn để diễn viên nhập tâm, diễn sâu cho người đời xem mà thôi.

Dương Thiên Hải nhìn về mặt hoang mang cao độ lần không hiểu gì của Liễu Bảo Trân, hần trăm tư một chút mới mỉm cười sùng nịnh, nhéo nhẹ vào đôi má cô:

- Tư Tổ chỉ đang đùa thôi, cô ấy là một diễn viên mà, em không nhớ đó thôi. Hai người trước kia gặp nhau là diễn như thật trước mặt anh vậy.

Liễu Bảo Trân chưa tin, quay mặt chờ đợi câu trả lời của Tư Tổ. Còn Tư Tổ bị ánh mắt nổi lửa của Thiên Hải mà ngậm ngùi, không phục gật đầu:

- Tôi chỉ đùa với cậu thôi.

Lúc này Bảo Trân mới thở dài, thả lỏng cơ thể, chợt nhớ đến điều gì. Cô lại ngẩng đầu, cười giòn tan:

- Mà thuốc có ngon không vậy?.

Dương Thiên Hải cứng đờ khóe miệng, khóe mắt co giật liên hồi, hần buồn cười gõ nhẹ lên trán Bảo Trân.

Tháng năm, cái tháng thi cử của học trò, con đường tấp nập đông người, mặt mù trong màn sương khói xe. Liễu Bảo Trân thả bước đánh vòng, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng đi bộ xa nhà đến thế, cô đưa tay bắt lấy một chiếc taxi để nhưng vội vàng dừng lại. Đám người đứng chen trước cổng trường chờ đợi con thi đến bôn chôn, cô đã qua cái tuổi học sinh đó rồi, nên cái việc quan sát họ không phải là vấn đề chính để cô ngưng lại hành động bắt xe.

- Liễu Bảo Trân, đã lâu không gặp.

Người trước mặt khẽ cúi đầu, nụ cười ánh tà làm chói mắt cô. Bảo Trân lùi lại định quay người rời đi thì cổ tay bị nắm chặt kéo giật người vào lòng. Cô một mỏi hỏi:

- Rốt cuộc anh muốn gì đây?.

- Đã diễn sao không diễn đến cùng?.

Bảo Trân nâng khóe môi, cười nhạt:

- Người cứu tôi là anh, người cho tôi một kịch bản cũng là anh. Giờ kêu tôi đóng kịch trước mặt anh, có phải quá dư thừa, nhảm chán hay không?.

Lăng Vĩ Dạ nhếch mép, anh thổi nhẹ vào tai Bảo Trân, hơi thở của anh ấm nóng khiến cả người Trân lập tức có phản ứng, cô nhắm mắt lắc đầu đẩy anh ra:

- Diệu Nhi trong xe đấy, anh muốn để cô ấy đau lòng sao?.

Bị chạm vào điểm yếu, Lăng Vĩ Dạ ôm bụng trào phúng cười nói:

- Em thật tình mắt đấy, uy hiếp tôi cũng không phải phương thức hay đâu. Tôi chỉ đến để tạm biệt em, từ bây giờ đến hết kiếp này, cuộc sống em là do quyết định, tôi sẽ không đến để giúp em một lần nào nữa đâu. Bảo trọng đấy cô bé.

Liễu Bảo Trân có hơi nghi ngờ, đôi mắt đượm buồn:

- Hết kiếp này tôi cũng sẽ phải gặp lại anh, cũng phải làm vợ anh thôi.

Lăng Vĩ Dạ lắc đầu, xoa đầu cô:

- Không, em được tự do, tôi nói thiếu rồi. Hết kiếp này và cả muôn vạn năm sau, mạng sống là của em, cuộc đời là do em tạo nên.

Nắm lấy tay cô, anh cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay Bảo Trân.

Đôi chân dài của anh sai bước ngược hướng mà Trân muốn đi, nụ cười của anh vẫn còn đọng lại trên khóe môi. Hôm nay, có lẽ do tiết trời. Chớ sao trái tim Liễu Bảo Trân lại tan chảy, ấm áp và thốn thức, cô mỉm cười, nụ cười thật lòng nhất từ trước đến nay, nụ cười không hề vương chút tà niệm nào, nó đang hòa lẫn vào ánh nắng. Cô cứ cười, cứ nhìn bóng dáng cao lớn của Vĩ Dạ rời đi khuất dần trên chiếc xe đen bóng sang trọng kia.

Chương 17: Kịch Bản Không Hoàn Chỉnh

Lăng Vĩ Dạ đã thật sự rời đi? Hay anh chỉ đang cố tránh mặt một lúc để xem cô diễn xong vở kịch này, một kịch bản hoàn hảo nhưng liệu nó đã hoàn chỉnh? Tại sao Trần Trần cảm thấy vô vị quá!.

Cô choàng tay ôm lấy thân thể mình, bước chân chậm rãi sai dài trên con đường đông đúc, Bảo Trần đi được một đoạn, bỗng đầu choáng váng, cô mất thăng bằng, xiêu vẹo, chân bủn rủn đứng không vững nữa.

Bịch

Không gian trước mắt hoàn toàn được bao phủ bằng màu đen, một màu đen huyền bí, lạnh lẽo và đáng ghét. Trần ghét màu đen, thật sự rất ghét nó.

Lúc Liễu Bảo Trần tỉnh dậy đã thấy Trần Thiên My, Lý Chử Thiên bên cạnh, hai người họ nắm lấy tay cô, Thiên My nước mắt lã chã, lời nói bị nghẹn lại nơi cổ họng:

- Sao chị lại ra nông nổi này chứ?.

Liễu Bảo Trần nâng tay, cô định lau đi những giọt nước mắt nóng hổi lăn vòng trên má My, nhưng đôi tay Trần dừng lại giữa khoảng không, và ánh mắt cô chú ý ra ngoài phía cửa. Một bóng hình cao lớn vừa mở cửa bước vào, hần nhìn cô đầy lo lắng. Bảo Trần liền đổi tư thế, tay nhẹ nhàng muốn lau đi nước mắt My đã đổi sang cái chi tay khó chịu:

- Cô là ai nữa vậy?.

Trần Thiên My tròn mắt kinh ngạc, cô nhìn Bảo Trần chăm chăm, lòng đau nhói, rồi òa lên khóc:

- Cả Tiểu My mà chị cũng quên sao?.

Lý Chử Thiên đứng bên cạnh, cậu kéo Thiên My đứng dậy lau nước mắt cho cô, trấn an:

- Trần Trần mới xảy ra tai nạn không may, chúng ta không được làm kích động em ấy.

Liễu Bảo Trần nghiêng đầu nhìn hai người trước mặt, cô ngây ngốc hỏi, tay xoa nhẹ hai bên thái dương:

- Hai người là ai vậy?.

Chử Thiên thờ dài, cậu cúi đầu, ngồi xuống bên cạnh Trần:

- Anh là Lý Chử Thiên, anh họ của em, còn đây là Trần Thiên My, cô ấy là người mẫu là bạn của chúng ta.

Câu giới thiệu của Chử Thiên ngắn gọn, xúc tích. Bảo Trần gạt đầu ra ý đã hiểu, cô nhú mày, nhắm mắt nhưng vội mở hờ, qua khóe mi cô nhìn thấy Thiên Hải bước lại cạnh ba người, hần kéo ghế ngồi cạnh giường của cô. Giọng nói lo lắng nhưng không giấu nổi nét cười:

- Mới khỏi bệnh đã bỏ ra ngoài rồi, em không được đi lung tung như vậy nữa. Nghe không?.

Lúc này Liễu Bảo Trần mới nhập vai, cô trở thành một đứa trẻ vô tội, xóc chấn nhào vào lòng hần:

- Trần Trần muốn đi chơi.

Đây không phải là lần đầu tiên hần thấy được vẻ trẻ thơ, làm nũng của cô, chỉ là lâu lắm rồi mới có dịp chiêm ngưỡng. Dương Thiên Hải ôm lấy cô trong lòng, sủng nịnh vuốt mái tóc suôi mây mềm mượt của cô:

- Tội nay, anh sẽ đưa em đi chơi? Chịu không?.

Liễu Bảo Trần thích thú, cô vỗ tay, miệng cười toe toét, háo hức mà hô lớn:

- Chịu.

Lý Chử Thiên và Trần Thiên My đứng bên cạnh như hai cái bóng đèn to bụi, họ thất thòi mà rời khỏi, Tiểu My không muốn đi nhưng bị Chử Thiên lôi, cô đành dậm chân và ngâm ngùi tiếp bước. Trần Trần choàng tay ôm cổ Thiên Hải, nhưng mắt cô vẫn luôn dõi theo bóng dáng của Thiên và My, cô nhẹ nhõm thờ dài thắm trong bụng. *Xém tí nữa đã lộ rồi.*

Tiếp tục với vai diễn trẻ con, Bảo Trần dụi má vào lòng ngực rắn chắc của hần, ra giọng nũng nịu:

- Buồn ngủ quá!.

Trong lòng mặc dù rất buồn nôn, nhưng cô phải cố gắng chịu đựng. Đầu cô như muốn nổ tung, đủ loại xúc cảm, suy tính ào ạt đổ về, vở kịch này... Bảo Trân diễn để làm gì? Kết quả ra sao? Cô muốn thế nào?. Lòng cô đau nhói khi nhớ tới những gì hần đã làm với cô, nhưng lại vui vẻ lạ thường khi nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của hần, nếu như cô có thể dồn hần vào con đường tuyệt vọng. Thế nhưng, phải dồn làm sao? Khiến hần mất thứ mà hần yêu thương nhất. Tư Tổ chẳng?.

Dương Thiên Hải hé môi cười nhẹ, hần nhắc người cô lên, ẵm cô đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống. Liễu Bảo Trân không hiểu, cô đưa mắt ngây ngô nhìn hần định làm gì tiếp theo.

- Chúng ta đi ngủ cùng nhau nào.

Nói rồi, hần chậm chậm tháo từng chiếc cúc áo, cho đến khi chiếc áo sơ mi đen rơi xuống sàn. Một cơ thể cường tráng, quyến rũ rõ nét hiện diện trước mặt Bảo Trân, cô mới hoàn hồn, ý nghĩ được khởi động.

Không lẽ, Thiên Hải muốn làm tình?.

Quá rõ rồi còn đâu nữa, hần đang nhìn cô bằng đôi mắt háu đói, rất bóng, không dừng ở đó. Thiên Hải đang diễm đam cời luôn chiếc quần tây ôm sát đôi chân dài cứng rắn của hần. Liễu Bảo Trân nuốt nước bọt khó khăn, cô hơi lùi lại, mắt mờ to trao tráo nhìn hần, còn Hải cứ dùng ánh mắt tà mị, lòng muốn thôi miên, thiêu đốt ngọn lửa dục tình bao lâu nay trong người cô.

- Anh đi không mặc quần áo ngủ sao? Như vậy dễ bị cảm lạnh lắm!.

Trần Trần muốn đánh lạc hướng của hần, chứ cô rõ biết, có quần áo hay không chút nữa hoạt động cũng ra mồ hôi. Nóng nực thấy bà.

Dương Thiên Hải ngửa cổ cười to đầy sáng khoái:

- Sẽ không bệnh đâu, anh chỉ cho em một cách còn ấm hơn đắp chăn hay mặc quần áo nữa kia.

- Cách gì?.

- Cách này nè.

Xong, hần đã thoát luôn chiếc quần tây, giờ đây Thiên Hải chỉ còn độc nhất chiếc quần lót ôm sát bờ hông rộng, đầy đặn. Nơi giữa hai chân đang lộ lộ ẩn hiện một vật rất to, kích thước nó tăng dần đến mức kinh ngạc. Liễu Bảo Trân càng khó thở hơn khi nghĩ đến những việc sắp xảy ra, cổ họng cô khô khốc, mắt cô đảo khắp nơi tìm nơi thoát ẩ, nhưng bỗng nhiên lại bị một vật nặng đè lên người.

Thân thể Bảo Trân cứng đờ bên dưới Thiên Hải, hần vuốt má cô, những ngón tay thon dài mân mê, trêu chọc, đùa vui khắp khuôn mặt, chiếc cổ rồi mà quá lướt xuống nơi mềm mại. Hai quả đồi tuyết sữa vung cao kiêu hãnh, Bảo Trân đưa tay đẩy Thiên Hải ra, miệng lắp bắp:

- An...h là...mmm gi....ì... vật...y...???

Cái đây của cô chẳng khác nào trứng chọi đá, hần không những không đau mà còn thêm khoái chí. Cô chống cự bao nhiêu thì càng khơi gợi dục vọng hần bấy nhiêu. Dương Thiên Hải nắm chặt hai cổ tay cô để qua đỉnh đầu, đôi môi mềm mại tham luyện lướt trên cổ cô, cùng chiếc lưỡi dính hương uơn ướt đầy khêu khích vờn quanh gáy tai Trần Trần. Cô ưỡn ngực, hơi thở dồn dập, đôi mắt nhắm hờ. Bản thân cô đã cố gắng kiềm chế lại, nhưng mọi thứ đều vô dụng, chính cô cũng không ngờ Thiên Hải có thể gọi lên được dục vọng khô cần bao năm qua. Đôi má cô ửng hồng, cả làn da trắng ngân của cô cũng phớt hồng nhuận.

- Hãy giải phóng nó đi nào! - Tiếng nói Thiên Hải như có một ma lực huyền bí nào đó, nó khiến cô càng rơi vào vũng lầy khao khát xác thịt hơn.

Liễu Bảo Trân cố gắng kiềm nén tiếng rên rỉ nơi cổ họng, cô hừ hừ được vài tiếng. Rồi bản thân đã được đến mức giới hạn, Bảo Trân không thể tiết chế cảm xúc nữa. Cô lên tiếng rên to, hơi thở đứt quãng, nhịp tim cô đập nhanh, từng mạch máu sôi lên. Bụng dưới cô bắt đầu khó chịu, từng đợt lửa nóng bùng đốt cháy. Dục hỏa cô bị hần gọi lên, dâm thủy đã bắt đầu tuôn ra không ngừng, trong vô thức, cô giật lấy đôi tay đang bị hần khóa chặt đặt lên mái tóc mềm của hần. Liễu Bảo Trân không ngừng vờn nắn, không ngừng rên rỉ, không ngừng hưởng thụ những cảm giác khoái lạc lạ thường này. Nó hoàn toàn khác biệt với khi làm tình cùng Lăng Vĩ Dạ, hay vào lần đầu tiên với Dương Hạ Vũ... không còn đau, không còn rơi nước mắt vì sợ hãi... Cô chỉ thấy bản thân được phiêu diêu, gột rửa tất cả phiền muộn. Đầu cô trống rỗng, khoái lạc, sung sướng... Mọi thứ khiến cô trở nên mê mị, mụ mị rơi vào giấc mộng xuân không nên có. Cả thân thể cô bắt đầu phản ứng kịch liệt, cô không còn cứng nhắc mà trở nên mềm mại không xương quắn lấy hần, thuận theo hần, mặc hần dẫn lối, chiều chuộng hần đến từng tấc da thịt.

Không biết qua bao lâu, Liễu Bảo Trân mệt nhừ rơi vào giấc mộng đẹp, còn Thiên Hải vẫn cứ mở đôi mắt sáng hơi cả đèn pha trong căn phòng tối om. Xung quanh yên lặng, hần có thể nghe cả hơi thở đều đều của Trần khi ngủ say, hần còn có thể nghe được nhịp tim không nhanh không chậm của bản thân nữa. Dương Thiên Hải ôm lấy Bảo Trân, cảm hần đặt trên đỉnh đầu cô, hần hít nhẹ một hơi. Hương thơm thoang thoảng trên tóc cô được hần thường thức, hần mỉm cười, ôm cô chặt hơn, cái siết tay không đến nỗi mạnh bạo làm cô đau mà thức giấc. Thiên Hải cứ như vậy, cứ cười, rồi hôn lên mái tóc còn vương vấn lại chút hương của ái tình. Hần tỏ vẻ thật nhỏ trong không gian bình lặng:

- Từ bây giờ anh sẽ bảo vệ em, chăm sóc cho em. Đừng sợ, đừng rời đi nữa nhé! Anh không thể chịu nổi cảm giác khi mất đi em đâu.

Hải lại hôn lên tóc cô, hân nhấm mắt, thở hắt một hơi, nhịp thở đều đều. Hân đã ngủ rồi.

Liễu Bảo Trân mở mắt, cô nhìn hân, nhìn vào thân thể của cả hai. Không một mảnh vải che thân. Cô không lạnh, trái tim cũng không còn rét buốt trong tảng băng kia nữa. Một kịch bản không hoàn chỉnh, vai diễn này cũng không đạt. Cô đã không thể làm theo những gì bản thân vạch ra, tại sao?.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chiếc Nhẫn

Đúng như lời của Dương Thiên Hải.

Mới sáng sớm tỉnh mơ, Liễu Bảo Trân còn say ke chưa muốn rời giường đã bị hân giật ngược dậy. Cô quờ quạng, khuôn mặt mơ màng, mắt lim dim không hiểu vấn đề. Giọng cô ngáy ngủ:

- Chưa ngủ đã mà.

Hải quần lấy cô trong chiếc trắng ấm áp, hân vác cô lên vai. Trân Trân tỉnh táo ngay lập tức, tay nắm vào sau lưng hân:

- Anh định đưa em đi đâu.

- Đi tiệc.

Dương Thiên Hải trả lời một cách bình thản, đôi chân dài vững chắc của hân vẫn tiếp tục rảo bước. Còn Bảo Trân thì không ngừng ra sức vùng vẫy, cô hét:

- Em đang thỏa thân.

Tiếng la của cô khiến hân dừng lại, vì cô bị vác trên vai nên không thể nhìn thấy được những gì hiện diện phía trước. Thấy Hải dừng lại, cô cũng thở phào một hơi, chưa kịp vui mừng thì giọng nói trầm ổn sau lưng vang lên làm cả da đầu ngứa ngáy, tóc cô dựng đứng:

- Có phải Liễu Bảo Trân trong truyền thuyết không? Vợ cậu định không mặc gì đi sao?.

Giọng nói này lạ quá! Bảo Trân hoàn toàn không quen biết hân, phải làm sao đây? Nhục mắt quá! Mất hình tượng người con gái nét na, kín đáo của Trân rồi.

Cô nghe thấy tiếng cười của Thiên Hải, chút pha trò hân nói:

- Ủ, vợ tôi là người rất ưa mát mẻ, cô ấy có sở thích khác người lắm. Đã làm cậu hoảng hốt.

Người kia lại đáp:

- Không sao, dù sao thì tôi đây cũng có ý định chiêm ngưỡng người con gái trong truyền thuyết, có thể nắm giữ cả trái tim của Thiên Thần Sa Ngã. Chắc không hề bình thường và nhàm chán.

Ồi, vui ghê. Liễu Bảo Trân còn sống sò sò ở đây mà họ lại có thể thản nhiên tám về cô như chẳng có chuyện hay sự góp mặt của cô vậy ý. Hai tay cô che mặt, mong có cái lỗ nào để chui vào và núp luôn trong đó. May ra Dương Thiên Hải còn chút tính người, biết được nỗi khổ lẫn lòng tự ái của cô, hân nói:

- Đùa vậy thôi, tôi đưa cô ấy đi thay đồ rồi đi cùng với cậu.

- Ủ.

Nói rồi hân quay lưng đi trở về phòng, và cũng vì cái quay lại đó mà Trân một lần nữa đội quần lên đầu, mắt rung rung từng giọt lệ, Nói đúng hơn là dờ khóc dờ cười ấy.

Người đối diện cô có còn ai xa lạ nữa đâu. Nếu nhớ không lầm hân chính là người bạn chung lớp ba năm cấp ba của cô và Thiên Hải. Mai Dẫn Phúc, lớp trưởng đẹp trai, hoàn hảo, có nghị vấn bị gay và người hân yêu là Dương Thiên Hải. Tin đồn từ đám buồn lá cải trong khối.

Mai Dẫn Phúc cười híp mắt, anh đưa tay chào Trân, nhìn anh, cô cũng đủ biết cái bộ dạng mình thê thảm cỡ nào rồi.

Thiên Hải đóng cửa phòng lại, Bảo Trân từ trên vai hấn xuống, cô nhảy đồng lên làm rớt luôn tấm mềm che thân, nhưng cô không quan tâm thân ảnh lỏa lồ phơi bày trước hấn. Làm tình cũng làm rồi, từ nhỏ đến lớn ở chung với nhau thì còn gì ngại ngùng, xa lạ nữa:

- Người đó là ai? Là ai vậy?.

Liều Bảo Trân biết rõ ấy chứ, cô còn biết mọi tin đồn về Phúc và Hải nữa, nhưng vở kịch này không thể vì một phút nông nổi mà phá hỏng. Dương Thiên Hải bước lại gần cô, ôm lấy thân xác mềm mại hơn cả lụa của cô vào lòng, đùa bỡn với sự hổn hển của cô:

- Mai Dẫn Phúc. Bạn trai của anh đấy!.

- Bạn trai?.

- Ừ.

- Anh bị gay?.

Bảo Trân chớp chớp hàng mi không ngừng nghỉ, hấn nhìn cô một chốc, sợ rằng cô chớp nhiều quá mi sẽ rụng hết, khi đó trong Trân sẽ dị hợm lắm. Dương Thiên Hải khanh khách cười, hấn trào phúng nói:

- Nếu đó là bạn trai của anh, chẳng phải như việc em đi chợ mua một món đồ còn kèm theo quà tặng sao?.

Nghĩ ngợi một chút, thấy cũng có lý, thôi đã đâm lao thì phải theo lao, cô nhếch môi cười đầy giễu cợt:

- Vậy sao? Tính ra thì em sẽ được ngủ cùng hai người, hôm qua chúng ta làm rất vui. Sao tối nay không kèm theo quà khuyến mãi của em vào hội.

Mặt Dương Thiên Hải bỗng tối sầm, hấn không ngờ cô ngốc này có thể phản công như thế. Hừ, hừ hết một thế hệ trẻ. Bảo Trân thích thú ngắm nghía khuôn mặt đen hơn nhọ nổi của hấn, nhưng cô quan sát một cách đáng yêu, ngây thơ khiến hấn không nghĩ ngờ.

- Anh không bị gay.

Nói rồi, hấn tìm bộ quần áo có thể che được những gì có thể giấu đi như chiếc quần bó dài, áo thun tay dài có nón. Thiên Hải quần cô như một cái gối ôm, nhìn thôi cũng đủ mệt. Choáng, cô bị ngộp thở, không khí như bị mấy cái quần áo này rút sạch rồi. Cô bực mình vùng vẫy, thoát hết quần áo trên người ra:

- Đi tiệc mà đi kiểu này, định gọi em làm quà tặng à?.

Sau đó cô tự lấy một chiếc đầm xanh ngọc bích không tay, áo hở ngực hình chữ "V", tôn lên được màu da lấm đốm tuyết sữa quyến rũ của Trân, viền cổ được đính rất nhiều hạt pha lê lấp lánh, cô mang một đôi guốc cao chừng ba phần cùng màu.

- Em mặc hở hang vậy để cho người đàn ông khác nhìn à? Không được, đổi ngay.

Trong lúc hai người cãi vã, cố chơi tay đôi về việc trang phục của Bảo Trân thì Mai Dẫn Phúc đã có mặt trong phòng. Anh gõ cửa mãi mà không ai mở hay trả lời ngược lại bên trong cứ ồn ào, cãi vã rồi cả nghe thấy tiếng hét. Cũng vì sợ rằng có chuyện, anh liền mạng xông vào, một phần là lo chuyện bao đồng, một phần là tò mò chuyện gì đang diễn ra quyết liệt. Rất không vui, vì anh đoán hai người này đang ân ái trên giường chứ không phải đánh lộn trong tủ quần áo. Mai Dẫn Phúc thấy bản thân hơi bị kỳ cục, anh chữa ngượng:

- Chúng ta đi được rồi chứ?.

Dương Thiên Hải hừ lạnh, lấy một chiếc áo khoác lông màu trắng khá dày và dài khoác lên người Trân, hấn vịn đôi bờ vai cô bước ra ngoài. Không quên trao ánh mắt hình viên đạn cho Phúc, tên đó rất thích xem những chuyện không nên thấy. Tính cả việc ngắm ngực của các cô gái mới lớn, dậy thì, phụ nữ... Kể cả đàn bà, cụ già cũng chẳng tha. Hết thuốc chữa.

Bên trong chiếc BMW màu bạc của Phúc, Trân mở miệng hỏi:

- Chúng ta đi đâu vậy?.

Dương Thiên Hải ngồi phía sau cùng Bảo Trân, hấn nhìn từ đầu đến chân cô, giọng nói có chút hờn trách:

- Đi mỹ viện, tu sửa sắc đẹp cho em đã.

Liều Bảo Trân nhìn mình qua gương phản trang điểm, đúng là cô trong nhột nhát thiếu sức sống quá! Mới hết bệnh da dẻ cứ như xác sống ấy. Cô vui vẻ gạt đầu, choàng tay ôm hông Thiên Hải, nhắm lấy lòng đại gia, này giờ cãi hấn nhiều rồi. Thật sự Bảo Trân không muốn uống lại loại thuốc của Chương Thế Dăng đâu.

- Nghe nói Trân bị mất trí?.

Người này giờ im lặng suy tư cuối cùng cũng lên tiếng hỏi, này giờ không phải vì việc xông vào phòng riêng người ta bất ngờ mà tội lỗi. Từ này đến giờ anh chỉ đang suy nghĩ về Bảo Trân, qua cách nói chuyện, anh không nghĩ đây là con người đã bị mất đi một phần ký ức.

- Ừ.

Dương Thiên Hải trả lời, hần lái sang chuyện khác:

- Cậu mua quà gì cho Tư Tổ vậy?.

- Một sợi dây chuyền. Mà thật sự Trân Trân mất trí?.

Mai Duẩn Phúc đúng là một người nhiều chuyện và hỏi dai như quỳ.

Liễu Bảo Trân bên cạnh Thiên Hải thoáng nghe được chữ Tư Tổ, trong lòng cô sực nhớ ra, hôm nay chính là sinh nhật cô ta, dù ruột ran nóng như bị lửa đốt, máu từ đầu đó dồn lên não. Rất muốn la hét, tát luôn một bạt tay vào má Thiên Hải, nhưng cô lại điềm đạm, tỏ vẻ ngạc nhiên đan xen vui mừng:

- Sinh nhật Tư Tổ? Em chưa mua quà gì cho cô ấy cả.

Mặt cô tỏ vẻ có lỗi với Tư Tổ nhưng lòng lại cười thầm, không biết Thiên Hải chuẩn bị gì tặng cho cô ta nữa:

- Mà anh tặng gì vậy?.

Dương Thiên Hải lấy từ túi áo ra một chiếc hộp, hần đưa cho cô xem:

- Em không cần tặng, anh đi quà là được rồi.

Liễu Bảo Trân giật lấy, mở nhanh chiếc hộp, hí hửng chờ đợi nó là cái gì bên trong. Thứ bên trong đương nhiên là một thứ cô bán tính bán nghi.

- Một chiếc nhẫn? Anh định cầu hôn cô ta à?.

Dương Thiên Hải gỡ chiếc hộp trên tay Bảo Trân, hần cầm lấy, môi mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt như tưởng niệm lại ký ức sâu xa đầy tươi đẹp:

- Không, chiếc nhẫn này anh đã mua vào trước lúc cô ấy bỏ đi. Đúng là khi ấy anh muốn cầu hôn, nhưng hiện tại anh đã có vợ rồi, chiếc nhẫn này không cần giữ lại nữa. Tặng cô ấy cũng xem như một kỷ niệm anh muốn trao đi, không còn phiền muộn trong lòng nữa.

Mai Duẩn Phúc vội lên tiếng:

- Chàng trai độc thân còn ngồi ở đây đấy, đừng khiến tôi ganh tỵ.

Liễu Bảo Trân có chút tức giận nhưng dần dà nguôi ngoai, cô còn ghen ư? Thế nhưng cô rất ghen tỵ với Tư Tổ. Cô nhìn xuống tay phải mình, nơi ngón áp út trống trơn, cô đưa tay lên trước mặt để nhìn rõ hơn. Một màn sương mỏng chợt xuất hiện che đi hình ảnh phía trước. Là vợ, nhưng chưa từng được cầu hôn, còn vật đính ước thì sao?.

Vội nhìn xuống tay hần, nơi ngón áp út tay trái có một chiếc nhẫn cưới, ngón út kế bên cũng có một chiếc nữa, nó nhỏ hơn và chắc chắn là của cô rồi. Nhưng sao trong ngày cưới, cô lại không được hần mang vào tay. À... Mà cô với hần có làm đám cưới?.

Dương Thiên Hải nhìn theo ánh mắt cô, hần chợt giật mình khi thấy đôi mắt cô hoen đỏ, long lanh như có nước đọng lại. Tim hần chợt nhói khi nhìn vào bàn tay của cô và đôi tay của bản thân.

- Anh xin lỗi.

Trân Trân lắc đầu, giả vờ nũng nịu như đứa con nít ganh tỵ vì người lớn chia quà không đều:

- Tư Tổ có, nhưng Trân Trân không có. Trân không ngoan nên Hải không cho Trân đúng không?.

Cô đưa tay lau mắt như đứa trẻ vô tư, cô khóc nức lên làm Thiên Hải quýnh quýng, ôn hòa, dịu ngọt cô:

- Trân ngoan lắm! Anh sẽ mua cho em một chiếc nhẫn to hơn, đẹp hơn có chịu không?.

Liễu Bảo Trân lau nước mắt, gạt đầu, nụ cười giòn tan vang lên, cô cười híp mắt, lòng đắc thắng mà chế giễu Tư Tổ. Những thứ của Liễu Bảo Trân bị Tư Tổ cướp đi, cô phải lấy lại từng món một và khiến Tư Tổ đau khổ hơn gấp vạn lần mà Bảo Trân chịu đựng bao năm qua. Yêu một người điên cuồng mà người ấy lại trao hết trái tim cho kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sinh Nhật Tư Tổ

Chỉnh chu lại sắc đẹp của Bảo Trân là một việc cực kỳ đơn giản, vì từ bé cô đã được thừa hưởng làn da trắng như tuyết, môi mọng căng đỏ, đôi mắt to tròn tinh nghịch, chiếc mũi không quá cao mà nó rất vừa tầm và đáng yêu của mẹ. Dáng người cô thon, không cao như cây que, và may ra ba vòng cũng gọi là vừa đủ.

Chiếc váy xanh ngọc vừa tôn lên làn da trắng hồng của cô, vừa hay khoe mẽ chút vóc dáng nhỏ nhắn đáng yêu.

Xe dừng trước cổng một ngôi biệt thự rộng lớn, vô cùng xa hoa lộng lẫy với những ánh đèn hoa lấp lánh đã được trang trí kỹ lưỡng. Những con người ra vào ngôi biệt thự này đều là bậc cậu ấm cô chiêu, đương nhiên ăn mặc cũng hết sức sang trọng.

Thiên Hải dìu Bảo Trân xuống xe dịu dàng, từng động tác của hắn đối với cô có mùi cũng nhận ra sự yêu chiều tựa bảo bối. Bảo Trân lúc này cũng chỉ biết cười tươi, đom đóm bước theo Thiên Hải vào trong, nhưng hắn làm sao biết được trong lòng cô khó chịu như thế nào, khó chịu khi phải thấy bộ mặt của Tư Tổ, khó chịu khi cứ phải cười nói với người "bạn thân" mà cô kinh tởm, buồn nôn đậm mùi hương hồ ly kia.

Mai Duẫn Phúc thấy gương mặt quần bách cô vô ý lộ ra liên hỏi han:

- Em mệt sao?

Bảo Trân bị Duẫn Phúc hù cho giật mình, cô liền nhanh chóng nở nụ cười tươi, xoa tay mấy cái:

- Em không... chỉ là tự nhiên thấy hơi đói bụng thôi.

Đã diễn đương nhiên phải diễn đến cùng, cô quay qua Thiên Hải cất giọng nũng nịu:

- Hải, Hải đưa Trân đi ăn có được không?...

Cô xụ mặt nhìn Thiên Hải đồng thời đưa tay vờ xoa bụng:

- Trân đói rồi!

Thấy cô xụ mặt như vậy Thiên Hải liền cười, siết chặt chiếc eo thon nhỏ của Trân kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên bờ môi đỏ mọng của cô, sùng nịnh nói:

- Đợi một lát chúng ta tặng quà cho Tư Tổ đã, được không?.

Trong lúc Thiên Hải ôm Bảo Trân, anh không hề thấy người con gái sau lưng anh. Nhưng Bảo Trân lại thấy, Tư Tổ đang đứng trên bậc thang cách không xa nhìn hai người họ. Bảo Trân cố ý nhếch miệng cười, nụ cười kinh bỉ cũng như thách thức Tư Tổ. Cô làm Tư Tổ tức gần như phát điên. Thấy thần sắc của Tư Tổ từ trắng sang xanh lại sang tím, khóe mắt Bảo Trân ẩn hiện ý cười.

Xem ra hôm nay đến đây cũng không đến nổi vô vị!

Bữa tiệc đã bắt đầu, những bài hát chúc mừng sinh nhật cứ ca lên liên tục hết bài này đến bài khác. Mọi người đang vui vẻ đứng bao quanh Tư Tổ tặng cho cô những món quà giá trị, nhưng cô chỉ cười lấy lệ rồi nhận những món quà đó.

Bảo Trân, Thiên Hải và Duẫn Phúc này giờ vẫn ngồi yên tại bàn tiệc, Hải và Phúc có ý định sẽ tặng cô sau. Trân kêu đói nên Hải đành phải dẫn cô đi lấy đồ ăn. Còn Duẫn Phúc mặt dày bám theo họ ngồi đó nghịch điện thoại.

Lúc này nhạc đã được đổi, là bản nhạc khiêu vũ rất hay. Những giai điệu nhẹ nhàng trầm lắng. Bảo Trân đang ngồi trong lòng Thiên Hải bận ăn thì thấy Tư Tổ đi tới.

Hôm nay Tư Tổ diện bộ váy dạ hội màu hồng sen làm tôn lên làn da ngọc ngà của cô. Áo cúp ngực ôm eo vừa khoe vòng một quyến rũ, vừa để lộ bờ vai tròn trắng nõn khiến không ít người phải xuyết xoa. Tư Tổ trang điểm nhẹ, mái tóc được búi kiểu Pháp hai bên mai có vài cọng tóc rũ xuống hơi xoắn. Bấy nhiêu thôi cũng đã đủ làm nổi bật vẻ đẹp như thiên thần của Tư Tổ trong mắt bao nhiêu người.... Nhưng trong mắt Trân lại là con ác quỷ, sự chán ghét thể hiện rõ trong ánh mắt của Trân khi cô nhìn Tư Tổ.

Tư Tổ nhận ra điều đó, đôi mắt đẹp hắt lên tia giận dữ nhưng nhanh chóng được che phủ bởi sự dịu dàng chan hòa. Tư Tổ nhìn Hải giờ tay ra, mỉm cười:

- Nhảy với em một bản được chứ?

Thiên Hải không trả lời ngay vẫn từ tốn dứt hết miếng bánh ngọt vô miệng "vợ", hắn nói nhỏ bên tai Bảo Trân:

- Bảo bối, ngoan, ngồi đây đợi anh một lát. Anh sẽ quay lại ngay.

Bảo Trân mỉm cười, đáng vẻ ngây ngốc gật đầu, trong đầu đang suy tính điều gì đó... Lúc Hải đứng lên sóng vai cùng Tư Tổ, Trân đã bắt gặp Tư Tổ

quay nghiêng đầu, đôi mắt rõ ràng đang cố ý đặt vào người Trần, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt đắc thắng. Nụ cười đó đang thách thức Trần hơn nữa nó giúp Trần nảy ra một điều, cô cũng đáp lại Tư Tổ như một lời thách đấu, nhưng đáng tiếc lúc này Tư Tổ và Thiên Hải đã bắt đầu khiêu vũ, không còn để ý đến cô nữa. Không sao, cô cup mi mắt xuống tĩnh lặng một lúc.

Cô vốn không muốn nhìn họ nhảy, tay trong tay. Cứ mỗi lần thấy họ cạnh nhau là cô lại cảm thấy khó chịu, nhưng lại tự thấy bản thân thật nực cười, họ đều là tay sai của ác quỷ, là những nhân vật có tiếng, là những người cô căm hận, họ giống nhau lại xứng đôi đến như vậy cơ mà. Có gì cô phải bức tức. *Bảo Trân không lẽ mày còn vì Thiên Hải sao?*

Cô lắc đầu, hai tay xoa xoa huyết thái dương cố gắng xóa bỏ mọi suy nghĩ phức tạp đang tăng dần trong bộ não. Cô đã có kịch bản, là một diễn viên dù không xuất hiện trước công chúng nhưng cô cũng không thể phụ lòng đạo diễn "đời" được. Mãn kịch không thể dừng lại, phải tiếp tục. Cô không muốn nhìn lại mình trước đây, bản thân phải chịu sự hành hạ của Thiên Hải cùng cực của đau đớn. Bây giờ cô sẽ tự mình làm đảo diễn viên chính cho cuộc đời mình, cô muốn tự tay đẩy Thiên Hải xuống địa ngục sâu thẳm mà lạnh lẽo, muốn tự mình điều khiển "tình tiết phim" chứ không phải anh. Cô sẽ khiến hắn đau gấp vạn lần cô mới thỏa lòng.

Đằng sau có cánh tay vươn tới đặt lên vai Trần, cô vẫn thân nhiên ngược đôi mắt trong veo lên nhìn Duẩn Phúc. Anh đột nhiên đề nghị, nụ cười mang chút mong chờ:

- Cùng anh, một bản thôi nhé!

Duẩn Phúc không có ý gì, chỉ là thấy cô gái nhỏ ngồi đây thiu thiu không nói gì, sợ cô buồn nên anh mới hỏi cô cùng anh nhảy một bản... Dù gì thì Thiên Hải cũng đã nắm tay người phụ nữ khác lên sân nhảy rồi, anh cũng không có bạn nhảy. Để một cô gái cứ ngồi như vậy, thật không phải đạo mà.

Đôi mắt Trần lộ lên ý cười sâu xa, nhưng ngữ điệu vẫn thường như trẻ con:

- Thích quá, Trần cũng muốn nhảy.

Cô cười tươi, đi đến cạnh Duẩn Phúc chòang tay anh đi lên phía trước.

Nhìn cặp đôi bên cạnh đang tỏa sáng, cô tự cười chế giễu rồi nhìn Duẩn Phúc bằng cặp mắt bối rối, hỏi nhỏ:

- Phải nhảy như thế nào đây ạ?

Đôi mắt vô thức liếc sang Thiên Hải.

Hắn nhìn cô, mâu quang có chút u ám... Cô chỉ cười tươi ngây thơ nhìn lại hắn. Động tác của Thiên Hải khựng lại vài giây, hắn cười với Trần rồi thu ánh mắt lại trên người Tư Tổ.

Tư Tổ như có như không liếc về phía Trần, Trần biết nhưng vẫn như không thấy vẫn hồn nhiên nghe theo lời chỉ dạy của Duẩn Phúc, nhảy từng bước chân theo anh. Cô vừa nhảy vừa kéo hẹp khoảng cách giữa cô với Thiên Hải và Tư Tổ.

Một chút nữa thôi...

Chút nữa... và....

Rẹt

Tiếng vải rách xé tan nền nhạc dịu dàng, khiến ai nấy đều hiếu kỳ nhìn về phía Trần, Tư Tổ trắng mặt nhìn Bảo Trân.

Chiếc váy cánh sen của Tư Tổ vốn được làm bằng chất liệu mỏng, lại thêm sức đập của Trần dồn hết lên gót giày cao ba phân nên lực vải không chịu nổi mà rách toạt đến tận sát đùi của Tư Tổ trong lồm chồm vô cùng mất cười. Trần phải cố nhịn cười trong nước mắt.

Bảo Trân nhìn miêng dề dưới chân còn đang dính ngay gót giày, cô ngược đôi mắt có lỗi lên nhìn Tư Tổ... Cô nghe rõ mọi người xung quanh đang bùm miêng cười, ý cười của mọi người khiến Tư Tổ tức điên.

- Xin lỗi cậu, tôi đang tập nhảy... là tôi vô ý... tôi xin lỗi.

Trần để hai tay cầu vào nhau như thể hiện cho mọi người biết cô quả thực rất vô ý, và thực sự xin lỗi Tư Tổ.

Chát...

Tiếng nhạc đã tắt từ lúc mọi người nghe tiếng váy Tư Tổ bị rách, bây giờ đây lại thêm âm thanh cực chói tai đó khiến mọi người đang xôn xao liền im bật. Tư Tổ chỉ tay vào Trần thét lên trong sự giận dữ vốn không thể kìm chế được.

- Liều Bảo Trân... đồ dê tiện, cô dám...

Tư Tổ còn định giáng thêm bạt tay vào mặt Bảo Trân nhưng một bàn tay to lớn đã ngăn cô lại.

Đôi mắt hắn lên tia máu, nhìn thẳng vào Tư Tổ. Thân hình hắn cao ráo đứng che chắn cho Trần đứng đằng sau. Thanh âm trầm khàn phá vỡ sự ngạt

nhien của Tư Tổ.

- Đủ rồi. Cô ấy là VỢ tôi

Hắn nhấn mạnh chữ vợ khiến mọi người một phen ngạc nhiên, cả Bảo Trân cũng không phải ngoại lệ.

Cũng phải thôi trước giờ Dương Thiên Hải có bao giờ cho Liễu Bảo Trân xuất đầu lộ diện cùng hắn đâu? Không ai biết đến sự tồn tại của cô. Giờ hắn lại công khai trước mặt mọi người cô là người vợ hợp pháp của hắn, Sao hắn không nói ra vào mấy năm trước? Lúc đó hắn mà nói, có phải mọi thứ bây giờ đã thay đổi. Cô cười khổ, Cuộc đời dù thế nào cũng sẽ không thể nào thuận theo ý cô được, tất cả có lẽ là do Thiên Ý.

Gương mặt Tư Tổ thất thần một lúc lâu mới phải tiêu hóa hết những gì vừa nghe. Tư Tổ nhìn anh, khóe mắt vương giọt lệ óng ánh phảng phất sự... khinh bỉ của Bảo Trân. Tư Tổ nắm lấy đôi tay to lớn của Thiên Hải, hỏi bằng giọng nghẹn ngào:

- Anh... không lẽ anh muốn...

Thiên Hải hất tay Tư Tổ ra quay lại sau nhìn khuôn mặt một bên sưng đỏ của Bảo Trân còn in hằn năm ngón tay. Hắn thấy hơi xót, để tay lên xoa xoa má Bảo Trân nhỏ giọng hỏi:

- Đau lắm không?...đừng khóc nữa. Ngoan!.

Trân dựa vào lòng hắn, khóe mắt ngân ngấn nước nhưng nơi môi lại nở nụ cười như có như không nhướng mắt phía Tư Tổ.

Trân như con mèo nhỏ mềm mại dụi vào lòng Hải, cô cất giọng ảm ức, nấc từng tiếng:

- Là Trân sai...Nhưng Trân đã xin lỗi rồi mà, Trân...Trân không cố ý mà Hải.

Hải vuốt ve khuôn mặt ướt nhep nước của Trân, ân cần hôn lên trán cô nhẹ nhàng trước mặt Tư Tổ, ngữ khí ảm áp như bầu trời ngày hạ:

- Anh biết,ngoan. Anh dẫn em về.

Trước khi đi Hải không quên đưa chiếc hộp nhỏ cho Tư Tổ, giọng điệu hẩn lạnh hẩn:

- Quá khứ không đẹp có cất giữ cũng vô ích. Đây là tôi tặng kỉ niệm em, giữ hay vứt đi đều do em. Tôi không quan tâm, có điều... Từ nay về sau tốt nhất em đừng nên đụng vào Bảo Trân nữa.

Thiên Hải bóp cằm Tư Tổ, mắt đối mắt hẩn nghiêm giọng:

- Tôi mong em làm được,

Nói rồi hẩn phát áo ôm người Trân bỏ đi.

Mọi người cũng dần đi hết. Tiệc cũng đã tàn... Nhưng Tư Tổ vẫn đứng đó không nhúc nhích, nhớ tới những lời Thiên Hải nói, trong lòng cô thầm hét lên. *Tao sẽ không bao giờ tha cho mày...* cô ngửa cổ lên trời tự cười giễu bản thân.

- Mày đóng kịch hay lắm! Liễu Bảo Trân, một diễn viên nổi tiếng như tao còn bị mày leo qua đầu đấy! Nhãi ranh.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Sự Dị Dàng Khó Cưỡng

Ngồi trong xe Thiên Hải xót xa khi nhìn thấy một bên má của Bảo Trân đang sưng đỏ, da của Trân rất trắng nên chỉ cần một dấu bầm nhỏ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thiên Hải một tay kéo Trân vào lòng, một tay nhẹ nhàng đưa lên chạm vào má Trân, Hải cuối đầu tựa vào hõm vai của Trân từ từ hít hà hương thơm thoang thoảng từ mái tóc của cô. Dịu nhẹ, thanh khiết. Hải cất giọng bình thản:

- Chuyên ngày hôm nay anh sẽ không để có lần thứ hai.

Trân lúc này đã nín khóc, đôi mắt tuy còn đỏ hoe nhưng môi đã nở nụ cười đắc thắng. Cô dựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của Hải, giọng vẫn còn nức nở.

- Hải, Tư Tổ có giận Trần không? Lúc này Trần thật sự không có ý, nhưng mà Tư Tổ lại tát Trần. Tư Tổ chắc chắn tức giận lắm.

Hải xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, mở giọng từ tốn:

- Em đừng suy nghĩ nữa, về nhà thay đồ rồi anh dẫn em đi ăn.

Bảo Trần im lặng dõi mắt phía ngoài cửa kính, những hạt mưa rơi lất phất tựa như nỗi lòng của cô lúc này. Cô không nói không có nghĩa là cô không để tâm, không suy nghĩ tới. Mưa ngừng nhưng lòng cô liệu có ngừng đau?

Sự dịu dàng ấy... có phải dành cho cô là thật lòng? Hay chỉ là giả dối như trước đây...

Về đến nhà, Trần lê từng bước thật chậm vào nhà, trong đầu không ngừng suy tính thủ đoạn trả thù. Hải đi bên cạnh thấy Trần vậy nghĩ rằng cô đang còn buồn vụ ban nãy nên không để ý nhiều, chỉ bảo cô đi tắm.

"Những lời nói anh trao có phải là sự thật

Những hành động anh làm có phải từ yêu thương

Rốt cuộc vị trí của em nằm đâu trong tim anh?!"

Tiếng nước tuôn xối xả vọng ra từ phòng tắm. Thân hình cô nóng bỏng ẩn hiện qua cánh cửa, mái tóc dài ướt dính chặt vào bờ vai mảnh khảnh đầy cuốn hút.

Thiên Hải ngồi trên giường đợi Bảo Trần, vô thức nhìn về phía phòng tắm, cổ họng Hải bắt đầu khô ran, các tĩnh mạch của hắn như căng cứng, hắn bồn chồn, nôn nao. Không thể ngồi yên trên ghế nữa, hắn mở cửa phòng tắm bước vào.

Tựa vào chiếc kính cách âm nơi bồn tắm, nhắm mắt nghe giọng hát ngọt lịm, say mê lòng người của cô, không có tiếng nhạc phụ đạo, cũng chẳng theo một lời âm phách nào, nhưng tại sao lại khiến hắn đau lòng đến thế. Dương Thiên Hải kéo chiếc cửa bằng kính một cách nhẹ nhàng, hình bóng nhỏ nhắn đầy đặn mềm mại của cô ẩn hiện dưới dòng nước ấm, hơi nước nóng bốc lên càng tạo thêm cảm giác ủy mị ẩn hiện huyền bí, từng đường cong trên cơ thể cô như mềm mại, non mịn, chỉ cần chạm nhẹ thôi, cũng đủ khiến nam nhân phải phạm tội rồi.

- Sao anh lại ở đây?

Liều Bảo Trần hơi giật mình, cô vận tất vùi sen, đứng bên trong chiếc bồn trắng to, cô nhìn hắn kinh ngạc, hai mắt tròn xoe mong nước. Mái tóc ướt sũng dán chặt vào bả vai cô, rồi lướt dài xuống chiếc cổ trắng ngần, thẹn thùng che hờ nhụy hoa hồng nhạt đang se chặt. Do mãi mê hát và đắm chìm trong cảm xúc, dòng nước như cuốn đi tất cả những nỗi buồn của cô, tâm thanh tĩnh, cơ thể cũng tươi mát hơn, nên mọi thứ xung quanh dường như biến mất. Cho đến khi bàn tay to lớn ấm áp truyền đến cô, một cái vuốt ve nhẹ nhàng trên lưng Bảo Trần đã khiến cô bừng tỉnh.

Thiên Hải mỉm cười, nắm nhẹ cổ tay cô kéo vào lòng ngực vững chắc:

- Em tắm lâu quá! Anh sợ có chuyện nên vào xem thôi.

Bảo Trần tựa vào lòng ngực cách một lớp áo sơ mi mịn, từng từng cười toe:

- Hay là Hải tắm cho Trần đi.

Hải lắc đầu, nhếch miệng cười nham nhở:

- Giờ Hải không muốn Trần tắm nữa. Hải đói bụng rồi.

Đôi mắt Bảo Trần sáng quắc, tình nghịch híp mí:

- Tắm xong rồi ăn.

- Ăn trước rồi tắm.

Lời vừa dứt cũng là lúc đôi môi mỏng của hắn ngấu nghiến lấy cánh đào của cô, hắn mút mạnh rồi nhẹ, khiến cho Liều Bảo Trần vừa đau vừa mê, cô nhắm chặt hai mắt, không biết là hưởng thụ hay chịu đựng nữa. Cơ thể cô vui mừng vì hắn, nhưng trái tim cô lại tan nát, ai đó làm ơn đừng bóp chặt lấy đường sống của nó nữa. Dương Thiên Hải, hắn đã từng chạm, từng yêu, từng nồng nhiệt và mãnh liệt với cô gái khác. Có phải Tư Tổ cũng từng được yêu thương như thế này? Cô bỗng thấy thật ganh tị với Tư Tổ, cô ta không những có được cơ thể của Thiên Hải mà còn có được cả tình yêu của Hải. Thứ mà cô từng khao khát biết bao để có được.

Nghĩ đến đó nước mắt cô ứa ra. Đau quá!.

Vì sợ hắn phát hiện cô khóc, Trần vội trượt tay chạm vào vòi, một dòng nước ấm xối xả tuôn xuống thân hình hắn, từng giọt thấm chặt vào làn da mềm non mịn của cô.

Dương Thiên Hải rời khỏi cánh môi sưng tấy của Bảo Trân, hần đưa tay vịn về cánh môi đang đỏ ửng, cắn nhẹ môi dưới, hần nâng khoe môi tạo thành một nụ cười tỏa nắng. Khuôn mặt hần hoàn hảo, tuần lẳng được thừa hưởng từ cha. Về ngoài đây tội lỗi này khiến trái tim cô vụn vỡ đau đớn, cô chỉ ước gì hần là người bình thường, một người chồng của cô, chứ không phải là người đàn ông của thiên hạ.

- Em đang khóc sao?

Dù qua màn nước trong suốt, hần vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ cô độc, thống khổ của Bảo Trân.

Bị phát hiện, cô vội vã xoay sở:

- Trân lạnh quá!

Cô nhảy đồng lên như đứa trẻ, hai mắt nhú chặt như sắp khóc vì lạnh.

Dương Thiên Hải thả lỏng cơ thể, hần phì cười, đưa tay tắt nhanh vòi nước, rồi lấy một chiếc khăn to quấn chặt thân thể nhỏ nhắn của cô. Liễu Bảo Trân cứ như con mèo nhỏ nghịch ngợm trong khăn, hai tay cứ vùng vẫy xém tý đã ngã từ trên tay hần xuống rồi.

Đặt cô lên giường, hần nhanh chóng nằm úp lên cô, một nhịp hai nhịp, nơi khô ran, chật hẹp đã bị hần nong ra và đi vào. Sự khô khốc đó khiến hần rên lên sung sướng, cả cơ thể to lớn của hần như được nơi chật khít bao chặt. Liễu Bảo Trân thì khó chịu, nơi đó hơi rất, cô cầu vào lưng hần:

- Đau lắm!

Thiên Hải vuốt mái tóc cô lên, bàn tay xoa nhẹ bầu ngực sữa của Bảo Trân, đôi môi ma quái không ngừng cuồng loạn nơi gáy tai cô, mon trớn xuống xương quai xanh rồi tham luyến cả đôi gò bồng tuyết sữa thơm phức. Hần ngược đôi mắt nhìn biểu hiện thờ đốc đứt quãng của Trân, hải lòng với biểu hiện của cô, hần thỏa mãn bất đầu dừng đưa.

Bên dưới cô bé đã bắt đầu hưởng ứng, cô tiếp trợ cho hần rất nhiều mật ong, còn hần không ngừng nâng mông, từng cái nhấp mạnh, nhẹ, cao, thấp. Khiến cả hai sung sướng rơn người, ôm lấy nhau, siết chặt nhau, mãnh liệt cọ sát cả hai thân thể.

Rồi hần khàn giọng rống lên một tiếng rõ to, tất cả những gì của hần đều giải phóng hết, hần lấp đầy bên trong cô, ồ ập, yêu thương hôn lên vàng trắng bóng nhẵn đầy mồ hôi của Trân.

Nếu trong cô có giọt máu của hần, hần sẽ hạnh phúc bao nhiêu. Lần đầu tiên hần chịu suy nghĩ cho cô, Hải chợt nhận ra từ bao giờ hần không phải chỉ muốn cưỡng đoạt cô, nhốt cô trong vô vọng mà thứ hần muốn chính là chiếm hữu cô, để cô mãi mãi bên hần.

Nụ cười của em ngày thơ nhưng lại chứa đựng sự quyến rũ chết người.

Cơ thể em khiến anh quy phục, miên man nhìn thấy em rên rỉ trong sự sung sướng, thỏa mãn.

Không muốn tách rời cơ thể em dù chỉ một chút....Nhưng rốt cuộc em là gì trong anh?

Hải cảm nhận được, gần đây hần bỗng cười nhiều hơn với cô, hần muốn dành nhiều sự quan tâm hơn đến cô, hần cảm thấy sợ nếu cô nhớ lại mọi chuyện trước đây sẽ như thế nào? Cô sẽ tha thứ cho hần, không hần đã làm cô đau rất nhiều rất rất nhiều. Cô sẽ trả thù hần, rời xa hần, không vì hần biết cô yêu hần vô cùng.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang say giấc, cơ thể nõn nà mịn màng nằm gọn trong lòng, Hải cảm thấy chua xót. Đưa tay vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi còn dính trên trán Trân. Hải nhẹ nhàng hôn lên trán cô, tựa như làn gió thoảng qua, mang dư vị xúc cảm mà cô không thể đoán ra.

Trân chưa hề ngủ, dù sau vận động cơ thể có chút nhức mỏi nhưng cô không dậy mà nằm yên cạnh Hải. Đôi mắt lơ mơ, lúc cô gần như chìm sâu vào giấc ngủ lại nghe thoảng qua như Hải đang nói nhỏ với cô cũng như nói với chính mình:

- Tôi yêu em, Tôi nên làm gì đây?

Hải ôm Trân chặt như sợ khi buông ra cô sẽ chạy mất, để hần một mình trên chiếc giường trống vắng, Trân cũng không phải người vô cảm. Những gì Hải đang cảm nhận làm sao cô không biết, nhưng những nỗi đau do hần gây ra cho cô còn đau gấp trăm ngàn lần thứ mà hần cho là hạnh phúc đang mang đến cô giờ đây.

Những gì hần làm cho cô giờ đây là chưa đủ. Không bao giờ đủ được.

Từng giọt nước mắt ấm nóng tràn khoe mi, rơi dọc theo bên thái dương rơi xuống chiếc gối trắng làm ướt một góc nhỏ. Nó như ngàn nỗi đau đang dày xéo tim cô, thà Hải vẫn đối xử với cô như trước đây có như vậy cách cô trả thù mới xứng đáng.

Tại sao bây giờ hần lại thay đổi, chẳng lẽ hần không biết bây giờ nhận ra tình cảm của hần là việc quá muộn màng rồi hay sao? Hần không phải kẻ ngốc mà. Hay hần nghĩ cô sẽ đủ lòng bao dung để tha thứ cho những việc hần từng làm với Liễu Bảo Trân này.

Đây hoàn toàn là sai lầm lớn nhất trong đời hần. Dương Thiên Hải, hần phải nhận lấy quả báo. Lòng Trân như đang thét gào từng con tê tái nhưng cô vẫn chọn trả thù, cô phải khiến Hần đau khổ như hần đã đối với cô. Đây đều là do hần tự chọn mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Giày Vò

Mặt trời đã lên cao, những tia nắng nhỏ bé chen nhau len lỏi rọi vào căn phòng rộng rãi.

Thiên Hải đã dậy từ sớm, cả đêm hần trần trọc mãi vẫn không ngủ được, hần muốn cô thêm nữa nhưng khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rúc trong lòng đang ngủ say sưa, hần lại không kìm lòng sợ cô mệt nên đành đi xả nước lạnh hơn hai tiếng đồng hồ.

Ngồi trong bồn tắm, hần tự nghĩ. *Bây giờ nên làm gì để cho Trân hạnh phúc?*

Suy nghĩ đó có vẻ nực cười nếu là hần trước đây, nhưng bây giờ đã khác rồi, Dương Thiên Hải sẽ thay đổi để có được cô. Hần muốn hình ảnh của mình khắc sâu tận tim Trân, chứ không phải chỉ đơn giản là yêu thương là sự nhần nhục như trước đây của cô.

Cơ thể có chút nhức mỏi, phần dưới vẫn đang âm ỉ, Trân vận người lặn qua lặn lại trên chiếc giường rộng lớn. Quờ quạng một lúc không thấy người bên cạnh, Trân ngồi dậy giờ tay dụi mắt để tiếp nhận ánh sáng chói rực làm cô khó chịu.

Thiên Hải thấy cô đã thức giấc, vừa quay đầu hần lập tức cảm giác được cổ họng đang dần khô ran. Là do cô chưa mặc quần áo, chỉ đắp mỗi chiếc chăn mỏng trên người, lúc ngồi dậy phần chăn trên rơi xuống để lộ hai đỉnh đồi căng tròn trắng nõn, đầu nhũ hoa hồng hồng hơi động đậy. Cô dường như không hề biết mình đang trong tình trạng 'lên đĩa' như thế nào. Mà vẫn nhìn hần đang ngồi ngoài ban công cố cười tươi. Trân giờ hai tay lên hường Hải, đôi mắt như vàng trắng khuyết khẽ cong, làm hần không thể nào kiềm hãm được dục vọng bản thân nữa.

Hải đứng dậy bước vào trong, khóe mắt hiện rõ ý cười, môi nhếch lên khá gian xảo.

- Em đang quyến rũ anh sao?

Trân ngây ra:

- Bao giờ?

- Bây giờ.

Hần vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve bầu ngực sữa của Trân, cúi đầu, khom người về trước, Dương Thiên Hải ma mị đặt lên một nụ hôn lướt gọi tình nơi nhụy hoa. Liễu Bảo Trân mặt rã rời, cô hết lực đẩy Thiên Hải ra:

- Em không đủ sức đâu.

Dương Thiên Hải đè lên thân thể mềm mại mới tỉnh giấc của cô xuống giường, giọng nói gian tà vang lên:

- Anh làm, em chỉ hưởng thụ thôi đâu có tốn sức.

Bảo Trân dờ khóc dờ cười:

- Mắt nước sẽ dẫn đến mệt đó anh.

Dương Thiên Hải cười to, trào phúng nói:

- Anh có thể bồi đắp lại phần nước em đã mất bằng một tiểu bảo.

Liễu Bảo Trân gạt mình, cô giấu ghen nổi đau vào lòng, dả diết. Cô có thể có con sao? Buồn cười!.

Đánh trống lảng, Bảo Trân hờn hờ, nũng:

- Trân muốn đi chơi. Hải hứa rồi mà!.

Hần mỉm cười bàn tay vuốt ve từ chiếc cổ trắng ngần của cô xuống chiếc eo thon rồi đi sâu vào chiếc hang ẩm ướt. Nhưng Trân đẩy hần ra, trèo xuống giường chạy thẳng vào phòng tắm, khóa chặt cửa lại.

Trân mở vòi nước thật mạnh xả ướt cả người và... đôi mắt cô cũng đã ướt từ khi nào không hay.

Những giọt nước mắt mặn chát hòa của dòng nước xối xả trên đầu, vô tình trôi khỏi khuôn mặt ướt nhẹp của cô. Như một phần nỗi đau của Trần Trần, nó đang dần trôi đi. Trục giác cho cô biết Hải đã thay đổi, và chính cô cũng đang thay đổi, tim cô như bị bóp nghẹt. Hô hấp khó khăn hơn nhưng cô đã cố gắng kìm nén tiếng nức nở, nuốt ngược nó vào trong.

- Trần Trần, mới sáng mà tắm sao?

Trần cố chỉnh giọng nói của mình để Thiên Hải không nhận ra, dù vậy thanh âm nơi cổ họng vẫn có chút khàn đặc:

- Trần nóng, nên muốn tắm cho mát.

Hải nhận ra giọng nói của Trần có chút lạ thường, hần đứng áp sát người vào cửa phòng tắm, ôn tồn quan tâm hỏi:

- Em khóc đấy à?!!

Trần giật thót, vội vàng lau nước mắt tắt vòi nước đang xả sấp tràn ra khỏi bồn tắm. Cô sực sực vài cái, cảm thấy đã ổn rồi mới trả lời:

- Trần bị sổ mũi rồi!

Dương Thiên Hải định đi vào trong, nhưng cửa bị khóa trái, hần cứ đứng ngoài vịn nắm cửa mãi mà không mở được. Trần ngó lơ không thèm mở cho hần, Hải đành dùng chìa khóa dự phòng mở cửa.

Nghe thấy tiếng cửa phòng như muốn mở. Cô hơi căng thẳng liền nói vọng ra. Lo sợ Hải ngay lúc này, cảm giác như mình đang chạy trốn một con hổ dữ nhưng lại luôn xót xa mà quay lại nhìn, và phát hiện ra nó muốn bỏ nhào tới mình. Cảm giác ấy khiến cô như chết ngạt trong lòng.

- Trần ra liền. Hải đừng có vào.

Hải dùng bàn tay lại, cảm nhận được hôm nay Trần có gì đó rất lạ, mới tối qua cô còn nũng nịu cùng hần ân ái, bây giờ lại cư xử tựa như đang giấu hần điều gì đó. Nhưng những suy nghĩ đó bị hần nhanh chóng gạt khỏi đầu, vì trước giờ Trần chưa từng lừa dối hần, mà đúng hơn, thuốc của Thế Đăng không phải hạng xoàng.

Trần rất dờ dẫm nói dối, chỉ cần có một chút không thích cô sẽ thể hiện ra ngay và luôn trên khuôn mặt nhỏ ấy. Hải tự tin rằng mình hiểu rõ Trần hơn bất cứ ai. Hần tìm lý do cho chính bản thân hần, Trần là do quá mệt mỏi sau vận động nên mới vậy.

Hải không vào phòng tắm nữa mà khẽ gõ gõ cửa nhắc nhở Trần rất từ tốn:

- Em tắm ẹ đi rồi ra ăn sáng. Đừng ngâm mình lâu quá bị cảm lạnh đấy, giờ anh sẽ đi mua thuốc cho em. Đợi anh về nghe chưa?!!

Trần thở phào, lấy giọng vui vẻ trả lời như không có chuyện gì:

- Da, Trần sẽ nghe lời.

Hần gạt đầu hải lòng rồi đi thẳng xuống nhà lái xe đi. Lúc này Trần mới bước ra khỏi phòng, tiến lại ngay góc bàn trang điểm lấy một cái máy quay được giấu kỹ lưỡng, cô rút thẻ nhớ ra gói vào tờ giấy rồi bỏ vào bóp một cách cẩn thận. Mặc dù đau đớn, nhưng khỏe môi cô không ngừng nở nụ cười.

"Là nụ cười chứa hàng ngàn lưỡi dao

Là nụ cười chứa hàng vạn nỗi đau

Là nụ cười chứa hàng tỉ giọt nước mắt

Của chính cô...."

Lựa chọn bộ jumpsuit lửng màu tím nhạt dây một bên, giữa eo là sợi thun khéo léo kéo chiếc eo thon gọn của cô. Lựa cho mình một đôi búp bê màu kem sữa mũi tròn, mái tóc buộc cao cô nhìn lại mình trong gương dăm ba lần rồi mới xuống lầu.

Vừa bước xuống Trần đã thấy Hải đang ngồi ngay bàn ăn, dường như đang rất chăm chú đọc báo. Bên cạnh tay phải hần là gói thuốc nhiều viên, nhiều màu chắc là do hần mới mua cho cô.

Trần nhắc từng bước xuống cầu thang, cất giọng thật vui, điệu cười tươi tắn gần như luôn gắn chặt trên môi cô. Trần đi ra sau lưng Hải khẽ luồn hai tay ngang qua cái bụng chắc nịch của hần, chiếc cằm nhỏ nhắn ngo ngậy tì vào chiếc vai rộng của Thiên Hải. Liễu Bảo Trần nhìn thấy Dương Thiên Hải đang đọc mấy mục kinh tế - giải trí, hình như hần đã quá chú tâm đến nỗi không nhận ra cô. Trần xụ mặt xuống định rời đi, chốc lát cánh tay thô bự của hần nắm chặt lấy khuỷu tay phải nhỏ bé của cô. Hải rất mạnh kéo cô ngồi vào lòng hần, từ từ chiếm đóng đôi môi đỏ mọng của cô. Chỉ là lướt qua, không hề điên cuồng như những lần khác, không hề ngấu nghiến cô một chút nào. Nó rất nhẹ như con gió mới mẻ đầy tươi mát lướt qua, phút chốc lại tan biến, nhưng lại lưu trên môi cô là mùi vị cà phê có chút đắng.

Hải nhìn cô, cô chỉ biết mím môi tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của hần cảm nhận trái tim đang đập đều đều bên trong. Cô tự cảm thấy phút giây này thật an lành, phải chi trước đây cũng như vậy.

Không có sự giãy vò.

Không có sự si nhục.

Không có sự đau đớn...tất cả đều sẽ tốt đẹp biết bao.

Trần thờ dài, gần đây cô đã nhận rất nhiều sự yêu thương từ hấn, có chăng cô đã tham lam muốn thêm nữa. Là vì có được nên mới muốn nhiều hơn nữa, là vì có được mới ray rứt trong tâm, là vì có được nên phương hướng ban đầu của cô đã dần lệch khỏi quỹ đạo.

Những việc cô làm có còn đúng hay không? Câu hỏi trong tim cô đã tự hỏi rất nhiều lần nhưng lần nào cô cũng không thể xác định được điều mình thắc mắc, câu trả lời vẫn còn là một dấu chấm hỏi to đùng.

Ngón tay thanh mảnh vẽ lượn vòng trên ngực Hải, Trần cúi đầu nói nhỏ:

- Hải. Nếu một ngày Trần không bên cạnh Hải nữa Hải sẽ như thế nào?!!

Thiên Hải nhú mày, đưa tay nâng cằm cô lên cười nhếch:

- Anh chính là sẽ không bao giờ để em rời xa anh. Bất luận là chuyện gì sẽ xảy ra.

Lời hứa chắc chắn của hấn như con dao đâm thẳng vào lồng ngực cô. Cô mỉm cười, không nói gì nữa. Bởi có nói thêm thì hấn sẽ khiến cô nguội lòng, cô không muốn đại đột mà tin hấn thêm lần nào nữa. Có lẽ đó là lời biện bạch cho bản thân cô nhưng trong lòng lại ngấm ngấm chấp nhận hấn lần thứ n, thế mà ngay chính cô cũng không hề nhận ra. Thứ mà cô chưa bao giờ đụng vào, cũng chưa từng nhìn xem tình yêu của cô đối với hấn thực tại có còn oán hận không? Hay vừa yêu vừa hận? Cũng có lẽ nỗi căm hờn đã hóa thành làn khói trắng, nhẹ nhàng bay cùng gió, hòa vào mây. Tất cả đều bị cô gói gọn vào một góc khuất, không thêm để mất tới.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bắt Cóc

Sau khi ăn sáng Trần và Hải cùng ngồi ở ghế sofa xem tivi, cô đang có chút bồn chồn và lưỡng lự nghĩ xem làm sao để nói với Hải, cốt là xin cho cô đi ra ngoài một mình, hấn lúc nào cũng muốn kè kè bên cạnh cô. Muốn rời hấn có vẻ hơi khó, cô đang mãi mê suy nghĩ thì Hải dường như phát hiện ra cô đang lo lắng điều gì đó. Hấn tắt tivi nhìn cô hồi lâu mới hỏi

- Em...có gì muốn nói sao?

Trần hầu như không nghe thấy Hải đang hỏi, cô vẫn cứ cúi đầu nhìn những ngón chân khê động đậy. Hấn nhú mày, xích mông lại ngồi sát bên Trần, thấy bên cạnh đột nhiên trống xuông cô giật mình ngược mắt lên nhìn đôi đồng tử của Hải như đang xoáy sâu vào cô. Trần chột dạ ngồi thẳng lưng đối mặt với hấn cười tươi:

- Hải không coi ti vi nữa hả?

Hấn nhìn cô không rời, khóe môi hơi nhếch lên, hấn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài và mượt của Trần, trả lời:

- Không. Chán lắm!

Đầu cô chợt nảy ra một suy nghĩ, cô lay cánh tay hấn giọng nhỏ nhẹ như năn nỉ:

- Hải dẫn Trần đi khu vui chơi nhé. Lâu lắm rồi Bảo Trần không được đi.

Hấn nhìn cô thật lâu, rồi hấn mỉm cười dùng tay cốc vào đầu cô rõ đau:

- Lớn thế này rồi còn đòi đi khu vui chơi, em không xấu hổ với đám con nít ngoài kia à?!!

Trần vờ bĩu môi, dù có bị cùoi cô cũng chỉ còn cách này. Ở khu vui chơi rất đông người, cho nên cô có thể tìm cách lên hấn để đi làm việc của mình, ở nhà như vậy dù có tìm ra cách cũng không thể hạ hấn được:

- Trần muốn đi. Hải không đi thì Trần đi một mình vậy.

Trần làm nũng bộ dạng muốn đứng dậy đi thật, thấy vậy hấn đành thờ dài nắm tay cô kéo hấn cô vào ngồi trong lòng mình. Một tay hấn siết chặt eo

Trân, tay còn lại đánh đết vào mông cô. Hành động của hắn khiến Trân đơ người, hắn đánh rất đau mà bờ mông của cô lại rất mỏng manh. Cô bắt đầu nức nở, đau là đau thật nhưng cô cũng có thể nhẫn cơ hội này làm tới:

- Đauuuu...

- Cho chờ, em dám cãi cả lời của anh sao?

Hải không thương tiếc đét Trân thêm một cái, lần này thì cô không chịu nổi liên vùng dậy, nhảy khỏi người hắn. Ngón tay thon thả nhỏ nhắn của cô lần đầu tiên chỉ thẳng vào mặt hắn, cô cảm nhận rõ rệt bản thân đang run, giọng nói cô kiên định hơn, đôi mắt ầng àng nước không ngại ngần sợ hãi trực diện nhìn hắn:

- Dương Thiên Hải...anh có biết anh đang làm gì không hả...anh...anh...

Thiên Hải ngó người trước hành động bất ngờ của Trân, hắn không ngờ bỗng dưng con nhím nhỏ lại xù lông với hắn. Hắn tự hỏi liệu cô đã nhớ lại những chuyện trước kia hay chưa? Hải nhìn Trân chằm chằm, đôi mày hắn nhíu chặt lại, chờ đợi, cô nói tiếp:

Phát hiện bản thân đã quá kích động mèm nữa là lộ hết việc, Trân phản ứng nhanh liền thu tay lại, để ngón tay vừa chỉ hắn lên môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhô vờ ngây ngô, thấy hắn không có phản ứng gì cô bối rối cụp mi mắt xùông hai tay bầu vào nhau.

Chợt một bàn tay to lớn chạm vào đôi tay của cô khiến cô nhất thời hoảng hốt rút lại, khi ngược mắt lên nhìn vào đôi mâu quang đang tối sầm của Hải, cô bỗng nhận ra từ trước đến nay cô luôn rất yêu đuối. Cho dù đã tự dặn bản thân phải cứng rắn mạnh mẽ mới có thể hoàn thành công việc trả thù nhưng khi đối diện với cặp mắt muốn nuốt chửng cô của hắn. Người Trân như nhũn ra, cô ngã vào lòng Hải, bàn tay nhỏ bé nắm chặt gấu áo sơ-mi của hắn.

Hắn không nói một lời hai tay buông thõng, ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định. Hải cất giọng từ tốn, nhẹ nhàng như con gió lướt qua bên tai Trân, nhưng Trân cảm thấy đó giống như một quả bom hạng nặng đang rơi xuống đầu cô vậy:

- Liễu Bảo Trân... cô đã nhớ lại tất cả có phải không?

Trân im lặng, lòng như dao cắt, cô không ngược đầu lên mà vẫn ôm lấy hắn, bàn tay càng siết chặt gấu áo của hắn. Cô gắng kiềm lại âm thanh nức nở phát ra trong cổ họng. Nếu như cô trả lời thật ra cô không hề mất trí nhớ, liệu hắn sẽ làm như thế nào. Cô sợ những gì hắn đã làm và phải trải qua một lần nữa.

Có phải...anh

Sẽ tiếp tục coi em như món đồ chơi

Sẽ lại hành hạ em như anh từng làm

Và...em

Một lần nữa nhận những đau khổ

Một lần nữa khóc trong tổn thương

Một lần nữa hận anh đến nỗi đau xé tim.

Hai người vẫn im lặng, sự giãy vò trong tim của mỗi người đều không ai có thể thấu hiểu. Trân không biết rằng, hắn vốn không để tâm đến chuyện cô có nhớ những việc trước đây nữa hay không, mà thứ hắn muốn biết nhất chính là câu trả lời từ cô. Hắn thật sự muốn biết nếu một ngày cô nhớ ra mọi thứ thì liệu tình yêu của cô dành cho hắn có thay đổi.

Hắn luôn tự tin rằng Bảo Trân rất yêu hắn, luôn là như vậy nhưng có ai biết sâu trong hắn chính là góc tối của sợ hãi. Đúng, hắn thừa nhận hắn bắt đầu có cảm giác sợ cô sẽ rời xa hắn, sợ sẽ để cô vượt mất khỏi tầm tay hắn. Cho nên lúc nào hắn cũng muốn bên cạnh cô, không muốn rời cô nửa bước. Dương Thiên Hải luôn nghĩ rằng đó chính là cách tốt nhất để giữ chặt cô.

Dương Thiên Hải nắm chặt bờ vai gầy của Trân, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn của người con gái hắn yêu thương, gầm lên:

- Có phải em không hề mất trí nhớ, đúng không? Trả lời đi!??

Cả người Liễu Bảo Trân như gục xuống, đây là lần đầu nhìn thấy bộ dạng của hắn như thế này. Bỗng cô thấy hoài nghi chính bản thân mình, không biết những gì cô đã và đang làm là đúng hay sai.

Trân hất cánh tay của Hải ra, bỏ chạy khỏi nhà. Cô muốn thoát khỏi nơi này, muốn một mình, cô thật sự...thật sự không đủ dũng cảm để đối mặt với Hải lúc này. Đến ông trời dường như cũng thấy thương cho cô, một trận mưa lớn không ngừng đổ xuống người cô.

Là mưa hay nước mắt ...

Là mạnh mẽ hay là ngốc đây...

Là tình yêu hay thù hận?

Em tất cả đều không cần biết nữa

Em chỉ cần anh,

Em muốn tình yêu của anh chỉ của em.

Đôi chân trần chạy vội trong cơn mưa, trên đường đá sỏi làm chân cô rướm máu, nhưng bây giờ cô không hề cảm nhận được nỗi đau thể xác mà trái tim cô như đang tê dại, từng mạch máu cảm xúc như rã rời.

Chạy chẳng được bao lâu, cô cũng mệt mỏi không đủ sức để tiếp tục nữa, trời mưa đã tạnh hẳn. Quần áo cô ướt nhẹp dính sát vào người, từng làn gió lạnh phả vào khiến cô ôm vai run rẩy. Sau lưng cô một bóng đen cao lớn xuất hiện, hắn ta dùng một cây gậy đánh thẳng vào gáy Trần. Cô nhất thời không kịp phản ứng, cả thân thể yếu ớt, nặng trĩu liền ngã lịm ra đất.

Trước khi ngã cô chỉ kịp nói trong tiềm thức, nước mắt lăn chã rơi, là do cô đau, cô sợ. Và Liễu Bảo Trần nhớ đến *Thiên Hải cứu...em...*

Người phụ nữ ngồi trong xe lộ rõ vẻ đắc ý, ả cười nham hiểm. Giọng nói như rít lên:

- Liễu Bảo Trần, đã đến lúc mày phải trả cái giá cho những việc đã từng sỉ nhục tao trước đây. Và cũng chính là cái giá cho việc giành đi người đàn ông của tao. Haha...

Giọng cười như xé tan trong không gian, ánh mắt cay nghiệt của Tư Tổ dán chặt lên thân hình nhỏ yếu, bất lực đang bị trời nằm cuộn tròn bên cạnh cô ta. Trên trán Liễu Bảo Trần một vết máu đỏ kinh diễm báo phũ lấy má cô, tanh nồng và kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Sự Trả Thù Của Tư Tổ (1)

Liễu Bảo Trần được đưa đến một căn nhà hoang phía Tây ngoại ô thành phố, cả người quần áo xốc xếch, mái tóc dài rối tung phủ trước mặt. Một người đàn ông cao to vác cô từ trong xe ra, Tư Tổ đi theo sau nhìn người đàn ông đó gật nhẹ đầu, rồi rẽ qua một hướng khác, đó là một căn nhà nhỏ mà Tư Tổ đã mua để tiện "giao dịch".

Yên vị trên chiếc ghế mây, Tư Tổ vui vẻ bấm số gọi cho Dương Thiên Hải. Vừa nghe điện thoại, ả vừa nhìn về phía đối diện, nơi mà ả đang nhốt Trần Trần, từ sâu trong ánh mắt trong veo rảo hoành đó chính là ngàn lưỡi dao sắc nhọn tượng trưng cho sự chết chóc. Kể cả vô vàng nỗi hận thù mà Tư Tổ đã ghim sâu trong lòng. Sĩ diện, công danh, tiền tài, tình yêu và tất cả. Tất cả của ả đã mất... À, và người cướp mọi thứ của Tư Tổ không ai khác lại chính là Bảo Trần, cô "bạn thân" thời còn cắp sách đến trường, người mà ả đã muốn giết chết để độc chiếm lấy Dương Thiên Hải. Tư Tổ hận Liễu Bảo Trần đến nỗi muốn xé phanh thấy cô ra để hả giận, nhưng không, ả hận luôn cả Thiên Hải, trả thù. Phải trả thù!

Rõ ràng người Hải yêu chính là Tư Tổ, nhưng trước mặt bao nhiêu người hắn lại mạnh mẽ tuyên bố Trần là vợ hợp pháp của hắn. Cô tự cười khinh chính mình trong những giọt nước mắt mặn chát, hôm nay cô sẽ kết thúc tất cả.

Điện thoại reo một hồi chuông, Hải mới từ dưới lầu đi lên. Nghe tiếng điện thoại Hải cứ lo là Trần gọi, liền nhanh chóng chạy lên để bắt máy, chiều giờ hắn rất lo cho cô, nhưng cô chạy đi đột ngột điện thoại cũng chẳng thêm mang theo. Cả dế cũng bỏ lơ cơ mà, từ lúc cô chạy đi hắn đã đuổi theo, được một đoạn lại không thấy bóng dáng cô đâu. Về nhà hắn không thèm thay đồ chỉ biết ngồi nơi ghế đợi cô quay về. Như mọi lần, mỗi khi Trần giận lại tự ý chạy đi được một lúc thì chạy về, vì cô sợ hắn giận, hắn thầm cầu mong lần này cô cũng vậy.

Nhưng khi nghe máy hắn lại thất vọng tràn trề, trong chốc lát lại ngộ nhận ra, đầu dây bên kia là một giọng nói rất quen thuộc. Dương Thiên Hải thay đổi nét mặt, bạnh quai hàm, hắn trở giọng lạnh như băng không khách khí đáp thẳng:

- Cô lại có việc gì nữa?

Tư Tổ khẽ mỉm cười, uốn lưng tựa người ra sau, đầu ngửa lên trời, thanh quản phát ra giọng nói thanh thoát:

- Em chỉ muốn hỏi Bảo Trần có nhà không? Anh có cần phải trở mặt nhanh vậy không, dù gì chúng ta cũng đã từng....

Lời còn chưa nói hết, Tư Tổ đã bị Thiên Hải cắt ngang. Trong lòng hắn mặc dù đã có đáp án nhưng vẫn cố gằn giọng:

- Trần đang ngủ, cô tìm cô ấy có chuyện gì?

Một giọng cười sáng khoải từ bên kia điện thoại truyền đến, thanh âm sắc lạnh khiến Thiên Hải rùng mình:

- Trần đang ngủ? haha... Được, vậy sau khi cô ta tỉnh dậy tôi sẽ tặng cô ta thật nhiều quà...

Dương Thiên Hải như không thể cử động tay chân được nữa, hần đứng như trời trồng nhìn điện thoại. Vài giây sau hần mới có thể tiêu hóa hết những gì vừa nghe được. Đây không phải là đáp án mà hần muốn, Hải cầm chặt điện thoại chạy đi lấy xe, hần bấm ngay định vị GPS từ điện thoại Tư Tổ. Rất nhanh xe đã đến được nơi cần đến.

Hải bước xuống xe, mắt không ngừng nhìn quanh tỉ mỉ và tinh táo quan sát tất thảy. Khi ánh mắt hần thu tóm mọi thứ xung quanh, hần dò mầu quang nhìn đến nơi cần nhà bỏ hoang. Không hiểu sao trong lòng liền dấy lên cảm giác bất an, trái tim hần thoi thóp như bị bóp chặt lấy. Dương Thiên Hải nhìn vào bên trong, hình bóng của Liễu Bảo Trân nhỏ bé, yếu ớt dần ẩn hiện sau cánh cửa sắt vụn đổ. Không biết Tư Tổ đã làm gì Trần Trần của hần chưa?. Hần tiến thẳng bước nhanh vào ngôi nhà nhỏ, từ bên ngoài Thiên Hải đã có thể nghe được tiếng của Tư Tổ vọng lên từ nhà sau:

- Tốc độ quả thực không chậm.

Lúc Trần Trần lơ mơ tỉnh dậy, cảnh sắc ngoài trời đã buông tấm màn đêm, cô muốn vén bức màn huyền hoặc đó lên để có thể nhìn rõ được tất thảy con đường. Liễu Bảo Trân đang ở đâu? Xung quanh tối đen không có lấy một chút ánh sáng, từ ánh trắng bên ngoài cũng chỉ có thể hắt vào một mảnh sáng lơ mơ. Đôi mắt mệt mỏi chậm chậm mở, đầu cô đau buốt, những hình ảnh mờ nhạt đang rồi tung cũng dần rõ ràng lại. Cô nhận ra mình đang bị bắt cóc. Người bắt cóc là ai? Có thù oán gì với cô và Thiên Hải hay không? Rất nhiều suy nghĩ quần quanh trong đầu nhưng Trần lại không tài nào tìm ra đáp án.

Cô khẽ cử động tay chân mới biết bản thân đang bị trói đến tê dại từng đầu ngón tay, chân cô cũng chẳng được an lành, cả người cô bị sợi dây thừng quấn quanh rồi cột vào một góc. Toàn thân như mất hết sức lực, Trần cố nẩy mình để ngồi dậy, dưới sàn khá ẩm mốc cô gần như có thể ngửi rõ mùi hôi tanh của rêu dại, bỗng toàn thân nổi lên đợt sóng rung khiến cô nổi cả da gà. Cố gắng nhìn rõ xung quanh để biết là nơi nào nhưng đáp lại cô là một màn đêm không lối thoát. Trần thấy sợ, cô sợ bóng tối vô biên này, cô đã từng chết đi sống lại nên đối với cô bây giờ ánh sáng là thứ cô rất mong mỏi.

Không còn sức lực, cả người cô ngã về phía trước, hai mắt bỗng miễm khép lại. Nhưng cô chưa kịp tròn giấc đã bị đánh thức bởi tiếng động bên ngoài. Liễu Bảo Trân cố nường mày mở to hai mắt để nhìn, một khe ánh sáng hế mờ, một thân hình đầy đặn đang đứng ngay cửa che mất ánh sáng của cô. Cô khẽ cười khi thấy người con gái vừa bước vào:

- Tôi còn tưởng là kẻ nào bí ẩn lắm! Ai ngờ là cô. Tư Tổ, cô không chán cái màn này sao? Năm đó cô cũng dùng với tôi, bây giờ cũng vậy à? Có trò mới nào mới nữa không? Hay có bao nhiêu cứ diễn đi, tôi sẽ im lặng thưởng thức, không làm cô thất vọng vì vai diễn quá tệ đâu.

Bao nhiêu lời lẽ khinh miệt Liễu Bảo Trân đều tuôn ra hết, ánh mắt cô lạnh lùng bắn đến Tổ Tổ, còn à thì sao? Tư Tổ nở nụ cười vui mừng chiến thắng, cô lên tiếng:

- Dương Thiên Hải, anh tin tôi chưa? Cô ta hoàn toàn không mất trí.

Dương Thiên Hải?

Liễu Bảo Trân ngây người, ánh mắt ngạc nhiên nhìn phía sau lưng Tư Tổ, nhân ảnh cao to, mầu quang sa sầm, khuôn mặt lãnh đạm không cảm xúc. Dương Thiên Hải nhìn cô, ánh mắt gieo rắc niềm đau trong quá khứ, Trần Trần như chết cứng tại chỗ, cả người cô tê dại dần, trán ướt đầm mồ hôi, đầu tóc rũ rượi. Trông Bảo Trân lúc này quả thật rất thê thảm, nhem nhuốt, dơ bẩn và chật vật.

Dương Thiên Hải nhú mày:

- Thì sao? Cô ấy có mất trí nhớ thật hay giả thì có liên quan gì đến cô?

Tư Tổ nhếch mép cười khinh bỉ, đôi mắt ả nổi lên sự hần học độc ác và nham hiểm, Tổ Tổ cắn môi dưới, cắn phẫn xoay người đối diện với Thiên Hải, ả trao hần nụ cười sắc lạnh cùng ánh mắt ngoan độc. Búng tay, ả kiềm nén tiếng chưa ngoa, hừ lạnh, hai hàm răng trắng tinh của ả nghiêng chặt lấy:

- Để xem ả có tố chất làm diễn viên tài giỏi bằng tôi không nào?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sự Trả Thù Của Tư Tổ (2)

Ánh nhìn sắc lém của Tư Tổ lúc này đang "dành tặng" hần cho Thiên Hải. Trong thoáng chốc chính hần cũng cảm thấy rùng mình trước cách hành xử khác lạ của Tư Tổ, hay nói chính xác hơn là cô ta đã "lột xác" hoàn toàn. Sững sờ trước hình ảnh xa lạ của người con gái mà Dương Thiên Hải từng yêu, bên tai hần lại vang lên giọng nói từ lâu đã in vào tâm trí hần nhưng bây giờ âm sắc đó nó lại cao hơn tràn đầy uy lực hơn...

- Tụi bây còn đứng một chỗ như tượng gỗ đến lúc nào nữa hả. Mau trói hần lại, để hần ngồi đối diện với con nhỏ đó cho tao.

Phải! Giọng nói đó không ai khác chính là của Tư Tổ. Cô ta bây giờ như một người mất đi kiểm soát của bản thân, hai mắt hung hăng đang trợn trừng nhìn thẳng Liễu Bảo Trân, tay phải Tư Tổ cầm sợi roi dây dài thượt đang siết chặt, đến mức trắng bệch, cô ả nghiêng rãng kèn kẹt đầy cay nghiệt từ từ tiến lại chỗ Trần Trân đang bị trói.

Dương Thiên Hải nhìn thấy Tư Tổ đang đến gần với Bảo Trân, nhưng bản thân lại không thể ngăn cái hành động điên rồ của cô ta lại được, bởi chính hần bây giờ cũng đang phải đối mặt với việc bị mười lăm tên được mệnh là cao thủ karatedo cao to lực lưỡng, tay đang lăm le cầm mã tấu. Cho dù hần giỏi võ đến đâu, thì trong tình huống này bất kể là hần hay bất cứ ai cũng không thể chống cự được. Dương Thiên Hải nhanh chóng bị đánh cho bầm tím mặt mày, đầu óc bắt đầu ong lên. Nhưng khi bị lôi đến chỗ Trần Trân, nhìn thấy cô trong lòng hần cảm thấy như có một tảng đá thật to đè nặng. Lúc này Hải thật cảm hận chính mình, hần không hiểu tại sao khi xưa hần lại lựa chọn thứ đàn bà độc ác này để quay mặt với người đã yêu hần mà không hề hà bất cứ việc gì. Hần đưa đôi mắt như ngọn lửa băng nhìn về phía Tư Tổ, cất giọng đầy mỉa mai:

- Cảm thấy bản thân không giỏi bằng vợ tôi, nên cô phát điên sao?

Hai mắt Tư Tổ long lên sòng sọc trông còn dữ tợn hơn cả khuôn mặt của ma quỷ, cô ta chỉ thẳng tay vào mặt Thiên Hải, cười gằn, nói như muốn hét lên để thỏa mãn cơn giận:

- Đúng, tôi đang tức đến muốn giết người đây...haha... Anh nói anh yêu tôi cơ mà. Yêu tôi mà anh có thể để cô ta bên cạnh, một con hồ ly, một con cáo ranh mãnh đã qua mặt anh rất nhiều lần, mà anh may mắn một lời cũng không hề trách cứ. Yêu tôi là đứng trước mặt bao nhiêu người để tuyên bố với rằng cô ta chính là vợ của anh. Làm tôi mang nỗi nhục đi giết chồng người khác. Yêu tôi là khi tôi bị cô ta ép buộc đi nước ngoài suốt mấy năm trời, anh vẫn không hề tìm kiếm hay cho người liên lạc với tôi. Yêu tôi là để bây giờ tôi phải chứng kiến cảnh anh ngồi đó trao ánh mắt yêu thương sâu đậm cho cô ta hay sao....Anh nói đi, nói cho tôi biết đi....

Tư Tổ điên loạn đưa chân đạp mạnh ghế khiến Liễu Bảo Trân cùng chiếc ghế ngã ầm xuống đất đau điếng.

Cô ta đến ngồi xổm xuống trước mặt Trần Trân, đưa tay nắm mái tóc dài bết lại vì dơ và mồ hôi của cô, lôi cô dậy. Trần giờ đây đã mệt lã người, cô không còn hơi sức đôi co với Tư Tổ nữa nên để mặc cô ta muốn làm gì thì làm. Tư Tổ kéo cô dậy rồi lại giọng mạnh dằn cô xuống nền đất, cũng may Thiên Hải ngồi đối diện kịp thời duỗi chân ra đỡ dưới đầu Bảo Trân nên cô chỉ hơi choáng chứ không sao. Dương Thiên Hải tức tối nhìn Tư Tổ, quát lên:

- Cô điên thật rồi!.

Tư Tổ lắc đầu đứng lên, bước lùi khỏi Trần khoảng năm bước. Thiên Hải không rõ là Tư Tổ đang muốn làm gì, chỉ biết nhìn Trần Trân đang trong tình trạng không ổn mà đau xót.....Tư Tổ quyết định để cho Thiên Hải và Bảo Trân phải từ từ nếm đau thương, cô phải trả thù cho những vết xước trong tim

Trần nằm sòng xoài trên mặt đất nhóp nhép bầm đầy rong rêu, mùi hôi ẩm mốc trong đây khiến Hải không thể chịu được, vậy thì làm sao cô có thể chịu đựng được chứ? Quần áo xốc xếch dính lem nhem chỗ trắng chỗ đen, nhờ ánh sáng đèn vàng mờ nhạt hần mới nhìn rõ khuôn mặt đang dần tái đi vì mệt của cô. Liễu Bảo Trân ngược mắt lên nhìn hần, trong ánh mắt chứa đầy nỗi uất hận, ảm ức, đau khổ,...và chút gì đó khiến hần cảm thấy nhói đau, tim hần như chết lặng trong bóng tối.

Trong ánh mắt em, là muôn trùng vạn dặm

Lỡ đánh mất em, anh phải gắng đi tìm

Nhưng....

Dường như em là gió, tay anh bắt chẳng được

Dường như em là nắng, làm chói nhòa mắt anh

Dường như em là mưa, thấm đẫm bờ vai anh

Dường như em là cát, bỗng làm đau mắt anh

Đến bao giờ em mới là chính em?

Đến bao giờ em trở về bên anh?

Em hận anh, anh lại hận chính bản thân

Làm em đau, đánh mất cả bản thân...

Suy nghĩ của hần bị cắt ngang ngay khi hần nghe thấy bên tai là tiếng gió vụt qua cùng tiếng cười man rợ của Tư Tổ, hần không còn tâm trí để ý đến giọng cười của cô ta nữa. Dương Thiên Hải nhìn về phía Trần Trân, đầu sợi dây thanh mảnh đầy sức mạnh đập thẳng xuống bờ vai gầy, trắng trẻo đã bị lột trần từ bao giờ của cô. Sợi dây như in sâu vào da thịt Trần Trân, và nơi đó đang bắt đầu rỉ máu, làn da mỏng manh của cô sao có thể chịu thấu nỗi đau như vậy?

Đau thì sẽ là,

Xót thì sẽ khóc,

Đây đều là những phản xạ rất tự nhiên của con người. Vậy nếu bị hành hạ như vậy mà không khóc, không rên lấy một lời, chỉ như một khúc gỗ để mặc Tư Tổ đánh đến cỡ nào. Nhưng không lẽ cô lại không biết đau biết rát sao? Không lẽ cô không phải con người sao? Cô im lặng tất cả chỉ vì người cô đã tê dại từ lâu, khi cô bị Thiên Hải hành hạ cô đã khóc, khóc rất nhiều đến nỗi bây giờ nỗi đau da thịt đối với cô như một "vết chai" không còn cách nào lành lại được nữa, cũng từ lâu nước mắt cô chỉ dành riêng cho Thiên Hải, là thứ công cụ chỉ để cô dùng trước mặt Thiên Hải mà thôi.

Giờ đây dù mọi thứ đều đã đi quá giới hạn của cô, Liễu Bảo Trân vẫn dùng chút sức lực yếu ớt của mình để gượng lên mạnh mẽ. Chợt Hải từ trên ghế lao xuống, ôm ngang thân hình nhỏ bé của Trân Trân, điều đó cũng đủ hiểu cái vùng roi thứ hai từ Tư Tổ xuống cơ thể Trân đều do Thiên Hải lãnh trọn.

Cả Bảo Trân và Tư Tổ đều kinh ngạc, Thiên Hải gồng mình lên ôm chặt lấy Bảo Trân, hắn không muốn cô bị tổn thương thêm lần nào nữa, hèn cho hắn là tên đàn em của Tư Tổ cột dây quá lỏng nên trước khi Tư Tổ giáng xuống cho Trân một lần roi nữa, hắn đã kịp đỡ lấy. Tư Tổ cười ha hả khi thấy Dương Thiên Hải người mà cô ta yêu đang vòng tay che chở cho người con gái khác. Cô ta cũng là con người, lòng dạ cũng không phải sắt đá. Chứng kiến cảnh như vậy liệu ai còn đủ sức để ra tay tiếp cơ chứ?

Tư Tổ hai tay ôm mặt khụy xuống sàn bắt đầu nức nở, suy cho cùng cô cũng chỉ là con gái, biết buồn, biết vui, biết khóc, biết cười và cũng biết yêu biết hận. Cô ta yêu Thiên Hải nhiều là như vậy, nhưng lại quá sâu đậm nên đâm ra mù quáng. Thiên Hải cùng lúc bế Bảo Trân đứng lên, giọng nói hài hòa xen chút xót thương

- Tư Tổ...những gì cô nói khi nãy, cô hoàn toàn đã sai lúc cô bỏ tôi ra đi, tôi đã tìm kiếm cô, rất lâu. Tôi đã từng hành hạ cô ấy rất nhiều chỉ vì cô, nhưng từ khi cô về nước tôi lại đau đớn nhận ra người luôn bên tôi, chu đáo với tôi, khiến tôi vui từ trước đến nay... Không phải là cô. Nói như vậy là cô đủ hiểu rồi nhĩ? Tôi mong sau này cô đừng đụng đến Bảo Trân nữa, nếu không tôi sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua như lần này đâu! Coi như đây là sự bù đắp lại những tổn thương cô đã phải chịu vì yêu tôi. Tạm biệt!.

Sở dĩ không phải Dương Thiên Hải dễ dàng rũ bỏ hết tội lỗi của Tư Tổ mà là do Liễu Bảo Trân, cô cúi khuôn mặt mặt nhòa vào hõm cổ hắn, vết rách toát trên bả vai phải của Bảo Trân đau nhói, cô không còn sức để đòi co, cũng chẳng muốn nhìn thấy thứ tình cảm chấp vá của Tư Tổ ẩn hiện trong dòng nước mắt mềm yếu đó. Quần đi quần lại cũng chỉ vì chữ "yêu" mà tình bạn giữa hai người rạn nứt, để cho mỗi người ôm một nỗi hận thù riêng biệt. Trả thù qua rồi lại tính mưu ám hại, đến bao giờ mới dứt đây, có vay có trả, Tư Tổ đối xử tệ bạc với Trân thì cô Dương Thiên Hải vứt bỏ tình yêu của cô ta. Là con gái, Liễu Bảo Trân hiểu rõ nhất cảm giác khi bị người mình yêu phản bội quay mặt bước đi cùng người khác, cảm giác đó đau đến tê tâm liệt phổi, không có nỗi đau nào có thể sánh bằng được:

- Đi thôi Thiên Hải, em muốn về nhà.

Dương Thiên Hải gật đầu, bước chân vô tình lướt đi muốn ra khỏi ngôi nhà gỗ hoang tàn đó, ánh mắt của Trân Trân vẫn ngóng về phía sau. Thân ảnh Tư Tổ run lên bần bật, bả vai cô không ngừng nhấp nhô mỗi lúc quyết liệt hơn, dáng vẻ đáng thương hại vì bị phủ bỏ tình cảm của Tư Tổ khiến lòng Bảo Trân dâng lên một cổ tức hận. Nước mắt trong suốt tựa pha lê rất dễ vỡ nhưng khi thấm vào tâm mắt Trân lại là những dao ghim vô cùng nặng và sắc. Nếu như khi trước Tư Tổ không đối xử với Liễu Bảo Trân như thế, nếu như cô ta để Trân đi thì có lẽ... Người bên cạnh Thiên Hải bây giờ không phải là Liễu Bảo Trân, mọi thứ sẽ êm đẹp, bình an hơn rất nhiều, và khi đó cũng chỉ có một mình Liễu Bảo Trân đau khổ thôi, rồi thời gian cũng sẽ cuốn phăng những tình cảm chấp niệm trong Trân từ bé đến lớn. Nếu tất cả diễn ra như vậy thì giờ đây ba người không phải cùng nhau chịu đựng cảnh tàn thương thế này.

Liễu Bảo Trân tiếc thương cho Tư Tổ, nhưng cô ta lại chẳng hề cảm nhận được điều đó, bật cười, Tư Tổ lao đến Dương Thiên Hải nhanh như tia chớp. Tư Tổ si tình đến hóa điên dại rút ra con dao nhọn hoắt chỉ một chút nữa thôi sẽ xuyên qua ngực trái hắn...

Phập

Con dao ghim chặt vào bả vai bị thương của Liễu Bảo Trân, trong một thoáng chớp nhoáng quá nhanh khiến cho Thiên Hải không kịp xoay sở tình hình, còn Bảo Trân thì phản ứng nhanh hơn chút vì cô đang quan sát Tư Tổ mà.

Không gian xung quanh như chậm dần, Tư Tổ buông con dao chết đứng tại chỗ, bọn thuộc hạ xung quanh bước đến định ra tay thì bị Tư Tổ khoát tay ngăn lại. Dương Thiên Hải đỡ lấy Liễu Bảo Trân, ôm cô vào lòng, bế xốc cô chạy nhanh ra ngoài. Thoáng một giây ngắn ngủi hắn đánh mất về phía Tư Tổ, một đôi người tóe lên tia lửa hận thù ăn nát tâm can cô.

Trái tim Tư Tổ tan nát, đau đớn lặng lẽ rơi lệ nhìn bóng lưng Thiên Hải lo lắng như điên, phóng nhanh với tốc tên bay ra ngoài xe. Rốt cuộc, người xứng đáng với Dương Thiên Hải không phải là Tư Tổ, cô chưa bao giờ thật sự yêu hắn, chỉ là... Cô luôn ganh tỵ với Liễu Bảo Trân, sao Trân Trân lại có thể có tất cả còn cô lại không?.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Gặp Lại Lăng Vĩ Dạ

Liễu Bảo Trân tỉnh giấc, cô thấy mình đang nằm trước một con đường mòn nhỏ tối om, xung quanh làn khói trắng tỏa lên vờn quanh quần quít lấy cô. Hơi củi ngưởi về trước, cô đứng dậy, theo một thói quen đưa tay chạm tới chiếc đèn dầu cũ kỹ trên phiến đá.

Thở dài ngán ngẩm, Trân Trân biết rõ nơi này là đâu.

Đoạn đường ngày trước Liễu Bảo Trân sợ hãi khi nhớ đến, giờ đây chẳng còn gì ngoài sự chấp nhận. Cứ đi dọc theo con đường mòn, ánh sáng hiu hắt từ chiếc đèn dầu giúp cô nhìn thấy lơ mơ về phía trước. Bỗng dưng bước chân cô dừng lại, ánh mắt lãnh cảm có phần thuần phục nhìn vật cản trước mặt:

- Lăng Vĩ Dạ!.

Anh đứng trước mặt cô, bộ quần áo cổ trang đen tuyền, vài chi tiết đỏ rực nơi ống tay, thắt lưng cang tồ điểm cho sự huyền bí nơi Lăng Vĩ Dạ. Máu quang anh chăm chăm cúi xuống quan sát khuôn mặt tiều tụy của Bảo Trân:

- Em lại muốn trở về sao?

Liễu Bảo Trân cười buồn, đôi mắt cô chột lóc lên tia sáng trong đêm. Vài con đom đóm bay lượn vòng quanh khắp người cô, bất giác Trân đưa tay muốn bắt lấy một con thì giọng quở trách nhẹ nhàng của Vĩ Dạ vang lên:

- Đó là linh hồn tha hương, em định bắt người ta đấy ư?

Rút tay lại, Trân Trân nghiêm trang, khuôn mặt như đang chờ đợi điều gì đó vô cùng bất đắc dĩ, vầng trán nhô cao bóng loáng của cô khẽ cau chặt, Trân Trân vốn không có đủ kiên nhẫn cứ luyên thuyên với Vĩ Dạ:

- Tôi còn có thể lựa chọn được về đây hay sống tiếp à?

Lăng Vĩ Dạ xoa xoa nhẹ lên đỉnh đầu cô, ôn nhu mỉm cười nói:

- Tất nhiên rồi.

Đôi mắt tròn xoe của Liễu Bảo Trân trộm nhìn anh, rồi rất nhanh cúi gằm mặt như cố gắng nhìn xuống chân, nhưng hồn ma thì làm gì có chân để mà nhìn?

- Nhưng tôi đã chết rồi!

Lăng Vĩ Dạ chấp tay sau lưng, anh thở một hơi thật dài thật nặng nề, cúi đầu, âm thanh nho nhỏ của anh như rót mật vào tai Bảo Trân, vài giọt mật ngọt ngào tựa như hòa quện vào dòng suối xuân thanh mát:

- Tôi phá luật, ghi cho em thêm ba mươi năm nữa đấy. Nhanh nhanh mà trở về đi, mắc công có người phát hiện lại nói tôi ăn hối lộ.

Liễu Bảo Trân tươi tắn, ánh mắt tinh khôi lại sáng bừng trong đêm tối:

- Thật sao?

Lăng Vĩ Dạ không trả lời, anh trao cho cô nụ cười ôn nhu đầy sự an tâm, rồi xoay người bước đi vào màn đêm tối mịt, cô đưa chiếc đèn dầu lên trước. Nhưng bóng dáng của Lăng Vĩ Dạ đã mờ nhạt sau những rừng cây đang vươn lên mọc kín cả lối đi, nhánh cây vươn ra đan xen vào nhau. Chợt Trân Trân lùi lại vài bước, thân cây có rất nhiều gai, mà những cái gai này có thể làm đau được linh hồn. Trong thoáng chốc trong mắt cô Lăng Vĩ Dạ không còn là kẻ đáng ghê tởm ngày trước nữa, cô hét lên thật lớn vì sợ anh sẽ không nghe được:

- Cảm ơn anh, Lăng Vĩ Dạ!

Lời vừa dứt thì cũng là lúc những cành cây to quấn chặt lấy nhau, che khít hết những lỗ hổng, cả con kiến cũng khó lòng chui lọt qua được bên kia. Không gian xung quanh Liễu Bảo Trân dần dần sáng tỏ, một luồng ánh sáng từ trên bầu trời đen rọi xuống chiếu thẳng vào bóng hình nhỏ nhắn của cô. Bảo Trân ngẩng đầu, ánh mắt cô khẽ nheo lại vì bị chói, cô thả chiếc đèn dầu xuống đất đánh một tiếng cạch. Rồi cảm thấy cả linh hồn như nhẹ đi ngàn lần, cô lơ lửng bay vút lên trên không, một luồng sáng khác lại chiếu thẳng vào mắt Bảo Trân khiến cô khó chịu nhắm chặt hai mắt lại.

Bíp Bíp Bíp

Tiếng máy đo nhịp tim vang lên, mùi cồn và thuốc sát trùng nồng nặc quấy nhiễu khứu giác Bảo Trân. Cô nặng nề mở nhẹ đôi mắt như bị kim đâm đến đau rất, có thứ gì đó như tấm màn che lại tâm thức của cô, Liễu Bảo Trân cố hết sức để cử động đầu ngón tay đang bị kẹp bởi thiết bị đo nhịp tim. Không gian vẫn tối om, tĩnh lặng đến đáng sợ. Trong lúc Bảo Trân sợ hãi vì không thể mở mắt được dù đã tỉnh, thì một bàn tay to thô ráp ấm áp đặt lên mu bàn tay cô:

- Em tỉnh rồi, có phải em tỉnh rồi không?

Giọng nói của Dương Thiên Hải vang bên tai cô nghe sao êm ái quá!. Sau lớp mi mắt đóng chặt là đôi mắt tràn ngập xúc động tựa con lũ vỡ đê không ngừng lưu chuyển, rồi cô lại nghe thấy âm thanh của rất nhiều người. Hai người bác Lý, Trang, có cả Tiểu My và Chữ Thiên nữa. Cô vui quá thể, nhưng

không thể nói được:

- Được rồi, con mệt rồi đừng cố gắng mở mắt ra. Ngủ một chút nữa, thật sự khỏe rồi hãy mở mắt, mọi người ai cũng đợi con cả.

Đó là giọng nói hiền hậu nhất thế gian này, lòng Bảo Trân như được tưới mát, cô muốn thức giấc ngay bây giờ, muốn nhào vào lòng Hoa Thiên Tuyệt khóc nấc lên, muốn kể hết mọi thứ, muốn nói ra những đau đớn, thống khổ mà cô phải chịu đựng bao tháng ngày qua.

- Con bé mệt rồi, mọi người để con bé yên tĩnh một chút.

Dương Hạ Vũ, người cha chồng khắc khe, nhưng cô biết ông ấy yêu cô như con ruột của mình. Dù ngày xưa cô còn quá nhỏ để biết được sai lầm Hạ Vũ chút nữa đã gây ra có thể giết chết cô. Mà nếu có biết cô cũng sẽ không hận Hạ Vũ đâu, nếu không có ông, có lẽ giờ đây Liễu Bảo Trân cũng chẳng còn sống hay may mắn được bên cạnh Dương Thiên Hải.

Dương Thiên Hải vuốt nhẹ mái tóc cô, hân cùng mọi người rời khỏi phòng, trong lòng nhẹ nhõm được phần nào, trên vai không còn gánh nặng, hay nơi tim cũng chẳng còn đau thắt như bị suy tim mãn tính nữa.

Mọi người vừa đi khỏi, thì cánh cửa lại mở ra, một người mặc bộ quần áo bác sĩ bước vào, trên tay cầm một cái ống tiêm trống rỗng, miệng ông ta nhoen lên mỉm cười độc ác, bước đến cạnh Liễu Bảo Trân, giọng nói khô khan đầy oán hận vang lên:

- Đáng lẽ ra tao nên giết đứa súc sinh như mày từ lúc còn trong bụng ả điên thối tha đó. Chết đi!

Giọng nói độc ác, căm phẫn này là ai? Liễu Bảo Trân sợ hãi bấu chặt những đầu ngón tay xuống ga giường, tên đó đang muốn làm gì Bảo Trân?

- Lý Mẫn Hạo dừng tay lại.

Người mới vừa thét lên là bác Lý Mẫn Hạo ư? Sao tên hai người họ lại giống nhau quá đôi thế?

Cơ thể căng cứng của cô dần thả lỏng. Hô hấp của Bảo Trân không còn khó khăn nữa, cô đang dần trở lại bình thường nhưng vẫn chưa chịu mở mắt. Phía bên ngoài cánh cửa tụ hội đủ đại gia đình không ngừng cau mày, lo lắng không dám manh nha, lẽ như bức Mẫn Hạo đến đường cùng, không chừng ông ta sẽ tiêm thứ không khí đó vào người Bảo Trân mất. Lý Mẫn Hạo cười như điên dại chỉ thẳng vào mặt đám người phía trước:

- Tụi bây còn nhớ được tên tao sao? Thấy tao thê thảm thế này có phải hài lòng lắm không?

Rồi tiếng bước chân di chuyển rất nhanh đúng hơn là hồi hả chạy vào:

- Mẫn Hạo dừng tay lại đi, mình về thôi.

Giọng nói của người phụ nữ, trong một phút loáng thoáng dường như Trần Trần có thể đồng cảm với người đó, sự mệt mỏi, đau khổ tuyệt vọng đến nhường nào đang áp chế lấy hết tất cả âm thanh vốn rất trong trẻo. Bước chân người phụ nữ đó đến gần hơn.

Rắc

- Aaa...

- Mẫn Hạo!

Tiếng xương bị gãy, tiếng hét đau đớn vang lên, những âm thanh như muốn thổi tung bệnh viện đang không ngừng rống lên một cách phẫn nộ. *Lý Mẫn Hạo, người đó đã làm gì vậy?*

- Haha... vui quá!

Lý Mẫn Hạo như kẻ điên vỗ tay bốp bốp, ông ta ném ống tiêm ra xa, hai chân nhảy nhót quanh Bạch Nhu. Bạch Nhu ôm lấy bả vai bị Mẫn Hạo bẻ lọi, bà thống khổ nước mắt giàn dụa thương hại nhìn người mình yêu đang trở nên điên dại nặng hơn nữa.

Trong lúc đó đám người Hạ Vũ ào vào tóm chặt, khống chế lấy Lý Mẫn Hạo tách hẳn đứng xa ra khỏi Liễu Bảo Trân. Mẫn Hạo quyết liệt vùng vẫy, miệng cắn mạnh vào lưỡi muốn tự sát. Thế nhưng Lý Chử Thiên đã nhanh tay nhét cái khăn bông gần đó vào miệng ông ta. Mẫn Hạo ú ớ, đôi mắt tóe lửa đỏ rực oán hận nhìn đến từng người trong phòng, ông ta quay phắt ánh mắt giết chóc đến Liễu Bảo Trân đang nằm trên giường, muốn chạy đến ăn tươi nuốt sống cô ngay. Cũng vì Bảo Trân mà Lý Mẫn Hạo mới ra nông nỗi này.

Vài phút sau, công an đến và bắt giam Lý Mẫn Hạo đúng hơn là tống hấn vào trại tâm thần dành riêng cho những kẻ tội phạm. Bạch Nhu được bác sĩ chỉnh lại chỗ vai bị trật và cho Nhu nằm nghỉ ngơi, hơn hai mươi năm qua, Bạch Nhu đã chăm sóc một kẻ điên gian xảo.

Liễu Bảo Trân nằm trên giường nghe được sự thật, điều trái ngang khiến tâm cô như trúng phải một phát đạn xuyên tim:

- Hắn ta không đáng làm cha Bảo Trân.

Dương Hạ Vũ lên tiếng thờ ơ:

- Trước giờ hán ta là cha con bé à? Tôi mới biết đây.

Lý Mẫn Hào thờ dài:

- Chỉ mong có thể giấu Trần Trần suốt đời, đừng để con bé biết người cha tồi tệ muốn giết chết nó còn tồn tại. Cứ như mấy mươi năm qua, cha Bảo Trần đã chết rất lâu rồi.

Tuy nhiên, càng muốn giấu cô, thì cô lại càng muốn biết. Rốt cuộc người cha điên loạn, hận con gái của chính mình hình dáng ra thế nào? Và vì sao ông ta lại muốn giết cô? Mẹ con cô đã hại ông ta đến thân tàn ma dại ư?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Người Cha Điên

Hai ngày sau Liễu Bảo Trần cuối cùng cũng tỉnh dậy, cô làm bộ mặt căng thẳng với mọi người, nhất là với Lý Mẫn Hào:

- Hãy thành thật nói cho con biết đi, người cha ấy là như thế nào?

Lý Mẫn Hào cũng chẳng muốn nói đâu, vẫn diễn đạt ông cực kỳ khô khan, kể lại chập chờn như kiểu nhớ gì nói đó vậy. Bực bội, khó chịu thế là Hoa Thiên Tuyết đành phải phân kể lại tất cả đầu đuôi ngọn ngành sự việc cho Trần nghe.

Thoáng chốc, thoáng tám lại đến, một năm nữa cứ thế êm đềm trôi qua, Liễu Bảo Trần dần bước đi trên con đường chói nắng, bước chân cô khựng lại, nét mặt u sầu chiêm ngưỡng tấm poster cỡ lớn dán ngay trạm xe buýt, với nhan đề thu hút người và khiêu khích sự tò mò nhiều chuyện của kẻ khác.

"Thiên Thần Tư Tổ giải nghệ vì đường tình duyên lận đận, nghi vấn trở thành kẻ thứ ba giật chông của bạn thân"

Tờ quảng cáo này có vẻ đã được dán rất lâu rồi, cũ kỹ, rách nát như bị ai đó trút giận mà cào cấu vào trông thật tội nghiệp. Liễu Bảo Trần cười nhạt, Tư Tổ đến cuối cùng cũng phải lộ diện bản chất thật với thế giới thời, cô ta tưởng có thể sống thanh bạch, đứng trên vạn người chỉ tay ta đây xinh đẹp nên có quyền sánh đôi cùng tài tử. Nhưng tất cả cũng đều là dối trá.

Điện thoại cô rung lên, Trần Trần bưng tỉnh, lục lọi trong cặp tìm điện thoại:

- Lý Chử Thiên anh định cho tôi hứng nắng đến điên à?

Đầu dây bên kia cười xuê:

- Không phải mà, Tiểu My ra sân bay, anh phải tiễn người yêu một đoạn chứ.

Liễu Bảo Trần hừ lạnh, bốc khói nghi ngút, nóng giận quát:

- Đồ thói tha, ít ra cũng phải biết em gái cảnh vàng lá ngọc yếu đuối này một chút chứ.

Bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn vào Bảo Trần, cô cảm điện thoại hét như một con điên, đầu tóc bê bết rũ rượi vì mồ hôi mà dính chặt vào má, rồi quần quanh chiếc cổ thon dài. Tự nhận xinh đẹp còn yếu đuối nữa chứ? Nhìn đáng vẽ bà chằn này của cô mà hiền lành cái nỗi gì đây.

Lý Chử Thiên chưa kịp trả lời đã nghe tiếng tút dài vô tận đầy bức người của Trần Trần. Cô giận thật rồi.

Cậu phóng xe nhanh đến trạm xe buýt, ngồi trong xe có máy lạnh mát thế này mà trán của Chử Thiên còn phải tuôn mồ hôi hột nữa. Từ xa Liễu Bảo Trần đứng đờ đẫn tiến tới như vũ bão phong ba, sát khí ngập tràn trong ánh mắt.

Cô mở cửa, ngồi vào xe và dằn mạnh cái cửa đến hoảng hồn Chử Thiên. Liễu Bảo Trần đánh mắt về phía Lý Chử Thiên hình viên đạn nóng rực, cậu đưa tay nói lỏng cổ áo như siết chặt yết hầu. Có khi nào án mạng sẽ xảy ra trên xe không?

Nhưng Liễu Bảo Trần chỉ lạnh lùng bảo:

- Đi thôi.

Lý Chử Thiên như gà mổ thóc, rất nhanh đạp ra phóng như tên bay ra đường cao tốc. Liễu Bảo Trần do nóng giận quá mức đã quên luôn việc cài quai an toàn khiến cái trán đáng yêu đập mạnh về trước đến cầu tiết.

- Cái này do em không phải lỗi của anh.

Bảo Trân lại dùng ánh mắt bức người lãnh khốc hướng về phía Chữ Thiên, cậu lập tức cảm như hén, nửa lời cũng chẳng dám hó hé.

Khi chiếc xe băng qua đường cao tốc, nhanh chóng chuyển bánh rẽ vào con đường không được đẹp lắm, chẳng chịt những cái cây che mắt tầm nhìn chưa kể có cả đám khí nhầy lên nóc xe tung tung, đậm đậm nữa. Bảo Trân ngây thơ hỏi:

- Nơi đó tọa lạc giữa rừng không mong quanh ư?

Lý Chữ Thiên ngon ơ trả lời rất ngọt xót:

- Không. Đường này đỡ tốn tiền trạm.

Liều Bảo Trân như chứa cả một vùng trời giông bão trên đỉnh đầu, vì vài chục ngàn mà chui vào rừng rú bị lũ khi phiến toái làm phiền. Tên Lý Chữ Thiên từ khi nào đã hà tiện như thế vậy?

Chừng nửa tiếng sau, Lý Chữ Thiên cuối cùng cũng kết thúc lộ trình.

Một bệnh viện tâm thần lạnh lẽo yên ỹ giữa vùng quê hoang vắng, Bảo Trân bước xuống xe, thở hắt một hơi, chậm rãi bước vào. Lý Chữ Thiên đi sau lưng cô, cậu cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc không cà ròn nữa:

- Nếu đôi ý vẫn có thể quay đầu trở về.

Liều Bảo Trân cười nhạt, cô u buồn đáp lại Chữ Thiên:

- Dù ông ta ra sao vẫn là cha của tôi. Dùng cả đời để hận ông ta, thì ít ra cũng phải biết cái bộ dạng thâm hại hiện giờ của ông ta ra sao chứ.

Lý Chữ Thiên không nói nữa, cậu lặng lẽ bước theo cô, để cho Trân một khoảng yên lặng để suy nghĩ, trầm tư và cảm nhận về người cha độc ác đó. *Có nên thương hại cho Mẫn Hạo hay ghen ghét ông ta đây?*

Hai người được vị bác sĩ chuyên chăm sóc cho Mẫn Hạo đưa đến một căn phòng song song với nơi giam giữ Mẫn Hạo, ông ta không thể nhìn thấy Liều Bảo Trân qua lớp kính một chiều nhưng cô thì có thể.

Lý Mẫn Hạo mặc bộ quần áo dành riêng cho bệnh nhân tâm thần loại nặng, hai ống tay áo kéo dài cột lên hai góc của căn phòng, ông ta nằm trên giường, mắt mở to nhìn trần nhà trắng xóa.

Khuôn mặt Lý Mẫn Hạo không khác cha của Chữ Thiên bao nhiêu, vì họ là song sinh mà, chỉ khác ở chỗ. Lý Mẫn Hạo luôn vui vẻ, nét mặt phúc hậu khiến con cháu yêu thương, ngược lại Lý Mẫn Hạo thì đầy nếp nhăn, khóe mắt cong vuốt đanh lại, thể hiện sự giận dữ hành hạ ông ta cả cuộc đời cô quanh.

- Trân Trân?.

Lý Chữ Thiên lo lắng gọi cô, vì Bảo Trân cứ đứng ngơ ra không chớp mắt, cô nhìn ông ta chăm chăm. Người cha điên đã giết chết mẹ cô, muốn hãm hại cả con gái mình chỉ để có được cái gia tài mà mẹ cô để lại. Ông ta đáng chết gấp trăm vạn lần, nhưng tại sao trái tim phần hận của cô lại đau nhói. Nước mắt trong suốt lăn dài trên má, cô chớp nhẹ mi tiếp, rữ mi nhàn nhạt bi hài:

- Ông ta đã bị quả báo rồi.

Nói rồi, Liều Bảo Trân lặng lẽ quay mặt định rời đi thì Lý Mẫn Hạo bật ngồi dậy, ông ta chiếu ánh mắt rét lạnh đến tám kiếng. Thống hận mà quát:

- Con khôn chết tiết, đi chết đi!

Dường như ông ta có thể cảm nhận được hình dáng của Liều Bảo Trân qua bức tường đó, nhìn thấy được từng giọt nước mắt nóng hổi thương hại ông ta mà lẫn xuống. Sự khao khát, hy vọng trong tim Trân Trân từ bé là được một lần nhìn thấy cha mẹ ruột dù chỉ là trong mơ, nhưng những ước mong đó đều đã tan vỡ khi chứng kiến tận mắt hình ảnh người cha điên loạn này.

Bước chân cô khựng lại, Chữ Thiên lo lắng nhìn Trân, ngỡ cô sẽ oà lên khóc hay vùi dập tận mặt Mẫn Hạo, nhưng cô đã không. Liều Bảo Trân lại tiếp tục bước đi, quá khứ đằng sau hãy cứ để nó trôi vào lãng quên của dòng sông dĩ vãng đi. Cha mẹ cô đã chết rồi, từ khi sinh cô ra họ đã không còn tồn tại.

Cứ mãi tin rằng câu chuyện tình đẹp như mơ của cha mẹ là thật đi, còn người sau tám kiếng đó...

Chỉ là một kẻ đáng thương, điên khùng và luôn giữ canh cánh trong lòng sự hận thù.

Ông ta đáng bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, cả trùng trùng điệp điệp vạn năm sau cũng không thể thoát khỏi tội lỗi đã gây ra.

Lý Chữ Thiên chạy theo cô, cậu im lặng lấy từ trong túi áo chiếc khăn lụa mềm mại. Liều Bảo Trân nhận lấy, vẻ tươi cười trên khuôn mặt buồn bã khiến lòng Chữ Thiên bấn loạn:

- Em thật sự không muốn hỏi ông ta gì sao?

Liều Bảo Trân cười còn khó coi hơn khóc:

- Hỏi? Hỏi một người điên thì được gì? Đã hơn hai mươi năm không có ông ta em vẫn sống tốt đó thôi. Được rồi, về nhà thôi, em muốn ăn canh đậu hũ của bác gái lắm rồi.

Lý Chử Thiên đánh nhẹ vào trán Bảo Trân, yêu thương khoác vai cô chậm rãi rồi đi, cậu đánh sang chuyện khác:

- Thiên Hải sao rồi? Đừng nói hai người vẫn chưa tính đến việc sinh con nha.

Liều Bảo Trân lại thê thảm cười không ra nước mắt, đánh mạnh vào ngực Chử Thiên:

- Anh biết em không thể sinh con mà. Chúng em sẽ nhận con nuôi.

- Ồ, vậy anh cũng có thể làm ba nuôi thứ hai mà phải không?

- Thế thì góp gạo nuôi đi, đừng có lấy quyền ba nuôi thứ hai rồi sau này bắt nó đi lấy chồng hay vợ theo mưu đồ của anh.

Lý Chử Thiên cười hì hòa, gợn ngón cái ra trước mặt Bảo Trân:

- Em gái thật hiểu anh mà.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Vạn Người Chỉ Yêu Em

Liều Bảo Trân cùng Dương Thiên Hải đến trại mồ côi nơi ngoại ô, bước xuống xe, lồng ngực Bảo Trân nhảy loạn lên như thể nó muốn lọt tòm ra ngoài. Khuôn mặt hời hợt của cô khiến hân yêu thương hôn nhẹ lên vàng trán cao xinh đẹp:

- Sẽ ổn thôi mà.

Cô quay sang hân, ánh mắt chờ mong, bồi hồi hỏi:

- Con sẽ thích em chứ?

Dương Thiên Hải gật đầu, nắm chặt lấy tay cô, đan xen qua từng khe tay cô, cái nắm tay chắc chắn đỉnh ninh bọn nhỏ sẽ thích cô thôi. Liều Bảo Trân đáng yêu như thế này sao có thể không chứ?.

Cả hai bước vào trong viện cô nhi viện, vị Sơ hiền từ bước ra trao cho họ một bé trai kháu khỉnh hiếu động và bé gái đáng yêu nhất gặp người lạ trốn sau lưng vị Sơ. Sơ lên tiếng đỡ dành cô bé:

- Không sao đâu con, cô và chú sẽ là ba mẹ của con đấy!

Cô bé vẫn cứ giương đôi mắt to trong veo sệt sệt nhìn chăm chăm vào Thiên Hải, hân chịu, nhún vai cúi người ẵm cậu bé đang không ngừng ôm chân đòi leo lên người hân. Liều Bảo Trân ngồi xổm xuống trước mắt cô bé:

- Con sợ cô sao?

Cô bé lắc đầu.

Liều Bảo Trân mỉm cười hoạt bát:

- Vậy tại sao con lại trốn?

Cô bé gợn ngón trỏ nhỏ nhắn chỉ thẳng vào Dương Thiên Hải, ánh mắt lóe lên tia sợ hãi bám lấy góc áo của vị Sơ. Bảo Trân xoa nhẹ đầu cô bé, quay sang đuổi Thiên Hải:

- Anh đi ra ngoài trước đi.

Dương Thiên Hải lườm cô bé một cái, sau đó vui vẻ ẵm đứa con trai tinh nghịch đi thẳng ra ngoài. Vị Sơ cũng bước ra ngoài theo sau lưng Thiên Hải. Liễu Bảo Trân đứng thẳng người, cô chia tay đến trước mặt bé con. Cô bé hơi chần chừ rồi nắm lấy ngón út của Trân Trân, bàn tay nhỏ bé mềm mại khiến lòng Bảo Trân ấm áp lạ thường, cô không còn lo lắng hay bồn chồn như khi nãy nữa. Mà thay vào đó là tình yêu thương của một người mẹ muốn bảo vệ đứa con bé bỏng đáng yêu của mình:

- Chúng ta đi dạo nhé!

Cô bé gật đầu, bước ngắn bước dài cố gắng đuổi kịp bước chân chậm rãi của Liễu Bảo Trân.

Khu vườn sau viện mở cõi khá lớn, đa số là những cái cây ăn quả to và một mảnh đất dành cho việc trồng trọt. Bảo Trân nhìn quanh, phát hiện ra một chiếc xích đu được làm bằng thanh gỗ và hai sọ dây thừng máng vào cành cây chắc khỏe. Bé cô bé lên, Trân Trân bước nhanh đến đó, đặt bé trong lòng, cô ngồi xuống chiếc xích đu. Vì biết bé sẽ sợ và khó chịu nếu cứ nhìn chăm chăm vào mặt bé hồi đủ điều. Tâm lý của bất cứ đứa bé nào khi đối diện với người lạ đều như thế cả.

- Con có thể cho cô biết, con tên gì không?

- Phương Chi ạ!

- Vậy Phương Chi bao nhiêu tuổi?

- Năm ạ!

Giọng cô bé còn rất run khi cố gắng trả lời Trân, âm thanh hơi ngọng đớ của bé đáng yêu vô cùng, cô bẹo nhẹ bên má bé, hôn phớt lên mái tóc màu mỡng ngang vai của bé:

- Phương Chi có muốn gọi cô là mẹ không nè?

- Có ạ!

- Vậy gọi thử tiếng mẹ đi con.

Liễu Bảo Trân hạnh phúc, xúc động nâng Chi đối diện với khuôn mặt chờ mong của mình. Phương Chi cúi gầm mặt, còn khá hoảng sợ nhưng vẫn ngoan ngoãn tuân theo đầy cường ép:

- Mẹ.

- Ngoan lắm!

Cô ôm lấy Phương Chi vào trong lòng, nước mắt trên mi trong suốt như những hạt pha lê xinh đẹp hạnh phúc. Con gió thanh bình nơi vùng quê khê trười mát tâm hồn đầy tổn thương của Trân Trân, cả những chiếc lá xanh um kia cũng như có cảm xúc, chúng vui vẻ cười xuê và vào nhau tạo ra âm thanh xào xạc. Lòng cô lâng lâng, ôm chặt hơn Phương Chi. Cô đã có con, có cả một gia đình nguyên vẹn như vậy đã đủ rồi.

Dương Thiên Hải chờ cô bên ngoài, hần ẵm bé trai tên Vương Khang sáu tuổi. Được hần lấy tên Dương Liễu Vương Khang, còn cô gọi bé con trong lòng là Dương Liễu Phương Chi. Bốn người lên xe, hạnh phúc quấn quít làm quen với nhau, bé trai nói khá nhiều ngược lại bé gái cứ lặng thinh kéo lấy góc áo của Trân Trân, đôi mắt đề phòng chăm chăm quan sát Thiên Hải.

Dường như hần cũng nhận ra cô bé xa cách hần, và rõ ràng là không ưa ra mặt:

- Phương Chi không thương cha à?

Phương Chi sợ hãi rúc mặt vào giữa khe ngực của Trân Trân như muốn trốn cái bản mặt to lớn đầy đe dọa đang cúi sát vào gương mặt non nớt của Chi. Dương Thiên Hải nhướn mi, ích kỷ bảo:

- Chỗ đó là của cha.

Liễu Bảo Trân buồn cười đánh nhẹ vào vai Thiên Hải:

- Đừng có dọa con bé nữa, lo chạy xe đi kia.

Dương Thiên Hải sáng khoái cười lớn, chưa bao giờ hần lại thấy thoải mái như hôm nay, hần đạp ga đưa cả gia đình nhỏ bé về nhà ra mắt mọi người. Hần rất chờ đợi được khoe với Lý Chử Thiên cậu con trai kháu khỉnh, rất có tài năng, và cô con gái vô cùng sợ sự uy nghiêm của Hải.

Hè qua, đông đến rồi lại đi, mùa xuân nở rộ khoe sắc, từng cánh đào thom ngát phảng phất hương thơm khắp mọi nơi. Liễu Bảo Trân chinh chu lại quần áo cho hai đứa nhỏ, cô vui vẻ, hết mực yêu thương chăm chút từng thứ một trên người cả hai. Cô bảo:

- Đừng có nghịch biết không?

Phương Chi rất biết vâng lời liền gật đầu, ngoan ngoãn nhảy chân sáo theo anh, còn Vương Khang thì ỏi thôi rồi, lời Bảo Trân vừa dứt là cậu đã chạy thật nhanh đến với cha nuôi - Lý Chử Thiên, xà vào lòng cậu không ngừng đòi lì xì.

Liễu Bảo Trân buồn cười đứng dậy, cô thoáng chú ý đến đồng hồ. *Đến giờ rồi!*

Bật tivi lên, đài ca nhạc quốc tế đang bắt đầu chương trình phỏng vấn Dương Thiên Hải, mở màn cho buổi phỏng vấn là Thiên Hải sẽ biểu diễn một ca khúc mới đang hot mới đây - "Vạn người chỉ yêu em". Liễu Bảo Trân tủm tỉm cười, cô luôn là một fan hâm mộ cuồng si trước giờ của Thiên Hải, thấy hắn đứng trước cả ngàn người mà tỏa sáng, khoảnh khắc đó. Cô thật tự hào vì đã được yêu Dương Thiên Hải - Thiên Thần Sa Ngã vạn người mê đắm.

"Em hỏi anh, tại sao lại yêu em?"

Em hỏi anh, trong vạn người con gái sao lại chọn em?

Em hỏi anh, nếu chúng ta chưa từng gặp nhau, có phải anh sẽ chẳng bao giờ yêu em?

Có quá nhiều câu hỏi cần trả lời, nhưng anh chỉ có thể nói điều thật lòng tận sâu trong tim anh mà thôi...

Dù có cách xa trùng trùng điệp điệp...

Dù có khó khăn trắc trở đến bao nhiêu...

Thì trong vạn người lướt qua cuộc đời anh, cũng chỉ có một điểm sáng là em. Anh yêu em! "

Buổi phỏng vấn sau đó bị cắt ngang bởi ai đó, giọng hét hoảng hốt của Trần Trần đều bị Thiên Hải ngấu ngiến, cắn nuốt trời tuột vào trong. Hắn bế bổng cô lên, dán lưng cô vào tường, bao nhiêu nỗi nhớ thương không ngừng bộc phát, bá đạo chiếm lấy. Liễu Bảo Trân khó khăn hô hấp, cô bị hắn trấn lột rút hết không khí bên trong phổi. Cô khẽ đẩy hắn ra:

- Tụi nhỏ bên ngoài sẽ thấy mất.

Dương Thiên Hải ngó đầu nhìn ra sân, Lý Chử Thiên cùng Tiểu My đang rất vui vẻ chơi đùa cùng bọn nhỏ, chắc hẳn bọn chúng sẽ chẳng may chạy vào đâu. Thấy thế, Thiên Hải bèn vén váy cô lên, mê hoặc nói:

- Anh nhớ em lắm! Cả tuần nay đều chỉ muốn về thật nhanh thôi.

Liễu Bảo Trân chỉ biết cười ra nước mắt, mặc hắn cuồng loạn, thèm khát tóc váy cô lên, dạo đầu gấp gáp nhưng không thiếu phần ướt át. Chỉ trong một chốc hắn đã tiến công, ăn sạch cô ngay tại phòng khách, lần trốn sau bức tường để tụi nhỏ không thể nhìn thấy được, cảm giác sợ người khác phát hiện vừa lo sợ lại vừa mê, khoái cảm mới lạ diệu kỳ.

Sau khi thỏa mãn xong con đái, Dương Thiên Hải thở dốc ôm lấy cô ngã xuống ghế dài, hôn lên làn tóc đen như gội mực mượt mà của Liễu Bảo Trân. Hắn bảo cô:

- Nhắm mắt lại đi nào!

Liễu Bảo Trân còn trong cơn hoan ái chưa thoát ra khỏi tầng mây bông bênh, ánh mắt đục ngầu mụ mị, đôi má phồng hồng yêu kiều nép vào lồng ngực hắn khẽ nhắm nhẹ mi tiếp.

Bỗng nhiên Bảo Trân cảm thấy nơi ngón áp út lạnh lạnh, có gì đó giống như chiếc nhẫn đang được mang vào tay cô, Trần Trần liền mở mắt bừng tỉnh khỏi cơn mê. Đôi mắt mở to đầy kinh ngạc, trái tim đập loạn, hạnh phúc đến nước mắt tuôn rơi là chã, ôm lấy Thiên Hải không nói nên lời:

- Em... em... yêu... anh...

Dương Thiên Hải yêu thương vuốt lấy tấm lưng thanh mảnh của Bảo Trân, hắn tỉ mỉ cảm lên hõm vai cô, sau tất cả những sóng gió đi qua, hắn mới nhận ra trái tim hắn không thể nào xóa bỏ được hình bóng Bảo Trân. Cô là tất cả của hắn, tình yêu của hắn, cả đời này cũng chỉ nguyện ở bên cạnh, yêu thương chăm sóc cô và các con, sủng nịnh, hắn ngọt ngào thì thầm vào tai cô:

- Anh yêu em, duy nhất chỉ một mình em mà thôi.

Hắn nói cho cô nghe, cũng chính như nói với bản thân mình. Dùng cả đời, cả kiếp này trao trọn cho một và duy nhất - Liễu Bảo Trân.

~ Hoàn ~

Bạn đang đọc truyện *Vạn Người Chỉ Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

